

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

αυτοδιευδυση

ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ - ΦΕΒΡΑΡΙΟΣ 1981

- ➡ **Ε.Ο.Κ.
Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ
ΤΗΣ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗΣ**
- ➡ **ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΚΑΙ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ**
- ➡ **ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ:
ΟΙ ΚΡΑΔΚΕΡΣ
ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ**

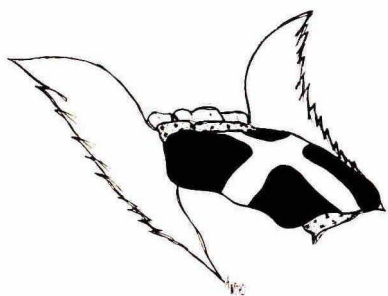
ΓΙΑ ΤΟΝ ➡
ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ
ΤΟ ΧΑΟΣ ➡
ΣΕΡΝΕΤΑΙ
ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ➡

ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ

αδεσμευτο περιοδικό πολιτικής δράσης και κουλτούρας

εκδόσεις μη αμεσης επανάστασης

**εκδίδονται
και
κυκλοφορούν
χωρίς
να
υπάρχει
καμία
ανάγκη
ή
άλλο
ιδεολογικό
και
εμπορικό
κίνητρο**

ΚΡΕΒΑΤΙΝΑ

η πεμπτούσια του περιοδικού επιπλου

ΚΡΕΒΑΤΙΝΑ

για ένα αντιβιβλιοπωλείο στο κέντρο της αθηνάς

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 68 & ΔΕΡΒΕΝΙΩΝ

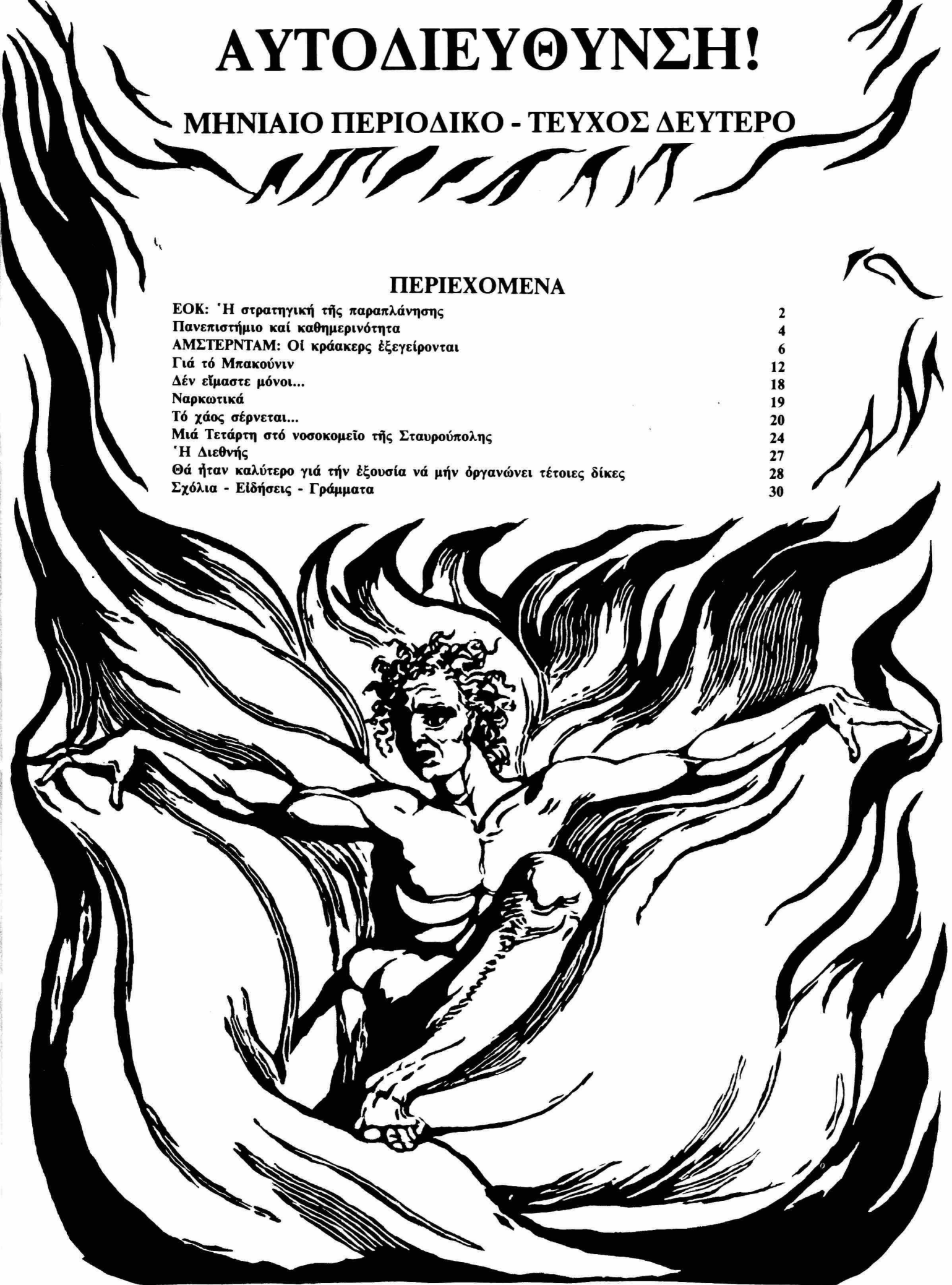
αναγνώστηριο· δανειστική βιβλιοθήκη συμβάντα

ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ!

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ - ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΟΚ: 'Η στρατηγική τής παραπλάνησης	2
Πανεπιστήμιο καί καθημερινότητα	4
ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ: Οί κράακερς ξεγεύρονται	6
Γιά τό Μπακούνιν	12
Δέν είμαστε μόνοι...	18
Ναρκωτικά	19
Τό χάος σέρνεται...	20
Μιά Τετάρτη στό νοσοκομείο τής Σταυρούπολης	24
'Η Διεθνής	27
Θά ήταν καλύτερο γιά τήν έξουσία νά μήν οργανώνει τέτοιες δίκες	28
Σχόλια - Ειδήσεις - Γράμματα	30

ΕΟΚ:

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗΣ

Μετά τήν δξυνση καί στή χώρα μας τῆς παγκόσμιας οικονομικῆς κρίσης (πού ἀποτελεῖ, βέβαια, τοπική ἔκφραση τῆς παγκόσμιας κοινωνικῆς κρίσης), παρατηροῦμε τίς διάφορες μερίδες τοῦ κεφάλαιου νά τσακώνονται θορυβώδιστα γύρω ἀπό τήν ἔνταξη τῆς Ἑλλάδας στήν ΕΟΚ. Ἡ μεγάλη βιομηχανία εἶναι σέ γενικές γραμμές ὑπέρ τῆς ἔνταξης, ἐνῶ οἱ μικροεπαγγελματίες καί ἡ μικρότερη βιομηχανία προτιμοῦν ἀπλά «εἰδικές οικονομικές σχέσεις» μαζί της, καί δδύρονται γιά τήν ἐπερχόμενη καταστροφή τους. Τά κόμματα παίρνουν θέση ἀνάλογα μέ τά πολιτικά ἢ ἰδεολογικά τους συμφέροντα, καί δημαγωγοῦν σκορπώντας μισές ἀλήθειες γύρω ἀπ' τό θέμα. Ἡ καθημερινή πλύση ἐγκεφάλου πού γίνεται στόν κόσμο θάπρεπε ἀπό μόνη της νά κινήσει ὑποψίες, ἀλλά δυστυχῶς μέχρι στιγμῆς οἱ ἀντεξουσιαστές στή χώρα μας δέν ἔχουν παρουσιάσει κάποια τεκμηριωμένη ἀνάλυση πού νά τίς δικαιολογεῖ. Πρός τό παρόν ἀρκούμεστε σέ μερικές νύξεις:

Ἡ ΕΟΚ εἶναι ὁ ἀποδιόπομπαῖος τράγος, τό σκιάχτρο πού χρησιμοποιεῖται γιά νά ἀποπροσανατολίσει τήν ἀγανάκτηση τῶν ἐργαζόμενων. Ἀντικειμενικά ἡ ἔνταξη τῆς Ἑλλάδας σ' αὐτή δέν σημαίνει παρά τήν ἔνταξή της σέ μιάν ομάδα καπιταλιστικῶν χωρῶν πού προσπαθεῖ — μέ μερική μονάχα ἐπιτυχία — νά σχεδιάσει «ὀρθολογιστικότερα» τήν οἰκονομία της συνολικά, ὥστε νά βελτιώσει τή θέση της στό διεθνή ἀλληλοσπαραγμό τοῦ κεφάλαιου. Στό ἐξῆς, δηλαδή, οἱ ἀποφάσεις γιά τήν ἐλληνική οἰκονομία καί πολιτεία ἀντί νά παίρνονται σέ ἐθνικό ἐπίπεδο θά παίρνονται σέ ἐπίπεδο ΕΟΚ καί κατά τά συμφέροντα τῆς ΕΟΚ — στό βαθμό πού ἡ ἐθνική γραφειοκρατία δέν θά ἀντιστέκεται ἐνάντια σέ τυχόν μέτρα πού ἀντιστρατεύονται τά ἰδιαίτερα τῶν συμφέροντα, πού ὅμως εἶναι σχεδόν ἀμελητέα σέ σύγκριση μέ τόν ὄγκο τῶν κοινῶν συμφερόντων. Αὕτη εἶναι καί ἡ μόνη ἀλλαγὴ πού θά συμβεῖ. Θέμα κατάλυσης τῆς «ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας» δέν ἀνακύπτει, γιὰτί οὔτε ποτέ ὑπῆρξε τέτοιο πράγμα, οὔτε καί εἶναι δυνατό νά ὑπάρξει χωρίς οἰκονομική ἀνεξαρτησία. Στό σύγχρονο κόσμο μοναδικό παράδειγμα οἰκονομικά ἀνεξάρτητου κράτους ἦταν ἡ Ἀλβανία τοῦ 1960-63, χώρα μέ πρότυπα ἀνάπτυξης μάλλον ἀτελέσφορα γιά τοὺς Ἑλλήνες καπιταλιστές καί γραφειοκράτες. Συνεπῶς ἡ «ἐθνική ἀνεξαρτησία» εἶναι φενάκη, καί ὅταν τήν προπαγανδίζουν ἄτομα μέ οἰκονομικές γνώσεις σάν τοῦ Παπανδρέου, δέν κάνουν ἄλλο ἀπὸ τό νά λένε συνειδητά ψέμματα (γιά τό ΚΚΕ δέ μιλάμε βέβαια).

Ἡ Ἑλλάδα μέσα ἢ ἔξω ἀπὸ τὴν ΕΟΚ, θά ἦταν ὑποχρεωμένη ἔτσι κι ἄλλοιῶς νὰ ἀντιμετωπίζει τὴν κοινωνικὴ κρίση πού ἤδη συγκλονίζει τὸν καπιταλισμὸ καί πού ἀπειλεῖ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀποδιάρθρωση τῆς παγκόσμιας οἰκονομίας. Ἡ εἴσοδος στὴν ΕΟΚ ἀπλῶς ἐπιταχύνει ὠρισμένες διαδικασίες (ὅπως τὴν καταστροφὴ τῶν μικροαστικῶν στρωμάτων) πού ὁ Μάρξ εἶχε ἀναγγεῖλει ἐδῶ κι ἑκατὸ χρόνια. Ὅσο γιὰ τὴ σχετικὴ ἀδυναμία ἀντικατάστασης αὐτῶν τῶν στρωμάτων ἀπὸ μιὰ τάξη μεσαίων γραφειοκρατικῶν στελεχῶν, γι αὐτὸ δὲ φταίει ἡ ΕΟΚ ἀλλὰ ἡ ἴδια ἡ κρίση τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἡ ἐποχὴ τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης πέρασε, οἱ θέσεις στελεχῶν ἐπαψαν νὰ πληθαίνουν: ἡ παλιὰ μεσαία τάξη καταστρέφεται, καί λείπουν οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς νέας. Ἡ δξύτητα τῆς κρίσης στὴν Ἑλλάδα θά καθοριστεῖ κυρίως ἀπὸ τὴ μαχητικότητα τῶν ἐλλήνων ἐργαζόμενων, τὴ σχετικὴ ἰσχύ τῆς ἐλληνικῆς οἰκονομίας (χαμηλότερη ἀπὸ αὐτὴ τῶν δυτικῶν ἀλλὰ πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τῶν ὑπανάπτυκτων), καί τὴν ἐπιδειξίότητα τῶν χειρισμῶν τῆς ἀρχουσας τάξης. Τὸν πρῶτο καί κυριότερο ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παράγοντες, ἡ ΕΟΚ δὲν τὸν ἐπηρεάζει. Στὸν δεύτερο ἡ ΕΟΚ ἐπιχειρεῖ μιὰν ἐπικίνδυνη χειρουργικὴ ἐπέμβαση, θά λέγαμε, δηλ. τὴν καταστροφὴ τῶν ἀσθενέστερων μεσαίων στρωμάτων. Ἐτσι δημιουργεῖ δυνατότητες εἴτε γιὰ ἓναν «ὀρθολογιστικότερο» σχεδιασμό καί γιὰ παραχώρηση τῆς ὑπεραξίας πού αὐτὰ τὰ στρώματα κατακρατοῦσαν τόσο στοὺς μαχητικούς ἐργαζόμενους ὅσο καί στίς ἐπείγουσες ἐπανεπενδύσεις, εἴτε γιὰ μιὰν δξύτατη κοινωνικὴ κρίση μὲ ἀποτελέσματα ἀπρόβλεπτα, ἐὰν δὲν πετύχουν αὐτοὶ οἱ χειρισμοί. Ὡς πρὸς τὸν τρίτο παράγοντα, ἡ ΕΟΚ προσπαθεῖ νὰ παγιώσει τίς «ὀμαλές κοινοβουλευτικὲς συνθήκες» πού θά ἐπιτρέπουν, ὑποτίθεται, τίς σωστότερες ἀποφάσεις στὴν ἀνώριμη ἐλληνικὴ γραφειοκρατία.

Ἦν ΕΟΚ τὴν ἔφερε ἡ δεξιὰ χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει καί τίποτε τὸ ἰδιαίτερο: ὑπὲρ αὐτῆς εἶναι ἐπίσης καί οἱ αὐτονομημένες ἀριστερές ἐθνικὲς γραφειοκρατίες –σοσιαλδημοκρατικὰ καί εὐρωκομμουνιστικὰ κόμματα. Προσαρμοζόμενη λοιπὸν στοὺς κανόνες τοῦ κοινοβουλευτικοῦ θεάματος, εἴτε ὑπακούοντας ἐντολὲς ἔξωθεν, ἡ ἀριστερά (πλὴν τοῦ εὐρωκομμουνιστικοῦ ΚΚΕ ες) τῆς ἀντιτάχθηκε στὰ λόγια καί τὴν ἀποδέχθηκε στὴν πράξη, σπεύδοντας νὰ στείλει τοὺς εὐρωβουλευτὲς τῆς στό Στρασβούργο. Ἡ ἀριστερά ἔχει ἤδη πάρει θέση στὴν ἀνελέγητη μάχη ἀνθρώπων καί ἐξουσίας πού προαναγγέλλεται ἀπὸ τὴν παγκόσμια κοινωνικὴ κρίση: θά εἶναι μὲ τὴν ἐξουσία ἀπὸ τὴ στιγμή πού θά τῆς πετάξουν κάποιο ξεροκόμματο τῆς πίττας πού ὀνομάζεται «κυβέρνηση ἐθνικῆς ἐνότητας» (μὲ τέτοιες κυβερνήσεις, κατὰ τὴ θεωρία μας, συσπειρώνοντας τὸ σύνολο τῶν γραφειοκρατῶν θά προσπαθῇ ὁ καπιταλισμὸς νὰ δώσει τὴν τελικὴ μάχη καί νὰ ἐπιβάλλει τὰ «ἐκτακτὰ μέτρα» πού θά τοῦ ὑπαγορεύσει ἡ κρίση του, ἂν δὲν καμφθεῖ ἄλλοιῶς ἡ παγκόσμια ἐργατικὴ τάξη). Ἀλλὰ καί πρὶν τὴν ὥρα αὐτή, στόχος τῆς ἀριστερᾶς εἶναι ἡ ἐξουσία στὰ πλαίσια τοῦ τωρινοῦ κοινωνικοῦ συστήματος. Γιὰ τοῦτο καί προσπαθεῖ νὰ παραπλανᾷ τοὺς ἐργαζόμενους, ὅτι ἤδη ἡ κρίση τῆς ἐλληνικῆς οἰκονομίας εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς... ΕΟΚ, κι ὄχι τοῦ ἴδιου τοῦ καπιταλισμοῦ. Θέλουν μήπως νὰ πιστέψουμε ὅτι πρὶν μποῦμε στὴν ΕΟΚ περνούσαμε καλὰ; Ἡ ὅτι ἡ οἰκονομία θά σωζόταν ἂν δὲ μπαίναμε στὴν ΕΟΚ; Ἀλλὰ μήπως τότε ἡ δεξιὰ εἶναι χαζή, καταστρέφοντας μονάχη τῆς τὸ φέουδὸ τῆς; Ὅλα αὐτὰ εἶναι φτηνὲς δημαγωγίες, πού δείχνουν τὴν περιφρόνηση δεξιᾶς κι ἀριστερᾶς μαζί γιὰ τὰ πρόβατά τους, τὸν κοσμάκη.

Κι ὅμως, τὸ ταξικὸ ἐνστικτο τῶν ἐλλήνων ἐργαζόμενων δὲν τοὺς ἔχει ἀφήσει νὰ πιστέψουν τοὺς αὐτοαναϊρούμενους μύθους τῶν κομμάτων, καί τοὺς βοηθᾷ νὰ διατηροῦν τὸ σκεπτικισμό τους. Αὐτὸ πού πρέπει πάντοτε νὰ θυμοῦνται εἶναι πὼς μικρὴ σημάσια ἔχει ἂν τὸν ἰδρώτα τους τὸν κλέβουν Ἕλληνες ἢ ξένοι. Κι οὔτε πού χρειάζονται κανέναν νὰ τοὺς πεῖ ὅτι ἡ πραγματικὴ μάχη γίνεται στό μέτωπο τῆς παραγωγῆς καί στό πεδίο τῆς αὐτόνομης ὀργάνωσης. Στό μέτωπο τῆς παραγωγῆς, περιορίζοντας μὲ τοὺς τυπικούς καί ἀτυπους ἀγῶνες τους τὸ ποσοστὸ τῆς ἐκμετάλλευσης, κι ἔτσι στερεώνοντας ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ τὰ κέρδη πού τοῦ εἶναι τόσο ἀπαραίτητα γιὰ ἐπανεπενδύσεις, γιὰ νὰ ξεπεράσει τὴν κρίση. Καί στό πεδίο τῆς αὐτόνομης ὀργάνωσης, δημιουργώντας τὴ νέα κοινωνία μέσα ἀπὸ τὸ κέλυφος τῆς παλιᾶς, προετοιμάζοντας τίς γραμμὲς τους γιὰ τὴ θανάσιμη τελικὴ ἀναμέτρηση μὲ τὸ κεφάλαιο.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ

— Τό άρθρο αυτό επιχειρεί μιά θεωρητική προσέγγιση στο ζήτημα του ρόλου του πανεπιστημίου σάν θεσμού, όσον άφορά τή συμβολή του στην άλλοτρίωση τής ανθρώπινης σκέψης και ενέργειας· τίς συνέπειες δηλ. πού έχει ή φοιτητική ιδιότητα γιά τήν επιλογή και λειτουργία μιās συγκεκριμένης στάσης πρós τούς ανθρώπους και τόν κόσμο, αὐτῆς τής διαχωρισμένης σκέψης και τής άποσπασματικῆς δράσης.

— Ό φοιτητής, όπως και κάθε άνθρωπος, έχει μιά όντότητα. Έχει σεξουαλικότητα, δημιουργικότητα, πνεύμα, ταυτόχρονα και άδιαχώριστα. Πρίν από τό πανεπιστήμιό, τό κοινωνικό περιβάλλον κάτω από τίς συγκεκριμένες οικονομικοπολιτικές συνθήκες (καπιταλισμός - κράτος) σάν φορεῖς αξιών, ιδεολογίας και γενικά άγωγῆς, πετυχαίνει νά δια-

σπάσει τήν ένότητα τής ανθρώπινης ζωῆς και από Όλότητα τήν μετατρέπει σέ άθροισμα άποσπασματικῶν πράξεων. Διαχωρίζει τόν Έρωτα από τήν Έργασία, τήν Έπιθυμία από τή Λογική, τή σκέψη από τό κορμί· κατανέμει τή διάρκεια τής Ζωῆς σέ χρονικά στάδια (ήλικίες), εγκαθιδρύοντας γιά κάθε ένα άπ' αὐτά ένα έπιτρεπόμενο φάσμα «έλευθερίας», άπόλαυσης, παιγνιδιού και είδους πράξεων (π.χ. ένας νέος 21 χρόνων «πρέπει» ν' άσχοληθεῖ άποκλειστικά μέ τό «τί θά γίνει αύριο στη κοινωνία» ή πώς θά «βγάξει τό ψωμί του από δώ και πέρα»). Καταφέρνει νά επιβάλλει τόν διαχωρισμό ιδιωτικῆς, προσωπικῆς ζωῆς —δημόσιας ζωῆς και τή διάκριση «έλεύθερου» χρόνου —χρόνου εργασίας. Δίνει δηλ. στόν καθένα ένα ρόλο, κάποιο κοινωνικό «στίγμα», μιά θέση στη δημοσιότητα και παράλληλα «παραχωρεῖ» μιά ιδιωτική ζωή, λίγο-πολύ «άσυλο» του καθένα, κάτι σάν όχυρό ή χωρικά ύδατα. Έτσι είναι φυσικό, όταν άναφερόμαστε εμεῖς οἱ ίδιοι στη ζωή μας νά τή χωρίζουμε σέ «τομεῖς»: επαγγελματική ζωή, σεξουαλική ζωή, ψυχαγωγία, χόμπυ κι ενδιαφέροντα (άπόηχοι μιās χαμένης έλευθερῆς δραστηριότητας), πνευματική καλλιέργεια, τέχνη, άθλητισμός κλπ.

— Μέσα σ' αὐτόν τόν γενικευμένο διαχωρισμό τής ζωῆς, ή ένταξη στο πανεπιστήμιο θεωρεῖται σταθμός στη ζωή του ατόμου, άφού είναι ή πιό σοβαρή διαδικασία μύησης στη κοινωνία όπου κυριαρχεῖ πάνω άπ' όλα ή «άναγκαιότητα» τῆς μισωτῆς εργασίας (πουλημένης δραστηριότητας) και έρχεται νά προσθέσει άκόμα έναν διαχωρισμό, ν' αφαιρέσει δηλαδή ένα άκόμη κομμάτι από τό σύνολο τής Ζωῆς μας:

α) άνάγοντας τή Γνώση σέ μιά λειτουργία πού συμβαίνει άποκλειστικά σέ όρισμένους χώρους φτιαγμένους ειδικά γι' αὐτόν τό σκοπό (τό πανεπιστήμιο, τό σχολείο) πάντα μέσα σέ σχέσεις ιεραρχίας, πειθαρχίας, «σοβαρότητας», περιβάλλοντάς τη μέ μιά άπόκοσμη ιδιαιτερότητα, μιάν άνωτερότητα, βάζοντας μιάν άπόσταση μεταξύ της και του «μέσου» ανθρώπου πού πρέπει νά τή «κατακτήσει», ν' άγωνιστεῖ γιά νά τή «φτάσει», πρέπει νά λάβει τήν ιδιότητα του φοιτητῆ γιά νά τήν άποκτήσει.

β) προορίζοντας τή Γνώση νά ὑπηρετήσῃ ἕναν ἀνθρώπο παραγωγικό μηχανισμό στόν ὁποῖο οἱ ἄμεσοι παραγωγοί δέν ἔχουν συνειδητά καμμιά κυριαρχία στά μέσα παραγωγῆς, εἶναι τόσο διαχωρισμένοι ἀπ' αὐτά ὅσο κι ἀπ' τά προϊόντα τῆς ἰδίας τους τῆς δουλειᾶς, βρισκόμενοι σέ σχέσεις ἱεραρχίας καί ὑποταγῆς ἀπέναντι σέ κάποιους πού διευθύνουν τή παραγωγική διαδικασία (πού εἶναι ἐπιστήμονες, δηλ. πρώην φοιτητές), κοντολογίς προορίζοντας τή νά ὑπηρετήσῃ τή ταξική κοινωνία.

Αὐτή ἡ πανεπιστημιακή γνώση οὔτε κἀν μπορεῖ νά ἰσχυριστεῖ κανεῖς ὅτι ἀπευθύνεται στόν ἀνθρώπο-παραγωγό, δημιουργό τῶν ὑλικῶν συνθηκῶν τῆς ἰδίας του τῆς ζωῆς, γιατί ἀφορᾷ ξεκάθαρα τήν σύνδεση καί ἐνσωμάτωσή του στό σύστημα τῆς μισθωτῆς (καταναγκαστικῆς) ἐργασίας πού εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἄρνηση καί ἀντιστροφή τῆς ἀνεμπόδιστης δημιουργικότητος τοῦ ἀνθρώπου, τῆς συνειδητῆς κυριαρχίας του πάνω σ' ἕναν κόσμο πού δημιουργεῖ ὁ ἴδιος. Ἀκόμα καί ἐκεῖνο τό κομμάτι τῆς ἐπιστήμης πού εἶναι ἀντικειμενικά χρήσιμο (π.χ. Φυσικο-Χημεία) δέν παίζει κανένα τέτοιο ρόλο, ἀφοῦ τό σύνολο πιά τῆς ἐπιστήμης σήμερα ἐφαρμόζεται γιά νά ὑποδουλώσῃ καί νά ἐξαρτήσῃ τόν ἀνθρώπο στά ὑλικά καί τεχνικά μέσα ἀντί νά τά βάζῃ στήν ὑπηρεσία του, νά τά ἀναδείξῃ σάν προϋποθέσεις γιά τή προώθηση τῆς ἐφευρετικότητος, τῆς φαντασίας, τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ Αὐτοκαθορισμοῦ του. Σήμερα δέν ὑπάρχει ἐπιστήμη πού νά μήν βρίσκεται στήν ὑπηρεσία τῆς Οἰκονομίας, τοῦ στρατιωτικοῦ μηχανισμοῦ, τῆς Ἰδεολογίας.

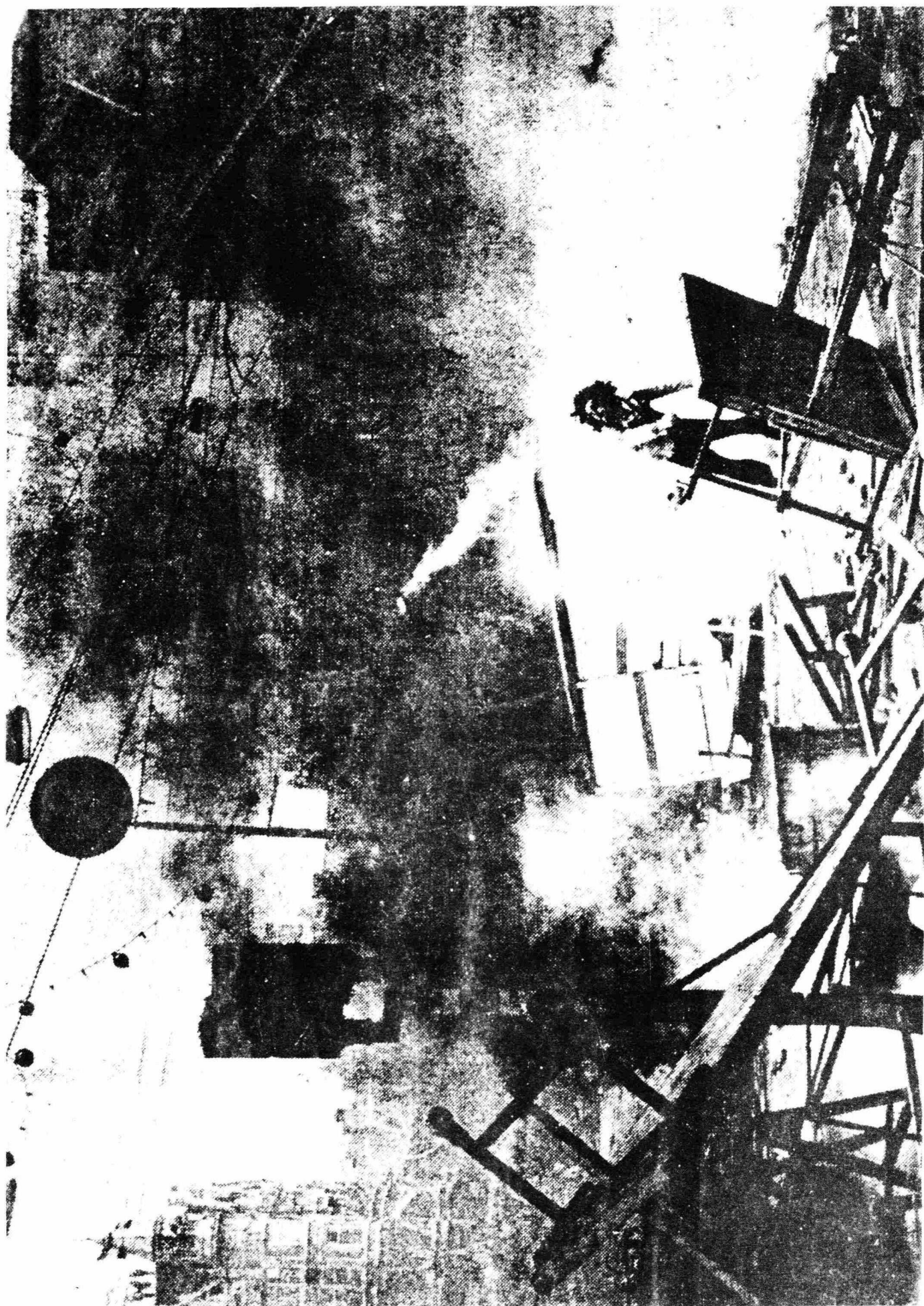
— Τό σύγχρονο πανεπιστήμιο, πηγὴ μιᾶς γνώσης ἀνίκανης νά καλλιεργήσῃ τό σεξουαλικό ἔνστικτο τοῦ ἀνθρώπου, συνεχίζει νά ἐργάζεται ἀκόμα γιά τήν ἐπιβίωση μέσα σέ μιὰ κοινωνία ἀφθονίας, συνεχίζει νά διαχέει τήν ἰδεολογία τοῦ μόχθου, τῆς θυσίας, τοῦ πατριωτισμοῦ· μπορεῖ νά ὀριστεῖ σάν ἕνας ἀκόμη μηχανισμός τῆς κρατικιστικῆς κοινωνίας, μηχανισμός προτροπῆς τῶν ἀνθρώπων νά παραιτοῦνται ἀπό τό παιγνίδι τῆς Ζωῆς τους· μπορεῖ δηλ. κυριολεκτικά νά ὀριστεῖ σάν: «ἡ θεσμοποιημένη ὀργάνωση τῆς ἄγνοιας...»

— Ἡ γενικά ἰσχύουσα ἀντίληψη ὅτι ὁ φοιτητὴς εἶναι ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος πού ἀσχολεῖται μέ σοβαρές γνώσεις καί σάν μελλοντικός ἐπιστήμονας θά νάι τό ἀνώτερο μορφωμένο μέλος τῆς κοινωνίας (μέ ἐξασφαλισμένη βέβαια τήν ἐπαγγελματική ἀποκατάσταση) δέν εἶναι παρά ἕνας ζωντανὸς μύθος, τό μαγικό ἔλλοθι αὐτῆς τῆς ράτσας τῶν μισθωτῶν σκλάβων πού λέγονται ἐπιστήμονες καί ἡ κρυστάλλινη πηγὴ τοῦ αὐτοσεβασμοῦ (δηλ. τοῦ πνευματικοῦ αὐνανισμοῦ) τῶν φοιτητῶν.

— Καί αὐτό εἶναι τό χειρότερο ἀπ' ὅλα, τό ὅτι ὁ φοιτητὴς (ὅπως κι ὁ ἐπιστήμονας, καί ὄχι μόνο αὐτοὶ βέβαια, ἔχει τήν αὐταπάτη τῆς κοινωνικῆς του θέσης, νομίζει ὅτι εἶναι ὁ εἰδικευμένος ἐξυπνος πού ἀντισταθμίζει τή καθημερινή βλακεία τῶν ἄλλων, ἐνῶ στό κάτω-κάτω δέν εἶναι (σὴν καλύτερη περίπτωση) παρά ὁ γνώστης μέρους τῆς μέτριας καί μίζερης πραγματικότητος. Καί ἂν ὁ φοιτητὴς ζεῖ μέσα στό ἀπατηλὸ παρόν του, ἀντλώντας τό κοινωνικὸ του κύρος μέσα ἀπὸ τό περιμάζεμα ἀξιών καί γνώσεων ἐνὸς κόσμου ξεπερασμένου καί ψεύτικου, εἶναι ἀκόμα πιὸ αἰσχρὸ ψέμμα ὅτι μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τόν κόσμο καί τή κοινωνία, ἐνστερνιζόμενος τή πραχτική καί τήν ἰδεολογία κάποιου ἐπαναστατικοῦ δῆθεν κόμματος, πού στό σύνολό τους ἀξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι φροντίζουν μέ ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια γιά τή διατήρηση καί προστασία τῆς φοιτητικῆς ιδιότητος (συνεπῶς, τοῦ πανεπιστήμιου) συγκαλύπτοντας τόν ἐκσυγχρονιστικὸ καί ταυτόχρονα συντηρητικὸ τοῦ ρόλου μέσα στήν ἐμπορευματικὴ κοινωνία.

— Ὁ στόχος τῆς ἐπαναστατικῆς δραστηριότητος δέν μπορεῖ νά εἶναι παρά ἡ κατάργηση τοῦ πανεπιστήμιου σάν τέτοιου, ταυτόχρονα μέ τή καταστροφή τῆς σημερινῆς κοινωνίας, δηλαδή τῆς κυριαρχίας τοῦ ψέμματος τῆς ἀναγκαιότητος τῆς (μισθωτῆς) δουλειᾶς, καί ὀρίζεται σάν ἡ αὐτοαναίρεσή μας σάν φοιτητές, συμβάλλοντας συγχρόνως στή κοινὴ προσπάθεια τῶν ἐπαναστατημένων ἀνθρώπων γιά τήν ἐξάλειψη ὅλων τῶν τεχνητῶν διαφοροποιήσεων (ἐργάτης, καλλιτέχνης, ἐπιστήμονας, διευθυντῆς κ.λ.π.) καί τήν ἐπανάκτηση τῆς ὁλότητος τῆς καθημερινῆς Ζωῆς...

* * * * *

ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ: ΟΙ ΚΡΑΑΚΕΡΣ ΕΞΕΓΕΙΡΟΝΤΑΙ

Η μιά μετά τήν ἄλλη, οἱ βιομηχανικές χώρες ἀρχίζουν νά δέχονται πλήγματα ἀπό ἀνεξέλεγκτα στοιχεῖα, πού δημιουργοῦν ἀκόμα πιά ἀνεξέλεγκτες καταστάσεις. Πού καί πού, οἱ ἐφημερίδες μᾶς πληροφοροῦν ὅτι... «ὑποπτα ἄτομα ἔκαναν διαδηλώσεις καί προκάλεσαν συγκρούσεις στήν Ἑλβετία», ἢ «ἔκαναν τό κέντρο τοῦ Ἀμστερνταμ», ἢ «ληλάτησαν τίς πλουσιουσνοικίες τοῦ Σικάγου», ἢ «ἔκαναν ἀπεργίες στό Γκντάντσκ», ἢ «ἀμαύρωσαν τήν ἐπέτειο τοῦ Πολυτεχνείου», καί μετά... σιωπή! Ἀπό πού ἦρθαν οἱ ὑποπτοι, καί πού πᾶν μετά τά ἔκτροπα; Σιωπή... Ποιά εἶναι τό μυστηριώδες κίνημα πού ἐνῶ ὅλοι θέλουν νά τό πνίξουν στό σκοτάδι, τοὺς ἀναγκάζει νά κατεβάξουν τὰ τάνκς στοὺς δρόμους; Δέν ὑπάρχει... Ὑπάρχουν μονάχα προβοκάτορες, ὑποπτοι, τυχοδιώκτες καί ὁμάδες Ζορρό, τύπου «Ἐρυθρές Ταξιαρχίες». Ἡ, τό λιγότερο, ἄτομα ἐπιπόλαια καί σχιζοφρενικά, γόνοι συνήθως πλούσιων οἰκογενειῶν.

Καί ὅμως, τό κίνημά μας, τό κίνημα τῶν ἀνθρώπων πού θέλουν νά ζοῦν σάν ἀνθρώποι, ὑπάρχει, καί στή χώρα μας καί στίς ἄλλες χώρες Δύσης καί Ἀνατολῆς, καί παντοῦ ὅπου ἡ καπιταλιστική βαρβαρότητα προσπαθεῖ νά μετατρέψει τοὺς ἀνθρώπους σέ ἄβουλα κτήνη, ἐπαρρηχμένα καί στοιχημένα κατὰ τίς ἀνάγκες τῆς παράλογης παραγωγῆς τῆς. Ὑπάρχει, καί σέ κάθε στιγμή μπορεῖ νά γίνει ὁ πυροδότης τῆς παγκόσμιας ἐκρηξῆς τῶν μαζῶν, τῆς καταγίδας πού οἱ ἀρχηγοί κι οἱ γραφειοκράτες ἤδη βλέπουν τὰ μαῦρα σύννεφα νά σωρεύονται στόν ὀρίζοντα.

Παραθέτουμε λοιπόν, τήν ἀνταπόκριση τοῦ Γιάν Μπερβόετς γιά τό κίνημα τῶν κράακερς, πού ἤδη πολλοί ἀπό μᾶς τό εἶχαν ἀκουστά ἀπό τὰ λιγοστά μονόστηλα τῶν ἐφημερίδων τόν Ἀπρίλη καί τό Δεκέμβρη τοῦ '80.

Στήν Ἑλλάδα ἔχουν ἤδη κυκλοφορήσει ἄλλα δύο κείμενα γιά τό κοινωνικό κίνημα στήν Ὁλλανδία. Τό ἓνα εἶναι τό πολὺ ἐνδιαφέρον «Πεζοδρόμιο 9», μέ ντοκουμέντα ἀπό τό κίνημα τῶν Προβός, τῶν προδρόμων τῶν κράακερς. Τό ἄλλο εἶναι τό ἄρθρο τῆς τελευταίας «ΡΗΞΗΣ» (ὄργανο τῆς θλιβερῆς «Ὁμάδας γιά μιὰ προλεταριακή ἀριστερά», μαοϊκῆς ἰδεολογίας, σταλινικῆς πρακτικῆς κι ἀνύπαρκτης θεωρίας), πού ἐπιχειρεῖ ἀπό τήν πίσω πόρτα νά χωρέσει στήν προκρούστεια κλίνη τοῦ νεολενινισμού γεγονότα ἀπολύτως ἀκατάλυτα γιά μαρξιστές.

ἐνσταντανέ ἀπό τήν ἐμπρακτικὴ κριτικὴ

τοῦ θεάματος ὅπως αὐτὴ ἐφαρμόζεται

ἀπὸ τοὺς κράακερς.

Γιὰ τοὺς ἄστεγους τοῦ Ἀμστερνταμ, «ψάχνω γιά σπίτι» δὲ σημαίνει ἀναγκαστικά πῶς πρέπει νά κάτσουν νά σκαλίζουν τίς ἀγγελίες τῶν ἐφημερίδων, ἢ νά περιμένουν ὑπομονετικά ἐλπίζοντας κάποτε νά βροῦν ἓνα ἄδικο μέρος κατάλληλο γιά διαβίωση. Ἀντίθετα, μποροῦν νά προσχωρήσουν σέ ἓνα μαζικὸ καί καλὰ ὁργανωμένο ἀντεξουσιαστικὸ κίνημα καταλήψεων σπιτιῶν, πού ὅλο καί κερδίζει σέ μαχητικότητα καί σέ ἰκανότητα ἀντίστασης ἐναντία στοὺς μπάτσους καί στοὺς κερδοσκόπους.

Τό κίνημα αὐτῶν πού καταλαμβάνουν σπίτια, τῶν «κράακερς» ὅπως εἶναι γνωστοὶ στὰ ὀλλανδικά, ἐμπεριέχει σέ αὐξανόμενο βαθμὸ συνειδητὰ ἀναρχικά στοιχεῖα, καί ἔχει θέσει στήν ἡμερήσια διάταξη τὴ μετωπικὴ σύγκρουση μέ τό κράτος. Πρόσφατα, γιά παράδειγμα, μέ τήν πολεμικὴ ἱαχὴ «ὄχι στέγαση, ὄχι στέψη», χιλιάδες κράακερς πολιορκήσαν τήν τελετὴ τῆς στέψης τῆς νέας βασιλίσσας τῆς Ὁλλανδίας, σέ ἐνδειξη διαμαρτυρίας γιά αὐτὸ τό σπάταλο ὑπερθέαμα σέ ἐπὶ πόση τόσο δξείας οἰκιστικῆς κρίσης.

Αὐτὴ καθ' αὐτὴ ἡ μάχη δέν ἦταν κάποιο περιστασιακὸ ξέσπασμα, ἀλλὰ ἡ ἐκφραση ἑνὸς δυνατοῦ, αὐτοοργανωμένου λαικοῦ κινήματος, πού μέ τὰ χρόνια ὥριμασε καί πού τώρα πιά εἶναι σέ θέση νά δραστηριοποιεῖ ἓνα ἐκτεταμένο δίκτυο συμπαραστάσης σ' ὅλη τὴν Ὁλλανδία.

Ἄν καί δέν τό ἀποτελοῦν ἀποκλειστικὰ νέοι (μέσα στό κίνημα ὑπάρχουν καί ἀρκετὲς οἰκογένειες καί ἡλικιωμένοι), τό κίνημα τῶν κράακερς παραλληλίστηκε μέ τό κίνημα τῶν προβός τοῦ 1966. Τό σημερινὸ κίνημα διαφέρει ὅμως, ὡς πρὸς τό ὅτι:

- εἶναι λιγότερο διανοουμενιστικό
- εἶναι πιά αὐθόρμητο
- εἶναι ἰσχυρότερο, κι ἔχει συνειδητοποιήσει καλύτερα τὰ προβλήματα του.

Δέν εἶναι κάποιο ἀφηρημένο δημιούργημα τῆς φαντασίας, ἀντίθετα, εἶναι ἡ ἴδια ἡ φαντασία πού γεννήθηκε μέσ' ἀπ' τὰ προβλήματα πού ἔβραζε ἡ πραγματικότητα: οἰκιστικὸ, ἀνεργία τελειοφίτων, δξυνση τοῦ ἀνταγωνισμοῦ σέ σχολεῖα καί πανεπιστήμια, στρατιωτικοποίηση τῆς ζωῆς, «λιτότητα»...

Μονάχα στό Ἀμστερνταμ ὑπάρχουν ἐπίσημα 53.000 ἄτομα πού περιμένουν τὴ σειρά τους στοὺς καταλόγους στέγασης, ἐνῶ ταυτόχρονα μένουν ἄδεια πολλὰ κτίρια πού προορίζονται γιά κατεδάφιση ἀπὸ τίς ἐταιρεῖες, ἢ πού διατηροῦνται γιά ἀρχιτεκτονικοὺς κλπ λόγους. Σέ τέτοια κτίσματα, ὑπολογίζεται πῶς 5.000 διαμερίσματα περίπου εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμή κατειλημμένα ἀπὸ 10.000 ἄτομα.

ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ

Σήμερα, οι κράκερς είναι το καλύτερο οργανωμένο αυτόνομο κίνημα στο Άμστερνταμ. Επίσης, έχουν αυτοοργανωθεί και σε πολλές άλλες πόλεις, δημιουργώντας τα δικά τους καφενεία και στέκια, καθώς και ένα έκτεταμένο σύστημα αυτοάμυνας.

Γιά να προσπίσουν τις κατακτήσεις τους καθώς και αυτές των νέων στο κίνημα, έχουν δημιουργήσει στο Άμστερνταμ ένα «Κέντρο Συναγερμού», ενάντια στις συμμορίες των μικρο-γκάγκστερ / μπράβων των μεγαλοιδιοκτητών. Έχουν οργανώσει, επιπλέον, τη στέγαση των νέων μελών, τη συντήρηση και τις επισκευές των σπιτιών, και τη συγκέντρωση χρημάτων από τους άτυπους ενοίκους και τους συμπαθούντες. Με αυτά τα χρήματα μετακομίζουν σε άλλα σπίτια όσοι εξώνονται από κάπου, και επίσης συντηρείται μια «κολλεκτίβα ποδηλατών μεταφορέων».

Οι επιτροπές είναι οργανωμένες με βάση τις συνοικίες. Κεντρικές επαφές του κινήματος δλόκληρης της πόλης γίνονται μονάχα για το σχεδιασμό επιθετικών πράξεων, ή για το συντονισμό της άμυνας ενάντια στους μπράβους. Οι οργανωτικές άρχές των κράκερς είναι παρόμοιες με κείνες των αναρχοσυνδικαλιστικών κινήματων της Γαλλίας και της Ισπανίας πριν τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, και το κίνημα δε διατηρεί κενενός είδους σχέσεις με οποιοδήποτε κόμμα. Στην πραγματικότητα, η πλειοψηφία των κράκερς βλέπουν τη δράση τους σαν άμεση πάλη ενάντια στο κράτος.

Ωρισμένοι κράκερς έχουν οργανωθεί σε επιτροπές «ζωής-δουλειάς», επιχειρώντας να καταπολεμήσουν το διαχωρισμό ανάμεσα στην προσωπική ζωή και την αλλοτριωμένη δουλειά. Προσπαθούν να δημιουργήσουν ζωντανά κοινόβια, που να αποτελούν ταυτόχρονα και ενώσεις παραγωγών. Γίνονται επίσης απόπειρες για εναλλακτικά στυλ ζωής: φεμινιστικές κολλεκτίβες, νοικοκυριά δημοφιλών, ψυχεδελικές κοινότητες κλπ.

Ενώ οι καθαρά αναρχικές κολλεκτίβες δεν είναι παρά λίγες μόνο, η αναρχική επιρροή και συνείδηση έχει ισχυροποιηθεί από την εποχή των Προβός. Κανείς πιά δε θέλει σχέσεις με οποιοδήποτε είδους κοινοβουλευτική παρέμβαση.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΩΝ ΚΡΑΑΚΕΡΣ

Οι καταλήψεις σπιτιών έχουν γίνει συνηθισμένο φαινόμενο από την εποχή των Προβός και ύστερα. Παιδιά που είχαν παρατήσει τα σπίτια τους, ναρκομανείς, κι όλοι οι άλλοι που αδυνατούσαν να βρουν κάποιο κατάλυμα στο Άμστερνταμ, τότε ήταν που άρχισαν να καταφεύγουν στις άδειες οικοδομές. Η παράλογη κατάσταση, μία πόλη με τέτοιο δξυμένο οικιστικό πρόβλημα να έχει τόσες χιλιάδες άδεια κτίρια γραφείων (πρώην ιδιωτικά σπίτια, τα περισσότερα), χρονολογείται από τα 1945: Τότε, κατά την άνοικοδόμηση κτηρίων που είχαν πληγεί από τον πόλεμο και την κατοχή, εμφανίστηκαν οι κερδοσκόποι που το έβρισκαν πολύ πιο συμφέρον να μετατρέπουν τα σπίτια σε γραφεία για τις εταιρείες παρά να ικανοποιήσουν τις δξύτες στεγαστικές ανάγκες των πολιτών.

Με το σύνθημα «Θέλετε σπίτι; Καταλάβετε το!», ένας από τους πρώην ιδρυτές του κινήματος των προβός ξεκίνησε στα 1967 ένα «Γραφείο Καταλήψεων» («Γραφείο KRAAKERS»), που επρόκειτο να είναι ο πυροδότης του οργανωμένου κινήματος των καταλήψεων. Σκοπός του γραφείου ήταν η οργάνωση ενός δικτύου βοήθειας προς τους καταληψίες, και η αντίσταση ενάντια στον πολυεδομικό σχεδιασμό που γίνονταν με γνώμονα τα οικονομικά όφελή των κερδοσκόπων και τα κοινωνικά όφελή του κράτους. Ακριβώς την ίδια εποχή, εξάλλου, οι κάτοικοι των παλιών συνοικιών του Άμστερνταμ καθώς και των παλιών κέντρων των άλλων πόλεων άρχιζαν να συνενώνονται με σκοπό τη διατήρηση των συνοικιών τους, που είχαν προγραφεί ως κατεδαφιστέες.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

Από αυτές τις πράξεις αντίστασης των πολιτών ενάντια στον κρατικό σχεδιασμό, οι πιο φημισμένες και πιο βίαιες έγιναν κατά την υπεράσπιση της συνοικίας Νώυμάρκετ του Άμστερνταμ.

Αφορμή ήταν η σχεδιαζόμενη διάνοιξη μιάς γραμμής μετρό, που θα την διαπερνούσε απ' άκρη σ' άκρη, και που θα σήμαινε την κατεδάφιση των παλιών κτιρίων και την αντικατάστασή τους με γραφεία και με πολυτελή διαμερίσματα.

Οι συνοικιακές επιτροπές όμως αν κι ενισχύθηκαν απ' τους κράκερς, δεν τα κατάφεραν να δημιουργήσουν μιάν αποκεντρωτική οργάνωση άλληλεγγύης. Εκτός από την επιτροπή του Νώυμάρκετ που ήταν αυτόνομη, όλες οι άλλες κυριαρχούνταν από μαοϊκούς και κομμουνιστές, ενώ το ίδιο το ΚΚ συμμετείχε στο δημοτικό συμβούλιο του Άμστερνταμ, είχε συμπράξει στην απόφαση για τη δημιουργία του μετρό, και έκανε ότι μπορούσε για να εμποδίσει την ανάπτυξη άλληλεγγύης άμεσα μεταξύ των συνοικιών, σύμφωνα με την πάγια τακτική του σταλινισμού.

Στις άρχές η αυτοοργάνωση των κράκερς δεν εμφανίζονταν σαν επείγουσα ανάγκη, γιατί στην Ολλανδία δεν υπήρχε κανένας νόμος που να απαγορεύει τις καταλήψεις σπιτιών. Μόνον η διάρρηξη είναι πράξη για την οποία μπορεί κανείς να συλληφθεί, κι έτσι οι κράκερς, νομικά, δε μπορούσαν να κατηγορηθούν παρά μόνον αν πιάνονταν τη στιγμή του «μπουκαρίσματος». Μετά το άρχικό μπουκάρισμα πάντοτε με μιά νέα κλειδαριά αντικαθιστούσαν τη σπασμένη, κι έτσι δεν υπήρχε πιά αδίκημα.

Όστόσο, στα 1975 μερικοί δικαστές άρχισαν να βρίσκουν νομικά παραθυράκια για να εξώνουν τους κράκερς. Καί στα 1976 κατατέθηκε στο κοινοβούλιο ένας νόμος ενάντια στις καταλήψεις σπιτιών.

Ο άλλος μεγάλος εχθρός ήταν οι μεγαλοιδιοκτήτες, που προσπαθούσαν (και προσπαθούν) με όλα τα μέσα —χωρίς να περιορίζονται από προκαταλήψεις σχετικά με τη νομιμότητα των ενεργειών τους— να διώκουν τους κράκερς από τα σπίτια τους. Οργανώνουν συμμορίες για να διώκουν τους ενοίκους και να καταστρέφουν τα έσωτερικά των σπιτιών για να τα κάνουν άκατοίχτα. Δε διστάζουν να πυρπολήσουν δλόκληρα κτίρια, ακόμη κι όταν μέσα σ' αυτά υπάρχουν ακόμη άνθρωποι. Σε άλλες περιπτώσεις, οι γκάγκστερς ισχυρίζονται πως έχουν νοικιάσει οι ίδιοι τα σπίτια. Ο ισχυρισμός τους αυτός μπορεί εύκολα να αποδειχτεί όταν είναι άβάσιμος, με μιά μικρή δικαστική έρευνα, και ο κράκερ να κερδίσει τη δίκη, αλλά μιάς και συνήθως έχει ήδη εξωθεί, αποκλείεται να ξαναγυρίσει στο προηγούμενο σπίτι. Μόνο με την αυτοοργάνωσή τους οι κράκερς βρήκαν την κατάλληλη απάντηση σε όλα αυτά.

ΚΑΘΟΡΙΖΟΝΤΑΙ «ΗΜΕΡΕΣ ΔΡΑΣΗΣ»

Μετά την κατάθεση του νόμου «αντι-κράκερ», στα 1976, οι κράκερ σχημάτισαν ένα εθνικό συμβούλιο, με εκτελεστικές λειτουργίες, που ανάμεσά τους η κυριότερη ήταν η προκήρυξη περιοδικών «ημερών δράσης», που ή αποτελεσματικότητά τους έγινε φανερή στα τέλη του 1979: Τότε, σε μιά και μόνη μέρα καταλήφθηκαν σημαντικά κτήρια στο Άμστερνταμ, στη Χάγη, στο Ρότερνταμ, στη Μπρέντα, στην Ουτρέχτη, στο Νυμέγκεν, στο Λιουβέρντεν και στο Άμστερνταμ. Στις περισσότερες περιπτώσεις μετά τις καταλήψεις έγιναν σκληρές μάχες με τις τοπικές αστυνομίες, καθώς οι κράκερς υπερασπίζονταν τις θέσεις τους με πέτρες, μογιές και όδοφράγματα.

Τό Νοέμβριο του 1978, περίπου πενήντα κράκερς είχαν εγκατασταθεί σε πέντε συνεχόμενα σπίτια, που αποτελούσαν ένα τετράγωνο γνωστό με τό όνομα «DER GROOTE KEISER» («ο μεγάλος Αυτοκράτορας»). Η χρηματιστική εταιρία στην οποία ανήκε, τό είχε πουλήσει με κέρδος περίπου 1.000.000.000 (ναί, ένα δισεκατομμύριο!) δραχμές, με τόνδρο ότι θα τό παρέδιδε άδείο. Κίνησε, λοιπόν, νομικές διαδικασίες για να εξώσει τους κράκερς.

Η εταιρεία άρχικά έχανε τη δίκη: οι καταληψίες δε μπορούσαν να έντοπιστούν, μιάς και τό όνόματά τους ήταν άγνωστα. Ένα χρόνο άργότερα, όμως, στις 26 'Οχτώβρη 1979, τό 'Εφετείο διέταξε την εκκένωση των κτηρίων, που έκείνη τη στιγμή κατοικούνταν από έκατό περίπου άτομα.

Οι ένοικοι άρνήθηκαν ν' άναγνώρισουν τη δικαστική απόφαση, κι έτοιμάστηκαν να άντισταθούν στους κληήρες και την άστυνομία με όλα τό δυνατό μέσα: Πατώματα ξηλώθηκαν και χρησιμοποήθηκαν για όχυρώσεις, ενώ άποθηκεύτηκαν ποσότητες πίσσας, χρωμάτων, άερών, καπνογόνων, καθώς και άρκετές... βαλλίστρες και σφεντόνες.

Κράκερς στη Δυτ. Γερμανία.

Κατά τόν 'Ολλανδικό νόμο, γιά νά εκτελέσουν τίς αποφάσεις τοῦ ἐφετείου οἱ δικαστικοί κλητῆρες εἶχαν τό δικαίωμα νά καλέσουν τήν ἀστυνομία. Οἱ κράκερς ὅμως, σέ συνεργασία μέ τό «κέντρο συναγερμοῦ» τους, παρακολουθοῦσαν ἀδιάκοπα ὅλους τοὺς στρατώνες τῶν «Εἰδικῶν Δυνάμεων» τῆς ἀστυνομίας, καί μετέδιδαν τίς κινήσεις τῶν μονάδων. Οἱ κάτοικοι τοῦ «Αὐτοκράτορα» ἀνακοίνωναν πῶς ἦταν ἐτοιμοί νά ὑπερασπιστοῦν τό χωρὸ ζωῆς τους, μέχρι θανάτου ἂν αὐτό ἦταν ἀναγκαῖο. Ὁ δήμαρχος, πάλι, σάν ἀρχηγός τῆς ἀστυνομίας, δίσταζε νά ἀνταποκριθεῖ στήν αἴτηση τῶν κλητῆρων καί νά διατάξει τήν ἀστυνομία νά ἐπέμβει. Ἦταν ἀπρόθυμος νά ρισκάρει γιά χάρη τῶν κερδοσκοπῶν μιά σοβαρή «διασάλευση τῆς τάξεως», ἢ ἀκόμη καί πιθανές ἀνθρώπινες ἀπώλειες.

Στίς 19 Δεκέμβρη οἱ κράκερς τράβηξαν τήν προσοχή τοῦ κόσμου πάνω στήν ὑπόθεσή τους, τοποθετώντας μιά καπνογόνο βόμβα σέ μιά συνεδρίαση τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου μέ θέμα τό οἰκιστικό. Ἡ ἔνταση κλιμακώθηκε ἀκόμη περισσότερο τό Γενάρη καί τό Φλεβάρη τοῦ '80, μιάς καί ὁ δήμαρχος οὔτε μποροῦσε οὔτε καί ἤθελε νά ἀνταποκριθεῖ στήν αἴτηση τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, ἀλλά ταυτόχρονα ἀρνιόταν καί νά δηλώσει στήν ἀστυνομία πῶς εἶναι ἀντίθετος στήν ἐπέμβαση.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΤΑΣΙΑΖΕΙ: ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΦΤΙΑΓΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΤΙΜΑΧΟΝΤΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Στό μεταξύ, νέες ἐξελίξεις σημειώθηκαν: Στίς 22 Φλεβάρη, γιά νά ἀποσπάσει τήν προσοχή τῆς ἀστυνομίας ἀπό τόν «Αὐτοκράτορα», μιά ὁμάδα κράκερς προσπάθησε νά καταλάβει ἕνα κτήριο στή Βόντελστράτ, πού ἔμεινε ἀδίοιο ἀπό τρία χρόνια. Ὁχυρώθηκαν στό κτήριο, ἀλλά τό ἴδιο ἀπόγευμα ἐβδομῆντα ἀστυνομικοί τῶν Εἰδικῶν Τμημάτων ἐπιτέθηκαν ὀπλισμένοι μέ τσεκούρια, τό παραβίασαν καί τό ἐκκένωσαν μέσα σέ 15 λεπτά, στέλνοντας καί ἕναν κράκερ στό νοσοκομεῖο μέ διάσειση.

Ἡ ἐνέργεια αὐτή τῆς ἀστυνομίας ἦταν κραυγαλέα παράνομη, μιάς καί οὔτε οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ κτηρίου εἶχαν διαμαρτυρηθεῖ γιά τήν κατάληψη, οὔτε καί ὑπῆρχε δικαστική ἀπόφαση γιά τήν ἐκκένωσή του.

Τήν ἄλλη μέρα οἱ κράκερς ἔσπασαν, σέ ἐνδειξη διαμαρτυρίας, τά παράθυρα ἐνός Κέντρου Ἐκπαίδευσης τῶν Εἰδικῶν Τμημάτων. Οἱ ἀρχές συνέλαβαν τήν 22χρονη Νάντα Μ. γιά «ἀναγραφή συνθημάτων», καί τήν κράτησαν στήν ἀπομόνωση χωρίς δυνατότητα ἐπικοινωνίας μέ δικηγόρο.

Ἀλλά οἱ κράκερς δέν ὑποχώρησαν: Τήν Παρασκευή 29 Φλεβάρη ὀργάνωσαν μιά μεγάλη διαδήλωση, πού φαινομενικά κατευθύνονταν πρὸς τό Δημαρχεῖο, σέ ἐνδειξη ἀλληλεγγύης πρὸς τοὺς ἐνοίκους τοῦ «Αὐτοκράτορα». Τά Εἰδικά Τμήματα ἔπесαν στήν παγίδα, καί δέν πρόσεξαν μερικές ἑκατοντάδες διαδηλωτῶν πού ἔμειναν πίσω. Στίς 6 τό ἀπόγευμα, αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ἀνακατέλαβαν αἰφνιδιαστικά τό κτήριο τῆς Βόντελστράτ καί τό ὀχύρωσαν, πόρτες καί παράθυρα.

Ἐνῶ ἡ διαδήλωση συνεχίζονταν μέ συνθήματα «Λευτεριά στή Νάντα!» καί «Ὅλοι δικαιούμαστε μέρος γιά νά ζοῦμε!», ἡ ἀστυνομία, πού ἐξαπατημένη τοὺς εἶχε ἀκολουθήσει μέχρι τό Δημαρχεῖο, καταλαβαίνει τό κόλπο καί σπεύδει πρὸς τή Βόντελστράτ. Καί πάλι χωρίς δικαστική ἀπόφαση, τά Εἰδικά Τμήματα ἐπιτίθενται γιά νά ἐκκενώσουν τό κτήριο, ἀλλά αὐτὴ τῇ φορᾷ ἀναγκάζονται νά ὑποχωρήσουν: Γίνονται πραγματικές μάχες μέ χιλιάδες πολίτες πού εἶχαν ἔρθει γιά νά συμπαρασταθοῦν στήν κατάληψη, καί πού ἀμύνονται μέ παλούκια καί στύλους σημάτων τῆς τροχιάς, ἡ ἐκσφενδονίζοντας πλάκες ἀπ' τό λιθόστρωτο. Ἀπῳθώντας ὅλες τίς ἐπιθέσεις τῶν εἰδικῶν μονάδων, οἱ διαδηλωτές κατάλαβαν πολλοὺς δρόμους καί τοὺς ὀχύρωσαν μέ ὁδοφράγματα, δημιουργώντας ἔτσι τῇ δικῇ τους «ἐλεύθερη πολιτεία».

Ο «ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»

Ὁχυρωμένο ἀπ' ὅλες τίς μεριές μέ ὁδοφράγματα, τό τμήμα τῆς πόλης πού ἔλεγχαν οἱ διαδηλωτές μετονομάστηκε σέ «Τόπο τῆς ἐλευθερίας». Κάθε πρόσβαση σ' αὐτό ὀχυρώθηκε ὅσο καλύτερα γίνονταν, καί ἔγινε ἀδύνατη ἡ εἰσοδος αὐτοκινήτων, ἐνῶ χιλιάδες κάτοικοι ἀπ' ὅλο τό Ἀμστερνταμ ἔσπευσαν μέ ἐνθουσιασμό καί περιέργεια στήν «ἐλεύθερη πολιτεία». Τό πλῆθος ὅλο καί μεγάλωνε ὅσο προχωροῦσε ἡ νύχτα τοῦ Σαββάτου. Διάφορα μουσικά συγκροτήματα ἔπαιζαν ἀσταμάτητα στίς γωνίες, ἐνῶ ἕνας θίασος, οἱ «Πρόλογος», ἀνέβαλαν τήν παράσταση πού θά ἔδιναν ἐκεῖνο τό βράδυ σ' ἕνα θέατρο τῆς πόλης κι ἤρθαν νά δώσουν παραστάσεις στό κατεληγμένο τμήμα.

Τήν Κυριακή συνεδρίασε ἑκτακτά τό Δημοτικό Συμβούλιο. Τίς πρῶτες πρωινές ὥρες τῆς Δευτέρας ὁ Δήμαρχος ἀνακοίνωσε τήν ἀπόφασή του: Τά ὁδοφράγματα νά διαλυθοῦν μέχρι τίς 5 ἡ ὥρα,

ἀλλοιῶς θὰ ἐπετίθενταν ἡ ἀστυνομία.

Οἱ κράκερς μὲ τὸν ἄγωνα τους, «διασαλεύοντας τὴν τάξη», εἶχαν καταφέρει νὰ ἀποσπᾶσουν σημαντικές παραχωρήσεις: Τούς παραχωροῦνταν ὁ «Αὐτοκράτορας» καὶ τὸ κτήριο τῆς Βόντελστρά-ατ, καὶ ἐπίσης ἡ Νάντα θὰ ἀφήνονταν ἐλεύθερη. Ἐκριναν λοιπὸν πῶς, ἀφοῦ ἦταν μᾶλλον δύσκολο νὰ προχωρήσουν παραπέρα, θάπρεπε νὰ περιοριστοῦν σ' αὐτές τὶς κατακτήσεις. Πράγματι, ἄρχισαν νὰ σηκώνουν τὰ ὁδοφράγματα, ἀλλὰ ἀνακοίνωσαν πῶς χρειάζονταν περισσότερο χρόνο.

Ὁ δήμαρχος ὅμως, γιὰ ἄγνωστους λόγους (ἀνάμεσά τους θὰ πρέπει νὰ συμπεριλαμβάνονταν καὶ ὁ δικαιολογημένος πανικός τῆς ἐξουσίας μπροστά στὶς ἀνεξέλεγκτες καταστάσεις καθὼς καὶ ὁ φόβος μήπως οἱ ἐργαζόμενοι προτιμῇσουν τὸ πρῶ τῆς Δευτέρας νὰ ἐπισκεφτοῦν τὴν «ἐλεύθερη πολιτεία» κι ὅχι τὶς δουλειές τους) ἀρνήθηκε νὰ δώσει ἔστω καὶ τὴν ἐλάχιστη παράταση. Ἀντίθετα, διέταξε νὰ συγκεντρωθοῦν ἐκεῖ τὰ Εἰδικὰ Τμήματα ὅλης τῆς Ὀλλανδίας. Μέχρι τὶς 6 τὸ πρῶ 1000 ἄνδρες τῶν Εἰδικῶν Τμημάτων, ἡ στρατιωτική, ἀκόμη κι ἡ ἀγροτική ἀστυνομία, εἶχαν μεταφερθεῖ στὸ Ἀμστερνταμ. Μαζί τους ἦρθαν σὲ σχηματισμὸ μάχης αὔρες, κομμάντος, καὶ τέσσερα τάνκς «Λέοπαρντ» μὲ πρόσθετα μηχανήματα ἐκσκαφῆς. Ὁ Δήμαρχος εἶχε δώσει σαφείς ὁδηγίες τὰ ἐνοπλὰ τμήματα νὰ ἀνοίξουν πῦρ, ἂν τὸ θεωροῦσαν ἀναγκαῖο.

Πρὶν τὰ χαράματα, ὅλοι αὐτοὶ ἔκαναν συνδυασμένη ἐπίθεση καὶ διέλυσαν τὰ ὁδοφράγματα. Αὐτὴ ἡ τελείως ἄρρηστη ἐπίδειξη δυνάμεις, τὸ μοιραῖο σφάλμα τῆς ἐξουσίας, δὲν εἶχε σάν ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ γιγαντωθεῖ τὸ μίσος ἐναντίον στὶς δυνάμεις τῆς «τάξης». Ἡ διάλυση τῶν ὁδοφραγμάτων ἀπαντήθηκε μὲ διαδοχικὲς αὐθόρμητες ἐξεγέρσεις σ' ὅλη τὴν πόλη. Αὔρες καταλήφθηκαν κι ἀναποδογυρίστηκαν, οἱ ὁδομαχίες μαίνονταν ἐπὶ ὥρες. Οἱ τραυματίες κι ἂν τὶς δύο μεριές ἦταν πάμπολλοι, κι ἦταν ἀπλή σύμπτωση τὸ ὅτι δὲν ὑπῆρχαν νεκροί. Ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ εἶχαν γίνει, βέβαια, ἂν δὲν εἶχαν ἐπιτεθεῖ τὰ εἰδικὰ τμήματα.

Ἐξάλλου, ὅλος ὁ κόσμος εἶδε τὴν ὠμή βία τοῦ κράτους ἐναντίον τοὺς κράκερς σάν ἀπόπειρά του νὰ ἀποτρέψει πιθανές πράξεις ἀλληλεγγύης ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ στὰ συνδικάτα, πού εἶχαν προγραμματίσει μιὰ μεγάλη ἀπεργία γιὰ τὴν ἐπόμενη μέρα, ἐναντίον στοῦ πάγωμα τῶν μισθῶν.

«ΟΧΙ ΣΠΙΤΙΑ, ΟΧΙ ΣΤΕΨΗ!!»

Ἡ ἔνταση δὲν ὑποχώρησε οὔτε τὴν ἐπομένη βδομάδα, χάρι στὶς ἐνέργειες τῶν δυνάμεων καταστολῆς. Στὸ Νιμέγκεν 110 ἀστυνομικοὶ πέταξαν 11 μέλη μιᾶς φεμινιστικῆς κολλεκτίβας ἔξω ἀπὸ ἓνα κατεληγμένο σπίτι, καὶ τὶς ἔστειλαν γραμμὴ στὸ νοσοκομεῖο. Στὸ Μπόρελλ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπιτέθηκαν μὲ σκυλιά καὶ μὲ γκλόμπς ἐναντίον σὲ μιὰν ὁμάδα ἀντιπυρηνικῶν, ὁπαδῶν τῆς μή-βιας, πού εἶχαν ἀλυσοδεθεῖ ἀπὸ μόνοι τους μπρός ἀπ' τὴν εἰσοδο ἐνὸς πυρηνικοῦ σταθμοῦ, σὲ ἐνδειξη διαμαρτυρίας. Στὴ Χάγη, μιὰ ὁμάδα Τούρκων ἐργατῶν πού εἶχαν καταλάβει ἓνα σπίτι πετάχτηκαν ἔξω, ἀπὸ ἀστυνομικούς μὲ τσεκούρια, συνεπικουρούμενους ἀπὸ μιάν... αὔρα.

Μερικὲς βδομάδες ἀργότερα, στὶς 30 Ἀπριλίου, θὰ γίνονταν στὸ Ἀμστερνταμ ἡ στέψη τῆς νέας βασιλίσσας Βεατρίκης (!). Σάν ἀπάντηση στὴν φανερὴ πιά ὑποστήριξη τῶν κερδοσκόπων ἀπ' τὸ κράτος καὶ τὴν οργανωμένη ὠμότητα τῆς ἀστυνομίας, μερικοὶ κράκερς ἐβγαλαν μιὰ προκήρυξη πού καλοῦσε σὲ δράση γιὰ ἐκείνη τὴ μέρα. Ἡ προκήρυξη θὰ πέραγε χωρὶς νὰ πολυπροσεχτεῖ, ἂν ἡ ἀστυνομία δὲν ἔκανε ἄλλο ἓνα μοιραῖο λάθος —ἂν δὲν τὴν κατέσχε στὸ Τίλμπουργκ καὶ στὸ Τσβέλε. Οἱ κράκερς πού τὴν εἶχαν τυπώσει ἐκεῖ συνελήφθησαν γιὰ «στάση», καὶ μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὥρες ἡ προκήρυξη εἶχε δημοσιευθεῖ σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες! Τώρα ὅλοι ἤξεραν τὸ μήνυμα: «Ὅλοι στὸ Ἀμστερνταμ, καὶ μὴν ξεχάσει κανεὶς καὶ τὸ κράνος του»!

Ἡ κυβέρνησις ἀντέδρασε ἀνάλογα. Εἰδικὲς μονάδες γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση ἐξεγέρσεων στάλθηκαν γιὰ προπαρασκευαστικὰ γυμνάσια στὴν ὑπαιθρο, καὶ τὴ μέρα τῆς στέψης 8.000 ἀστυνομικοὶ καὶ στρατιῶτες φρουροῦσαν τὴν πλατεία Ντάμ, ὅπου γινόταν ἡ τελετὴ.

Αὐτὸ ὅμως, εἶχε σάν ἀποτέλεσμα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὑποστηρικτὲς τῆς μοναρχίας νὰ φοβηθοῦν βλέποντας τέτοιες προετοιμασίες, κι ἔτσι νὰ μείνουν μακριὰ ἀπὸ τὴν «ἐπικίνδυνη» ζώνη.

Ἐκείνη τὴ μέρα τὸ κράτος εἶχε μετατρέψει τὴ μισή πόλη σ' ἓνα ἐτοιμοπόλεμο στρατόπεδο, πού στοὺς γεροντότερους θύμισε τὴ γερμανικὴ κατοχή. Οἱ αὐτόνομοι ἀριστεροὶ κι οἱ ἀναρχικοὶ ἀπάντησαν ἀνακοινώνοντας πῶς θὰ γινόταν ἡ διαδήλωση, ἀκριβῶς στοῦ σημείου ὅπου οἱ Γερμανοὶ εἶχαν στήσει τὸ Ἑβραϊκὸ Γκέττο, —ἐκεῖ ὅπου σήμερα στέκει ἓνα μνημεῖο ἀνανηστικό τῆς περιφρονημένης ἀπεργίας τοῦ Φλεβάρη '44.

Απὸ τὸ πρῶ, τραγουδώντας «ὅχι σπίτια, ὅχι στέψη», πολλὲς χιλιάδες διαδηλωτῶν ἄρχισαν νὰ ἐτοιμαζοῦνται γιὰ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴ Ντάμ, ὅπου στὶς 2 ἡ ὥρα θὰ γίνονταν ἡ τελετὴ. Οἱ εἰδικὲς μονάδες προσπάθησαν νὰ τοὺς συγκρατήσουν καταβρέχοντάς τους μὲ ἀντλίες καὶ σκορπώντας παντοῦ δακρυγόνα. Ὡστόσο αὐτὸ γίνονταν ὅλο καὶ πιο δύσκολο, καθὼς σύντροφοι ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες μόλις ἔφθαναν στοῦ σταθμοῦ ἔσπευδαν κατευθεῖαν στὴν περιοχὴ τῆς Ντάμ, ἀνεμίζοντας ἀνάμεσα στ' ἄλλα καὶ μαυροκόκκινες σημαίες καὶ λάβαρα μὲ τὸ Α

«ΑΣ ΕΡΘΟΥΝ ΚΙ ἈΛΛΟΙ!»

Στὴν τελετὴ, ἓνα περίεργο κλίμα πλανιόταν. Μόλις παραιτήθηκε ἡ Τζουλιάννα, καὶ καθὼς παρουσίαζε τὴ νέα βασιλίσσα, πλῆθος κόσμου ἄρχισαν νὰ γιουχάρουν καὶ νὰ κλαῖν, ἀλλὰ ὅχι ἀπὸ συγκίνηση: τὰ δακρυγόνα ἔφεταν ὅλο καὶ πιο κοντά.

Ταυτόχρονα, μέσα στὴ σύγχυση, πολλοὶ κράκερς κατελάμβαναν ἓνα κτήριο γραφείων μόλις δύο χιλιόμετρα μακρύτερα, κι ἐτοιμάζονταν γιὰ ἓνα ὑπαιθρο φεστιβάλ. Ὅταν οἱ εἰδικὲς μονάδες κατέφθασαν ἀπρόσκλητες, μαζί μὲ ἀρκετές αὔρες, χιλιάδες κόσμος τὶς ὑποδέχτηκαν ἔτοιμοι, μὲ μπαστούνια καὶ πέτρες στὰ χέρια. Μετά μιᾶς ὥρας μάχη ὁ δήμαρχος διέταξε τὶς μονάδες νὰ ἀποσυρθοῦν, κι ἔτσι ἀκόμη ἓνα κτήριο καταχτήθηκε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ παρόμοιες καταλήψεις γίνονταν καὶ στὴ Μπρέντα, στὸ Νυμέγκεν, στὸ Κρόνινγκεν, στὸ Λιουβάρντεν, στὴν Οὐτρέχτη (25 σπίτια!), στὸ Τίλμπουργκ, στὸ Λέυντεν, στὸ Ἀϊντχόβεν. Ἐπίσης ἔγινε καὶ μιὰ ἀπόπειρα κατάληψης τοῦ Κοινοβουλίου, στὴ Χάγη, πού ὅμως ἀπέτυχε.

Στὸ Ἀμστερνταμ, ἄγριες μάχες μαίνονταν μέχρι ἀργὰ τὸ βράδυ, ἀνάμεσα στὶς δυνάμεις καταστολῆς καὶ σ' ὅλη σχεδὸν τὴ νεολαία τῆς πόλης. Μαθητὲς καὶ μαθήτριες πού εἶχαν ὀδηγηθεῖ στὴ Ντάμ γιὰ νὰ ζητωκραυγᾶσουν τὴ βασιλίσσα, τώρα σπούδαζαν στὴν πράξη τὶς αὐθόρμητες τακτικές τῆς ὁδομαχίας.

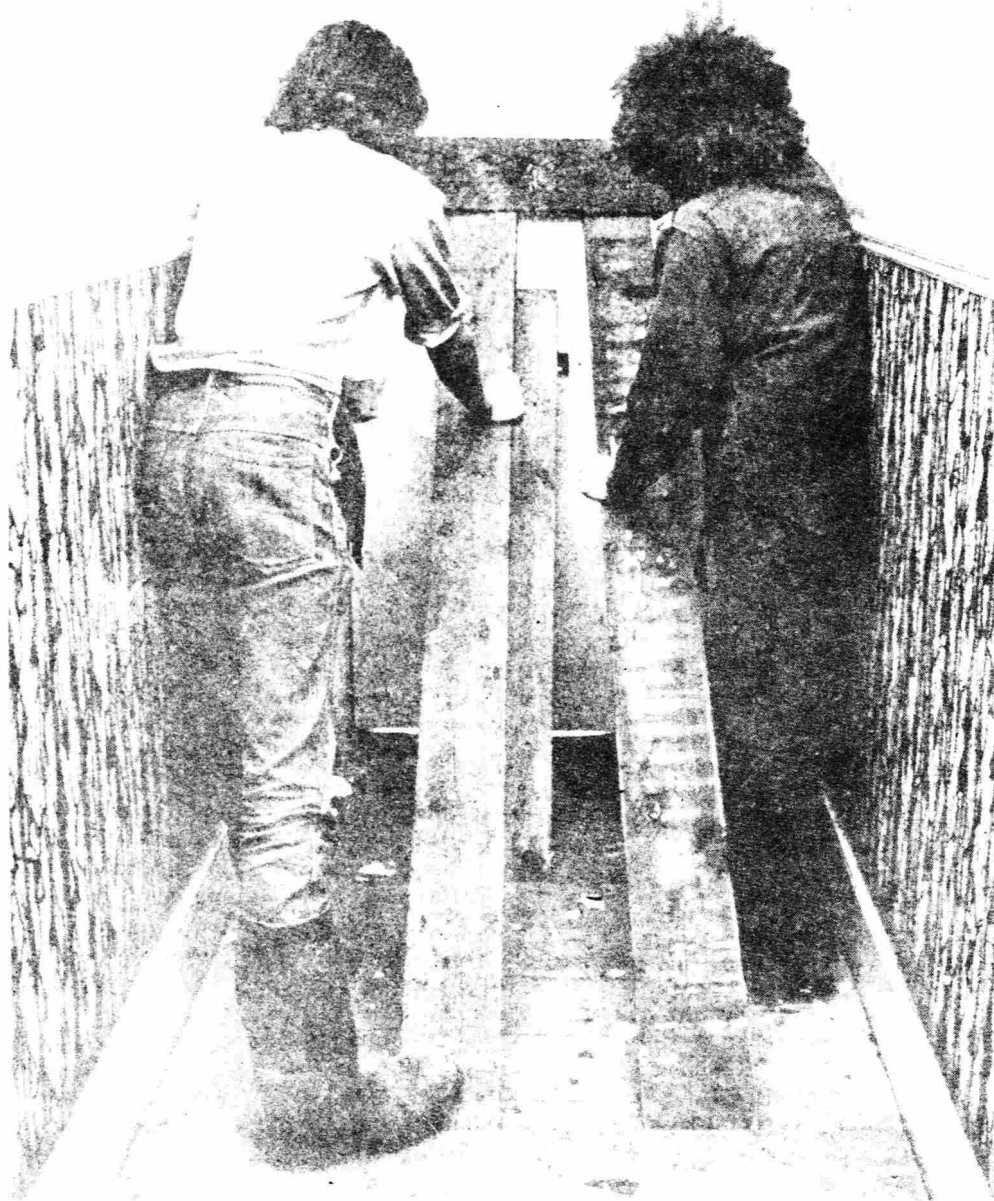
Ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπός, δηλαδή νὰ καταστραφεῖ ἡ εἰκόνα τῆς «κοινωνικῆς γαλήνης» καὶ τοῦ «νομοταγοῦς καὶ παραληρούντος ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης» πλῆθους, εἶχε ἐπιτευχθεῖ καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ὁδοφράγματα στήνονταν καὶ μάχες ἀντηχοῦσαν σὲ κάθε δρόμο, ἐνῶ καὶ ἡ ἴδια ἡ βασιλίσσα μποροῦσε νὰ βλέπει τὸν καπνὸ ἀπὸ τὰ πυρπολημένα αὐτοκίνητα τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ ἐπίσημος τύπος ἀσχολήθηκε κυρίως μὲ τὶς... καταστροφικὲς δυνάμεις αὐτῆς τῆς ἀνεξέλεγκτης καὶ αὐθόρμητης συνένωσης τῶν κατοίκων τοῦ Ἀμστερνταμ, ἐνῶ ἀρνοῦνταν νὰ δεῖ τὶς αἰτίες καὶ τὶς

ἀφορμές, τὸ ὅτι αὐτὸς ὁ κόσμος εἶχε ὀργανωθεῖ γύρω ἀπ' τὸ καυτὸ ζήτημα τῆς στέγασης. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἦταν μιᾶς μέρας ἔκρηξη, κι ἂς προσπαθοῦν ὅλοι ὅσοι ἔχουν συμφέρον ἀπὸ τὴ διατήρηση τοῦ τωρινοῦ συστήματος νὰ μᾶς κάνουν νὰ τὴν ξεχάσουμε... Οἱ καταλήψεις συνεχίζονται, κι οἱ κράκερς διαρκῶς ὀργανώνονται καὶ πληθαίνουν... Καὶ τὸ κοινωνικὸ κίνημα δυναμώνει, στὴν Ὀλλανδία καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο...

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θ.Π. καὶ Σ.Μ.

Γάνκς στό Άμστερνταμ, ἐνάντια στούς Κράακερς.
Κράακερς δχυρώνουν τήν εἴσοδο σπιτιοῦ.

«Μέσα απ' τὰ βάθη τοῦ προλεταριάτου ξεπρόβαλε μιά νέα καί ἀντιθετική τάση, ἕνας νέος παγκόσμιος σκοπός, ἡ κατάρ-
γηση τῶν τάξεων καί τῆς κύριας βάσης ὑποστήριξής τους-τοῦ
κράτους-καί ἡ αὐτοδιεύθυνση ὅλης τῆς ἰδιοκτησίας απ' τοὺς
ἐργαζόμενους».

Μ. Μπακούνιν

Κάποτε συζητώντας μεταξύ τους μερικοί προοδευτικοί
ἀστοί, κατέληξαν στό συμπέρασμα ὅτι ἂν ὑπῆρχαν τριακό-
σιοι ἄνθρωποι σάν τόν Μπακούνιν ἡ Γαλλία δέν θά
μποροῦσε νά κυβερνηθεῖ ἀπό κανέναν. Ἦταν γύρω στό 1848.

Σήμερα, 100 περίπου χρόνια ἀπό τό σχίσμα στή Διεθνή, ὁ
Μαρξισμός καί ὁ Ἀναρχισμός, οἱ δύο κυριότερες ἰδεολογί-
ες πού γέννησε τό προλεταριακό κίνημα, ἀμφισβητοῦνται
ἀπό τό σύγχρονο ἐπαναστατικό κίνημα. Ὁ Μαρξισμός
προσφέρει τό γνήσιο τέκνο του, τόν γραφειοκρατικό καπι-
ταλισμό, βρίσκοντας τήν φανταστική του δικαίωση μέσα
ἀπό τήν πολλαπλή ἄρνηση τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης καί
τῆς ἐλευθερίας. Ἐπίσης, ἡ Μαρξιστική κοσμοθεωρία δέχε-
ται ἀπό παντοῦ πυρά καί ἀμφισβητεῖται. Ἀπό τήν ἄλλη ὁ
Ἀναρχισμός, ἡ ἰδεολογία τῆς ἀντι-ἐξουσίας, δέν μπόρεσε
νά ξεπεράσει ποτέ τόν διαχωρισμό στήν πάλη του, ἐκφυ-
λίσθηκε, γραφειοκρατικοποιήθηκε, ἢ ἀποκοιμήθηκε.

Ἡ ἀναφορά στό ἔργο τοῦ Μπακούνιν σέ συνδυασμό μέ τή
δράση του στή Διεθνή καί τήν προσφορά του στό προ-
λεταριακό κίνημα, κρίνεται ἀναγκαία στό βαθμό πού σήμερα
οἱ ἀλήθειες πού διατύπωσε ὁ Ρώσος ἀναρχικός ἐπιστρέφουν
γιά νά τόν δικαιώσουν, ὅπως καί γιά νά δείξουν πόσο διέφερε
ἀπό τόν μαρξιστικό τρόπο σκέψης.

Η ΕΓΓΕΛΟ-ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ Ο ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ

Οἱ ἀναρχικοί ἦταν τό πρῶτο φιλοσοφικό πολιτικό ρεύμα
πού ἀμφισβήτησε τήν ταύτιση κοινωνίας καί κράτους. Ὁ
ἀναρχισμός δέν ἦταν τό νόθο γέννημα τοῦ χεγκελιανισμοῦ,
ὅπως ὁ μαρξισμός. Ἦταν ἡ πρώτη ἰδεολογική παρέκλιση
ἀπό τήν κλασική ἐλληνοδυτική σκέψη. Ἡ ἀπελευ-
θέρωση τῆς ἱστορίας, τοῦ πεδίου ἐξέλιξης τῆς ἀνθρωπό-
τητας, ἦταν ἡ βασική θέση τοῦ Μπακούνιν στήν πολεμική
του ἐνάντια στοὺς χεγκελιανούς καί τόν Μάρξ, τόν ὁποῖο καί
ἀποκαλοῦσε τελευταῖο τῆς χεγκελιανῆς σχολῆς. Τί ἐννοοῦ-
με ὅταν λέμε ἀπελευθέρωση τοῦ ἱστορικοῦ πεδίου; Ὁ
Χέγκελ-ὅπως καί ὁ Μάρξ, ἡ Ἀντιστροφή τοῦ ἴδιου τρόπου
σκέψης στηριζόταν στήν μονόπλευρη παρατήρηση τῆς
πραγματικότητας, σέ ἕνα συγκεκριμένο τρόπο σκέψης καί σέ
μιά προσπάθεια βιασμοῦ τῆς ἱστορικῆς κίνησης, μέσα ἀπό τήν
προκατασκευή κοινωνικῶν συστημάτων καί τήν προσαρμο-
γή τῆς πραγματικότητας σ' αὐτό τόν τρόπο σκέψης. Ἡ ἰδέα
πού ἐμβαθύνει στὸν ἑαυτό της παλεύει μέσα της καί βγάζει
ἕνα ἀφηρημένο ἀποτέλεσμα, τό ὁποῖο γίνεται νόμος γιά τήν
ἱστορική κίνηση. Ἡ αὐτοσυνειδηση: νά ὁ θεμέλιος λίθος τῆς
χεγκελιανῆς φιλοσοφίας. Αὐτόματα ἡ ἰδέα γίνεται πρωταρχι-
κή στήν ἱστορική ἐξέλιξη. Ἀπό αὐτό τό καλοῦπι σκέψης
δέν μπόρεσαν νά ξεφύγουν οἱ Μάρξ καί Ἑγκελς. Ἡ κίνηση
τῆς ἰδέας ἀντικαταστάθηκε σ' αὐτοὺς ἀπό ἀντικειμενικούς
νόμους κίνησης τῆς ἱστορίας, καί ἀπό ἕνα τρόπο σκέψης πού
ἤθελε νά προσαρμόσει καί νά συντονίσει τήν ἱστορική
κίνηση στό δικό της μοτίβο. Ἡ ἀπουσία τῆς ἀνθρώπινης
πάλης δικαιολογεῖται ἀπό τήν ἀντικειμενική κίνηση τῆς
οἰκονομίας. Ἡ προκατασκευή κοινωνικῶν μορφῶν καί
συνθηκῶν συμπληρώνει ἕνα τρόπο σκέψης πού δίνει τήν

πρωταρχικότητα στήν αὐθαίρετη ἰδέα, πού γεννήθηκε εἴτε
ξεκάθαρα ἀπό τόν ἴδιο της τόν ἑαυτό, ὅπως στήν περίπτωση
τοῦ Χέγκελ, εἴτε ἀπό μιά πραγματικότητα ἔτσι ὅπως ἤθελαν
νά τήν βλέπουν ὁ Μάρξ καί ὁ Ἑγκελς. Ἡ ἀφαίρεση τοῦ
Χέγκελ, ἦταν μιά ἀφαίρεση πού δέ πατοῦσε στή γῆ ἡ
μαρξιστική ἀφαίρεση ἦταν ἡ γήινη ἀφαίρεση.

Νά τί μᾶς λέει ὁ Μπακούνιν σχετικά μέ τόν τρόπο, πού οἱ
κάθε εἶδους μεταφυσικοί προσπαθοῦν νά καθορίσουν τήν
ἱστορική ἐξέλιξη:

«Τέτοιοι εἶναι ὁ δρόμος γιά τήν πλήρη ἀπελευθέρωση τῶν
ἀνθρώπων, γιά τήν ἀναρχική κοινωνική ἐπανάσταση. Ὁ δρόμος
τῶν μεταφυσικῶν εἶναι ἐντελῶς διαφορετικός. Μεταφυσικός
εἶναι ὁ ὅρος πού χρησιμοποιοῦμε γιά τοὺς ὁπαδούς τοῦ Χέγκελ
καί γιά ὅλους ἐκείνους πού λάτρεψαν σάν θεό τήν ἐπιστήμη,
ὅλους ἐκείνους τοὺς σύγχρονους θαυμαστές τοῦ Προκρούστη, οἱ
ὁποῖοι μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο, ἔχουν δημιουργήσει ἕνα
ιδανικό πρότυπο κοινωνικῆς ὀργάνωσης, ἕνα στενό κελί, μέσα
στό ὁποῖο ἐπιθυμοῦν νά φυλακίσουν τίς μελλοντικές γενιές:
ὅλους ἐκείνους πού ἀντί νά δοῦν τήν ἐπιστήμη σάν μιά μόνο ἀπό
τίς ἐκδηλώσεις τῆς φυσικῆς καί κοινωνικῆς ζωῆς, ἐπιμένουν πώς
ὅλη ἡ ζωὴ κλείνεται στίς ἀναγκαστικές πειραματικές ἐπιστη-
μονικές θεωρίες τους. Οἱ μεταφυσικοί, ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι πού
θεωροῦν σάν ἀποστολή τους νά ἐπιβάλλουν αὐταρχικά τοὺς
νόμους τῆς ζωῆς στό ὄνομα τῆς ἐπιστήμης, εἶναι συνειδητά ἢ
ἀσυνεῖδητα ἀντιδραστικοί.»

Ἡ κίνηση τῆς ἱστορίας, ὅπως λέει ὁ Μπακούνιν, δημι-
ουργεῖ ὀργανωτικές μορφές πού ἀντανακλοῦν καί καθρεφτί-
ζουν τήν ἴδια τή ζωὴ σ' ὅλο της τό μεγαλεῖο καί τήν
πολυπλοκότητα: αὐτός εἶναι ὁ κόσμος τῆς ἀπελευθέρωσης
τοῦ ἀνθρώπου μέσα ἀπό τίς ἐπαναστάσεις καί τίς κοινω-
νικές ἀνακατατάξεις, μέσα ἀπό τόν ἀγῶνα τῶν ἐπαναστα-
τημένων μαζῶν, ξεπροβάλλουν αὐθόρμητα οἱ νέες δημιουρ-
γικές μορφές τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἡ
μέθοδος πού κατάκτησε ὁ ἄνθρωπος, ἡ μετάβασή του ἀπό τό
ἀφηρημένο στό συγκεκριμένο, ἡ δύναμη τῆς ἐρευνας. Εἶναι
ἕνα κομμάτι τῆς ζωῆς, ποτέ ὅμως ἡ ἴδια ἡ ζωὴ.

Σύμφωνα μ' αὐτή τήν ἀντίληψη λοιπόν, ὁ Μπακούνιν
μᾶς λέει παρακάτω στό κείμενό του «**Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ
ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΠΕΡΙ ΚΡΑΤΟΥΣ**»:

«Ἐμεῖς οἱ ἀναρχικοὶ οὔτε σκοπεύουμε οὔτε ἐπιθυμοῦμε νά
ἐπιβάλλουμε στό λαό κανένα πρότυπο κοινωνικῆς ὀργάνωσης
πού εἶναι παρμένο ἀπὸ βιβλία ἢ ἔχει κατασκευασθεῖ ἀπὸ ἐμᾶς.
Ἀντίθετα, πιστεύουμε ὅτι οἱ μάζες φέρνουν μέσα τους, μέσα στά
ἐνστικτά τους (πού ἔχουν ἀναπτυχθεῖ μέσα στήν ἱστορική πορεία)
στίς καθημερινές τους ἀνάγκες καί στίς συνειδητές ἢ ἀσυνεῖδητες
φιλοδοξίες τους, ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς μελλοντικῆς κοινωνικῆς
ὀργάνωσης. Ἀναζητοῦμε τό ἰδανικό αὐτό μέσα στοὺς ἴδιους τοὺς
ἀνθρώπους.»

Ὁ Μπακούνιν ἔμεινε συνεπής στίς ἀπόψεις του αὐτές καί
μέσα στήν πάλη γιά τήν αὐτονομία τῆς Διεθνοῦς. Πολλές
φορές καυτηριάζει τίς δικτατορικές τάσεις τοῦ Μάρξ ὅπως
καί τίς προσπάθειές του νά προσανατολισθεῖ ἰδεολογικά ἡ
Διεθνής κάτω ἀπὸ τό πρόγραμμά του. Ὁ Μπακούνιν πολλές
μάζες δέν εἶναι διατεθειμένες νά ξεσηκωθοῦν γιά χάρη καμμιάς
ἰδεολογίας, ἀλλά ἀντίθετα, θά ξεσηκωθοῦν γιά νά λύσουν
τά πραγματικά τους προβλήματα. Ἡ Παρισινὴ Κομουνά
δικαίῳ νά ἀπόλυτα τόν Μπακούνιν. Ἄλλες φορές πάλι,
στιγματίζει τήν προσπάθεια διανοουμενοποίησης τῆς Διε-
θνοῦς, ὅπως καί τήν προσπάθεια τῶν μαρξιστῶν νά κατευθύν-
ουν σάν διαχωρισμένοι διανοούμενοι τό διεθνές προλετα-
ριακό κίνημα. Γιά τόν Μπακούνιν ἡ Διεθνής δέν ἦταν τίποτε

ΓΙΑ ΤΟ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ

άλλο παρά μία επαναστατική οργάνωση άλληλεγγύης, πού θά συνένωνε τό προλεταριάτο όλων τών καπιταλιστικών χωρών στόν κοινό αγώνα ενάντια στό κεφάλαιο καί τό κράτος.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ

Ο Κ. Μάρξ στήν εισαγωγή του τής «Χεγκελιανής φιλοσοφίας του Κράτους καί του Δικαίου» γράφει: «*Η επανάσταση τών Γερμανών είναι ή επανάσταση όλων τών ανθρώπων, καί σ' αὐτή τήν επανάσταση ή φιλοσοφία είναι τό κεφάλι καί τό προλεταριάτο ή καρδιά.*»

Γιά μία ακόμη φορά ή μαρξιστική φιλοσοφία επικυρώνει τήν γνήσια χεγκελιανή της καταγωγή. Ο φαντασιακός διαχωρισμός, ή αποκοπή από τήν πραγματικότητα μιᾶς ἐπιστήμης καί συγκεκριμένα τής φιλοσοφίας, πού δέν είναι τίποτα ἄλλο παρά γέννημα καί κομμάτι τής πραγματικότητας καί ή αναπαράστασή της σάν κατευθυντήριο νοῦ τής ιστορικής κίνησης, ἀποτελεῖ τό Α καί τό Ω τοῦ μαρξιστικοῦ διαχωρισμοῦ. Ο ἄνθρωπος, ἡ ἄν θέλετε οἱ μάζες, κατακτῆσαν καί χρησιμοποιοῦν τήν φιλοσοφία σάν ἕνα μέσο πάλης γιά τήν ἀνατροπή τοῦ καπιταλισμοῦ. Η φιλοσοφικοποίηση τής πραγματικότητας ὅμως, δίνει τό δικαίωμα τής ολοκληρωτικῆς κατοχῆς τοῦ ιστορικοῦ πεδίου σκέψης καί

πράξης, σέ μία ἐπιστήμη πού δέν είναι τίποτα παραπάνω ἀπό μία ἐπιστήμη, πού δέν μπορεῖ νά ἀντικαταστήσει σέ καμιά περίπτωση τήν ἴδια τή ζωή. Ἀντίθετα, ὁ Μπακούνιν σέ πολλά ἀπό τά ἔργα του κάνει σαφείς τίς θέσεις του γύρω ἀπό τό προλεταριάτο καί τήν ταξική συνείδηση. Ἐν ἀντιθέσει μέ τό Μάρξ καί τοὺς Μαρξιστές οἱ ὁποῖοι πίστευαν ὅτι ή επαναστατική συνείδηση δέν ὑπάρχει ἀλλά μεταφέρεται ἀπό ἔξω στό προλεταριάτο, ὁ Μπακούνιν πιστεύει ὅτι οἱ μόνες πού είναι δυνατό νά κατέχουν αὐτή τή συνείδηση είναι οἱ μάζες καί μόνο αὐτές. Μέσα τους, αἰώνιες τώρα ἐμφανίζονται τά σπέρματα τῆς μελλοντικῆς κοινωνίας.

τά σπέρματα τῆς μελλοντικῆς κοινωνίας πού γίνονται ἀντιληπτά μέσα στόν τρόπο πού αὐτοοργανώνονται καί παλεύουν γιά τήν ἀνατροπή τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἐπίσης αὐτή ή συνείδηση φαίνεται καθαρά καί ἐκδηλώνεται μέσα στίς καθημερινές ἀνάγκες καί ἐπιθυμίες τῶν ἀνθρώπων.

Ξεκάθαρη είναι ή θέση τοῦ Μπακούνιν ἀπέναντι στήν επαναστατική διάνοηση καί στήν μειονότητα τῶν ἐπιστημόνων τῆς σκέψης. Ἀναφερόμενος στοὺς διανοούμενους πού δροῦσαν στίς τάξεις τῆς Διεθνούς λέει: «*Ἐκεῖνο πού μόνο μποροῦν νά κάνουν τά άτομα αὐτά, είναι νά ἐπεξεργασθοῦν καί νά διαδώσουν τίς ἰδέες πού ἀνταποκρίνονται στό λαϊκό αἶσθημα καί πέρα ἀπό αὐτό νά συνεισφέρουν μέ τίς ἀδιάκοπες*

προσπάθειές τους στην επαναστατική οργάνωση των μαζών, αλλά τίποτε περισσότερο απ' αυτό». «Ποιοί είναι αυτοί οι άνθρωποι;» ρωτάει παρακάτω, «πού θά μπορούσαν νά ἐλέγξουν καί νά ικανοποιήσουν τήν πολυπλοκότητα καί τήν ποικιλία των πραγματικῶν φαινομένων ὅπως καί νά ἀντικαταστήσουν τήν ταξική πάλη; Κανένας ἄλλος παρά οἱ μάζες, φυσικά.»

Τό προλεταριάτο γιά τούς ἀναρχικούς δέν εἶναι ὁ ὑπνοβάτης πού κουβαλάει χρόνια ἐπάνω στούς ὤμους του τήν ἱστορία, καί πού μιά μέρα ξαφνικά θά ξυπνήσει πετώντας ἀπό τήν πλάτη του τό φορτίο των αἰώνων. Ἀντίθετα, εἶναι ὑποκείμενο δρῶν γιά τά συμφέροντά του καί γιά τά συμφέροντα τῆς κοινωνίας. Καί ἡ δράση του αὐτή εἶναι διαρκῆς καί αὐτόνομη. Ὅποιος πιστεύει ὅτι μελετώντας τούς μαρξικούς νόμους τῆς κίνησης τοῦ κεφαλαίου ἀνακαλύπτει πλήρως ἐξαρτημένη ἀπό αὐτούς τούς νόμους καί τήν κίνηση τοῦ προλεταριάτου, αὐταπατάται. Τό προλεταριάτο δημιουργεῖ τή δική του πραγματικότητα μέσα ἀπό τήν επαναστατική σκέψη-πράξη. Ὁ καπιταλισμός δέν κινεῖται, δέν ἐκσυγχρονίζεται κατὰ τά κέφια των καπιταλιστῶν, ἀντίθετα εἶναι προϊόν τῆς ἀδιάκοπης ταξικῆς πάλης· καί αὐτή τήν ταξική πάλη τήν κατέχουν οἱ μάζες καί κανένας ἄλλος.

Ἡ ὑποταγή τῆς ἱστορικῆς κίνησης καί ἡ κατεύθυνσή της ἀπό μιά κοινωνική ἐλίτ εἶναι παλιά φιλοσοφική συνταγή, καί ξεκινάει ἀπό τήν Ἀριστοτελική ἐποχή. Οἱ ἰδανικές πολιτείες των ἰδεαλιστῶν φιλοσόφων, ὅπως καί ἡ μαρξιστική ἱστορική ἀναγκαιότητα τοῦ λαϊκοῦ κράτους, ἀνήκουν στό ἴδιο σύμπαν σκέψης. Κάθε φορά πού τό προλεταριάτο ἐπαναστατοῦσε γιά νά ἐπαναοικειοποιηθεῖ τίς παραγωγικές δυνάμεις καί τήν κοινωνία, ἡ δῆθεν επαναστατική συνείδηση τό χειραγωγοῦσε ἢ τό δολοφονοῦσε ἐπαναστατικά. Αὐτό ἔγινε στήν Ῥωσία τό 17, στήν Ἰσπανία τό 36, στήν Σαγγάι τό 26, στήν Οὐγγαρία τό 56, στό Παρίσι τό 68, αὐτό γίνεται σήμερα στήν Πολωνία. Πῶς εἶναι δυνατόν νά συγκροτοῦνται πάντα οἱ μάζες καί οἱ γραφειοκρατικοί ὀργανισμοί, αὐτό οἱ μαρξιστές δέν μποροῦν νά τό ἐξηγήσουν. Ἡ φανταστική ἀποστολή τῆς γραφειοκρατίας βρίσκει τή δικαίωση καί

καλύπτεται ἀπό τό μῦθο τῆς κατοχῆς τῆς επαναστατικῆς συνείδησης. Σ' αὐτή τήν προσπάθεια ἡ γραφειοκρατία ζητάει τήν φανταστική συμμετοχή των μαζών γιά τό χτίσιμο μιᾶς κοινωνίας, στό ὁποῖο χτίσιμο, συμμετοχή σημαίνει ἀπάτη. Τό φαντασιακό καθολικό πού ὑποτίθεται ὅτι ἀντιπροσωπεύει τό κράτος, ἀναδιπλώνεται δημιουργώντας χώρους ἀντιπροσώπευσης/φαντάσματα, ὅπως στά ψευτοσοβιέτ. Ἔτσι ἡ γραφειοκρατία πετυχαίνει (·) αὐτό πού ἡ ἀστική τάξη ἀδυνατεῖ νά πετύχει, εἰσχωρεῖ δηλ. ἰδεολογικά στό προλεταριάτο, πλασάροντας τόν μῦθο τῆς ταύτισης των συμφερόντων δύο τάξεων μέ ἐντελῶς διαφορετικά συμφέροντα.

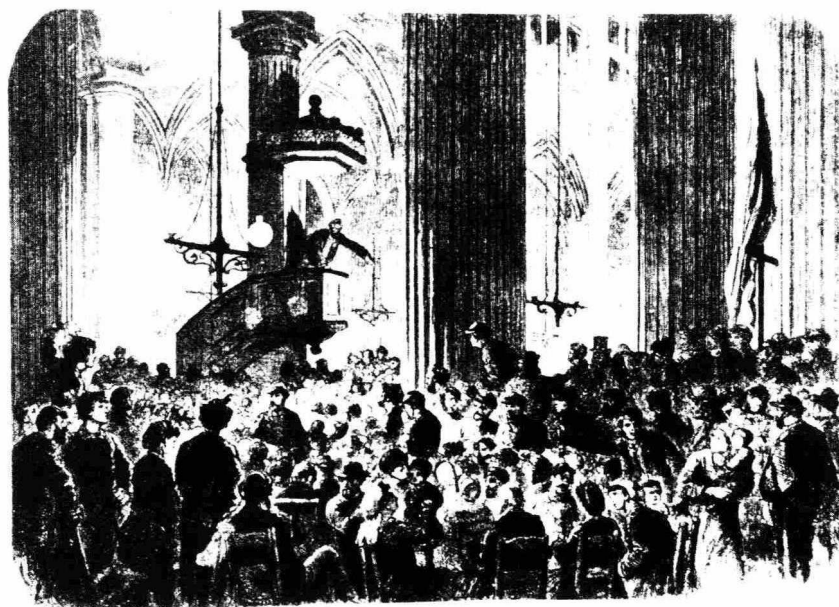
Ἡ δῆθεν ταύτιση αὐτῶν των ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων συμφερόντων εἶναι ὁ μῦθος πού χρησιμοποιοῖ ἡ γραφειοκρατία στήν προσπάθειά της νά μετατρέψει τό προλεταριάτο στό ἀντικείμενο ἐκείνο στό ὁποῖο θά τήν ὀδηγήσει νά ἐκπληρώσει τήν φανταστική της ἀποστολή. Τρέφει αὐταπάτες ὁμως, δέν ἔχει νά κάνει μέ τόν κομπάρσο ἀλλά μέ τόν πρωταγωνιστή τῆς ἱστορίας. Ἡ Πολωνία σήμερα ὅπως καί ἡ Α. Γερμανία ἢ ἡ Οὐγγαρία παλιότερα, δίνουν ἕνα γερό μάθημα στόν γραφειοκρατικό καπιταλισμό τῆς Ἀνατολῆς.

ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΑΙΤΙΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΞ

«Ἐκεῖ βρίσκεται ὅλο τό μυστικό τῆς ἱστορικῆς ἐξέλιξης σύμφωνα μέ τόν Μάρξ, πού ἀδιαφορεῖ γιά τούς ἄλλους παράγοντες στήν ἱστορία –ὅπως εἶναι ἡ φανερή συνεχῆς ἐπίδραση των πολιτικῶν, νομικῶν καί θρησκευτικῶν θεσμῶν πάνω στήν οἰκονομική κατάσταση».

Δέν θέλω νά φανῶ ὑπερβολικός, οὔτε καί ἔχω κανένα συμφέρον νά τό κάνω προσπαθώντας νά ἀποδείξω ὅτι ὁ Μπακούνιν δέν ἦταν ἕνας καθαρὸς οἰκονομιστής. Ἦταν σίγουρα γιὰτί ζοῦσε σέ μιά ἐποχή σπάνης, πού χιλιάδες ζωές χάνονταν γιά ἕνα πιάτο φαί.

Γιά τόν Μπακούνιν ὁμως ὑπάρχει καί ἕνας ἄλλος

παράγοντας ὁ ὁποῖος συγκαθορίζει τὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξη ὅπως καὶ τὴν πορεία τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης. Ὁ παράγοντας αὐτός εἶναι ἓνα πλῆθος νόμων καὶ θεσμῶν, πού στὴν ἐποχὴ του ταυτίζονταν κυρίως μὲ τὴν οἰκογένεια καὶ τὴν θρησκεία, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ἰσχυρίζεται, καὶ πού συγκαθορίζουν τὴν κοινωνία μ' αὐτό πού λέγεται ὕλικές παραγωγικές δυνάμεις. Ὑπάρχει μιά ἄρρηκτη σύνδεση ἀνάμεσα σ' αὐτά τὰ δύο.

Σ' ἓνα ἄλλο σημεῖο ἀπαντῶντας στὴν ἐκθεση πού ἐγινε ἀπὸ τὸν Κάρλ Μάρξ στοῦ γενικοῦ συμβούλιου τῆς Διεθνούς λέει μεταξύ ἄλλων: «Εἶναι ἀναμφισβήτητο πὼς ὅ,τι ὀνομάσθηκε νομικό ἢ πολιτικό δικαίωμα στὴν ἱστορία, ὑπῆρξε πάντοτε ἢ ἐκφραση καὶ τὸ προϊόν ἐνός τετελεσμένου γεγονότος. Ἀλλά εἶναι ἐπίσης ἀναμφισβήτητο ὅτι αὐτὸ τὸ δικαίωμα προκαλεῖ μὲ τὴ σειρά ἄλλα ἀποτελέσματα πού πρέπει νὰ ἐξαφανιστοῦν ἂν κάποιος ἐπιθυμῇ μιά τάξη πραγμάτων διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν κρατούσα. Ἔτσι, αὐτὸ τὸ κληρονομικό δικαίωμα γίνεται ἀργότερα ἢ βάση τοῦ πολιτικοῦ κράτους καὶ τῆς θεσμοποιημένης οἰκογένειας, ἢ ὁποία ἐξασφαλίζει καὶ λατρεύει τὴν ἀτομικὴ ἰδιοκτησία».

Φυσικά θάμασταν ὑπερβολικοί, τὸ ξαναλέω, ἂν ἰσχυρίζομασταν ὅτι διαφαίνεται σίγουρα ἡ λύση στοῦ πρόβλημα.

Σήμερα τὸ ἀντεξουσιαστικό κίνημα ἀπαλλαγμένο ἀπὸ ἰδεολογικές προκαταλήψεις, καὶ περνώντας μέσα ἀπὸ μιά σφαιρικὴ κριτικὴ καὶ ἀπόρριψη τοῦ καπιταλισμοῦ, ἐκθρόνισε τὸ οἰκονομικὸ ἀπὸ τὴν πρωταρχικότητα. Ἡ κρίση τοῦ καπιταλισμοῦ εἶναι μιά διπλὴ κρίση, κρίση οἰκονομικὴ καὶ κρίση θεσμικὴ, αὐτά τὰ δύο ἀλληλοσυγκαθορίζονται.

Στόν Μπακούνιν ἀπλούστατα μπορεῖς νὰ διακρίνεις μιά προσπάθεια γιὰ νὰ τεθεῖ τὸ πρόβλημα ἀπὸ διαφορετικὴ ὀπτικὴ γωνία. Ἐπίσης ὁ Μπακούνιν κατηγορεῖ τὸν Μάρξ ὅτι στοῦ ὀνομα τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης καὶ τῶν ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν (ὅπως τὶς ἐννοεῖ βέβαια ὁ Μάρξ) πρὸςπαθεῖ νὰ ἰσοπεδώσει τὸν πλανήτη. Γιὰ τὸν Μπακούνιν ἡ κάθε χώρα φυσικά ἀνήκει καὶ εἶναι μὲν τμῆμα τῆς παγκόσμιας καπιταλιστικῆς ὁλότητας, ἀλλά ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἐμφανί-

ζει ἰδιαίτερες συνθήκες κλίματος καὶ ἰδιοσυγκρασίας ἐνός λαοῦ, οἱ ὁποῖες βέβαια δέν ἔπесαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀλλὰ γεννήθηκαν μέσα ἀπὸ τὴν πάλη τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Πάλι ἄμεσα ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸν τρόπο ζωῆς καὶ τὴν ἰδιαίτερη κουλτούρα του, ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν γεωγραφικὴ θέση τῆς χώρας. Ἔτσι μπορεῖ γιὰ τὸν Μάρξ νὰ ἦταν καθαρὴ ἀπερισκεψία ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν δημιουργία τῆς Παρισινῆς Κομμούνας, ἢ μπορεῖ νὰ ἦταν ἄσκοπος οἱ ἐξεγέρσεις τῶν Ἰσπανῶν ἢ τῶν Ἱταλῶν ἐργατῶν· γιατί σ' αὐτές τὶς χώρες δέν εἶχαν συμπληρωθεῖ οἱ ἀντικειμενικές συνθήκες γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς Ἐπανάστασης. Νὰ ὁμως πού ἡ δημιουργία τῆς Παρισινῆς Κομμούνας τὸν διέψευσε, ὅπως τὸν διέψευσαν καὶ οἱ Ἰσπανικὲς κολλοκτίβες. Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ ἄραγε τὸ ἐπαναστατικὸ πάθος τῶν λαῶν; Μήπως ἡ ἀνωριμότητα τῶν ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν; Εἶναι τὸ λιγώτερο γελοῖο νὰ τὸ πιστεύουμε. Ἐδῶ βέβαια πρέπει νὰ γίνει μιά διευκρίνιση. Δέν συζητᾶμε τὸ πρόβλημα τοῦ πού εἶναι δυνατόν νὰ καρποφορήσῃ ἡ κοινωνικὴ ἐπανάσταση. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι σίγουρα ἡ κοινωνικὴ ἐπανάσταση θὰ ξεκινήσῃ ἀπὸ τὶς ἀναπτυγμένες καπιταλιστικὲς χώρες, γιατί πραγματικά ἐκεῖ ὑπάρχουν οἱ ὑποκειμενικές καὶ ἀντικειμενικές συνθήκες, ἐκείνες γιὰ νὰ πετύχει ἀρχικά ἡ ἐπανάσταση. Ἐξ' ἄλλου, ἡ ἀντιεξουσιαστικὴ προοπτικὴ ξεπηδάει ἀπὸ τὴν δυνατότητα πολλαπλῆς ἄρνησης τῆς κοινωνίας. Ἀλλο ὁμως τὸ νὰ συζητᾶς πού εἶναι πλησιέστερη ἡ κοινωνικὴ ἐπανάσταση, καὶ ἄλλο τὸ νὰ στρέφῃς ἐνάντια σ' ἡ ἐπανάσταση σὲ διάφορες χώρες γιατί πιστεύεις ὅτι δέν πληρώθηκαν οἱ συνθήκες.

Ἐξ' ἄλλου, ὁ Μπακούνιν ἀσκεῖ αὐστηρὴ ἢ κριτικὴ στόν Μάρξ γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀντιμετωπίζει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἱστορικῆς ἐξέλιξης. Γιὰ τὸν Μάρξ ἡ ἀστικὴ τάξη ἦταν ἡ πρώτη ἐπαναστατικὴ τάξη τῆς ἱστορίας, γιὰ τὸν Μπακούνιν ἡ ἀστικὴ τάξη ἦταν ἐπαναστατικὴ μόνο ἀπέναντι στὰ συμφέροντά της, τὰ συμφέροντά της βέβαια αὐτά τῶν ἀστῶν συνέπесαν ἀπὸ τὴν μιά μεριά μὲ τὰ συμφέροντα τοῦ προλεταριάτου, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁμως καὶ μὲ τὴν ἴδια τὴν

άντεπανάσταση. Τό νά πιστεύεις ὅτι ἡ ἀστική ἐπανάσταση δέν ἔκρυβε μέσα της τήν ἴδια τήν άντεπανάσταση εἶναι μοιραῖο λάθος. Οἱ μαρξιστές ἀπό τήν πίστη τους αὐτή στήν φιλελεύθερη ἀστική τάξη ὡδήγηθησαν σέ ἕνα σωρό συμβιβασμούς καί συνεργασίες, ὅπως τά διάφορα λαϊκά μέτωπα, ἡ στήν υἱοθέτηση τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγώνα γιά τήν κατάληψη τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Οἱ μαρξιστές, λέει ὁ Μπακούνιν, πίστευαν ὅτι ὅπως ἡ ἀστική τάξη τόν 18ο αἰώνα άνέτρεψε τούς εὐγενεῖς γιά νά πάρει τήν θέση τους καί σταδιακά ἀπορροφώντας τους νά κυριαρχήσει, ἔτσι καί τό προλεταριάτο τῶν πόλεων θά ἀνατρέψει τήν ἀστική τάξη καί ἀπορροφώντας τήν θά ἐπιβάλλει τήν δική του κοινωνική-οικονομική κυριαρχία. Ἡ προλεταριακή ἐπανάσταση τοῦ μέλλοντος ὅμως δέν θά ἔχει καμιά σχέση μέ τήν ἀστική ἐπανάσταση ἢ μέ τήν ἐπανάσταση ὁποιασδήποτε ἄλλης τάξης στό παρελθόν. Θά ῥθει νά γκρεμίσει ἕνα πολιτισμό χιλιάδων χρόνων, πού μέσα στήν ἐμπορευματική κοινωνία ἔφτασε στόν ἀνώτατο βαθμό δικαίωσής του.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ ΣΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

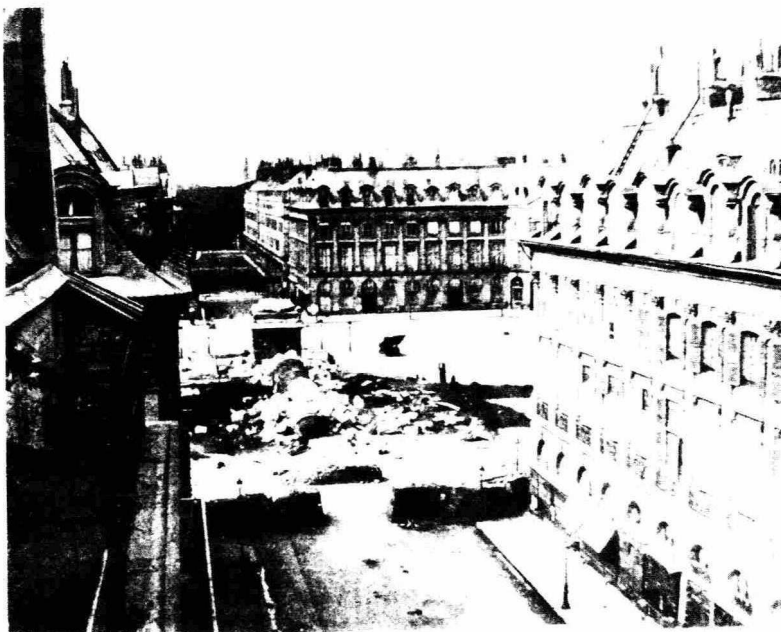
«Καί πραγματικά τί ἀνακαλύπτουμε μέσα στήν ἱστορία; Τό κράτος ὑπῆρξε πάντα ὁ πατέρας μιᾶς προνομιούχας τάξης: τῆς ἐκκλησιαστικῆς, τῆς ἀριστοκρατικῆς, τῆς ἀστικῆς τάξης. Καί τελικά, ὅταν ὅλες οἱ ἄλλες τάξεις ἔχουν κορεσθεῖ, τό κράτος γίνεται τότε ὁ πάτρονας τῆς γραφειοκρατικῆς τάξης καί μετά ὑψώνεται στήν θέση μιᾶς μηχανῆς».

Ὁ Μπακούνιν σέ διάφορα κείμενά του ὅπου κριτικάρει τήν Μαρξιστική θεωρία περί κράτους, διαβλέπει μέ μιᾶ θαυμαστή διορατικότητα τήν σημερινή γραφειοκρατία τῶν Ἀνατολικῶν χωρῶν. Διαβλέπει τήν σταδιακή παρέμβαση τοῦ κράτους στήν οἰκονομική κυριαρχία τῆς κοινωνίας ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ γραφειοκρατία θά συγκεντρώσει στά χέρια της τόν κοινωνικό πλοῦτο. Καταδικάζει τήν ὀργάνωση τῆς κοινωνίας ἀπό τά πάνω πρὸς τά κάτω. Προβλέπει τό ἀστυνομικό κράτος καί ἰσχυρίζεται ὅτι μιᾶ κυβέρνησις κι ἂν

εἶναι χίλιες φορές ἐκλεγμένη, δέν παύει νά ἔναι μά διαχωρισμένη ἐξουσία. Ἀλλοῦ πάλι τονίζει: «ποιός εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἐπαναστάτης, ἡ οἱ ἐπαναστάτες ἂν πρόκειται γιά συλλογική δικτατορία, πού θά μπορέσουν νά ἀντιμετωπίσουν τήν ἀπειρη πολυπλοκότητα καί ποικιλία τῶν πραγματικῶν συμφερόντων, φιλοδοξίῶν, ἐπιθυμιῶν καί ἀναγκῶν πού ἀποτελοῦν τήν συλλογική θέληση ἐνός λαοῦ, γιά νά μπορέσουν νά δημιουργήσουν μιᾶ κοινωνική ὀργάνωση πού νά ἀνταποκρίνεται πραγματικά στά πραγματικά συμφέροντα τῶν μαζῶν; Αὐτή ἡ ὀργάνωση δέν θά ἔναι τίποτε ἄλλο ἀπό τό κρεβάτι τοῦ προκρούστη».

Προλέγει τήν κυριαρχία μιᾶς κάστας διανοομένων καί ἐπιστημόνων πού στό ὄνομα τῆς ἐπιστήμης, τῆς ἐξουσίας καί τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης, θά ἀσκοῦν ἀπόλυτο ἔλεγχο στήν κοινωνία.

Σίγουρα ἡ κριτική τοῦ Μπακούνιν δέν ξεφεύγει ἀπό τίς γενικότητες, οὔτε καί εἶναι πλήρης, ἀλλά σκεφθεῖτε καί τίς συνθήκες τῆς ἐποχῆς του, ὅπως καί τήν ἑλλίπῃ του μόρφωση πάνω στήν οἰκονομία, γιατί εἶναι γνωστό ὅτι ὁ Μπακούνιν ὑπῆρξε περισσότερο ἐπαναστάτης παρά φιλόσοφος. Πάντως ἦταν ὁ πρῶτος πού ἔθεσε τό ζήτημα τῆς γραφειοκρατίας. Ὁ μαρξισμός ἦταν ἀλλοτριωμένος ἀπό τήν γέννησή του, ὁ ἀναρχισμός ἀλλοτριώθηκε μέσα ἀπό μιᾶ ἱστορική πορεία γιατί ποτέ δέν μπόρεσε νά ξεπεράσει τόν διαχωρισμό. Οἱ ἀναρχικοί πρότειναν πάντα ἀπέναντι σέ κάθε μορφή ἐξουσίας τήν αὐτοδιεύθυνση τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ὅμως ἂν καί ἰσχυρίζονταν ὅτι δέν ἔχουν σάν σκοπό νά κατευθύνουν τήν ταξική πάλη, πολλές φορές ὑποκατάστησαν τίς μάζες καί εἶδαν τούς ἑαυτούς τους σάν τό κομμάτι ἐκεῖνο τῆς κοινωνίας πού ἀναπαραστάθηκε γιά νά τήν ὡδηγήσει στήν νίκη. Γι' αὐτό, ἀπό ἕνα ἀκρότατο καί πολλές φορές ἀδικαιολόγητο πάθος ἀπό τό ὅποιο διακατέχονταν, πολλές φορές σκόνταφταν στίς ὑπάρχουσες ἀντίξοες συνθήκες. Ἐπίσης χαρακτηριστική ἦταν ἡ ἀδυναμία τῶν ἀναρχικῶν, νά θεωρητικοποιήσουν τήν ὑπάρχουσα κατάσταση τουλάχιστον τίς περισσότερες φορές· ἔτσι ὡδηγήθηκαν σέ διάφορες παγίδες καί ἦταν συνυπεύθυνοι γιά τίς ἡττες τοῦ προλεταριάτου. Οἱ

αναρχικοί είχαν πάντα ένα ιδανικό· έμειναν δέσμιοι αυτού του ιδανικού τους, γι' αυτό τους ξεπέρασε ή πραγματικότητα. Ήταν πάντα κοντά στις μάζες· ιδεολογικοποιώντας όμως τά μηνύματα της ταξικής πάλης, κρυβόταν πίσω από τις σημαίες —μή μπορώντας νά κατανοήσουν τήν εξέλιξη της πραγματικότητας.

Από τήν άλλη πλευρά, πρότειναν τήν αυτοδιεύθυνση της κοινωνικής ζωής σέ μία εποχή πού ήταν τρομερά δύσκολο νά χρησιμοποιηθούν καί νά παγκοσμιοποιηθούν τά μέσα εκείνα πού θά μπορούσαν νά ήδηγήσουν σέ μία αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία. Ίσως νά τους έπαιξε ένα άσχημο παιχνίδι ή ίδια ή πραγματικότητα. Η έλλιπής κριτική της κοινωνίας, ή πρωταρχικότητα του οικονομικού, ήταν φανερά εμπόδια σέ μία προσπάθεια έπανοικειοποίησης των υλικών παραγωγικών δυνάμεων καί της κοινοτικής διαχείρισης της κοινωνίας. Σήμερα ή κρίση θεσμών στό σύγχρονο καπιταλισμό έρχεται νά μπαλώσει τίς λίγες τρύπες απ' όπου περνούσαν οί τελευταίοι κόκοι της ιδεολογίας. Τό σύγχρονο άντιεξουσιαστικό κίνημα άσκει σφαιρική, όλοκληρωτική κριτική στό κοινωνικό καθεστώς, πολλαπλασιάζοντας μέ τήν σκέψη καί τήν πράξη τήν προοπτική της επανάστασης. Είναι σίγουρο ότι σήμερα τό επαναστατικό κίνημα δέν έχει ανάγκη ούτε από τόν αναρχισμό ούτε από τόν μαρξισμό. Τό κείμενο προσπάθησε νά βρεί στόν Μπακούνιν καί τά κείμενά του όρισμένες αλήθειες πού καί σήμερα είναι σύγχρονες, κάτω βέβαια από μία ξαναεφευρεσή τους στις σύγχρονες συνθήκες· όπως καί νά θίξει τίς διαφορές του Μπακουνισμού μέ τόν Μαρξισμό τήν εποχή πού οί δύο ζούσαν.

Ο Μπακούνιν ήταν πιό κοντά στόν λαό, στην επανάσταση γι' αυτό καί τά μηνύματά του είναι μηνύματα πού σχεδόν πάντα υιοθέτησαν οί μάζες στό πεδίο της ταξικής πάλης. Οί ιδέες του Μπακούνιν ήταν διάσπαρτες μέσα στό προλεταριάτο, έξ' άλλου υπήρξε όπως προαναφέραμε περισσότερο πρακτικός επαναστάτης παρά φιλόσοφος. Σήμερα ή σκέψη του Μπακούνιν άνήκει στό παρελθόν, πάντα όμως στά κείμενα του Ρώσου επαναστάτη υπάρχουν σημεία πού πείθουν ότι υπήρξε ή πιό εύγενική καί έ-

παναστατική ψυχή του κλασσικού επαναστατικού κινήματος. Τό μόνο πού θά 'ναι πάντα σύγχρονο, έκτός από όρισμένες αλήθειες, θάναι ή αγάπη του γιά τήν δράση καί τήν επανάσταση έστω καί ιδεολογικοποιημένη, όπως καί ή ελευθεριακή σκέψη του. Τώρα πιά τό επαναστατικό κίνημα πρέπει νά ανακαλύψει τή νέα θεωρία του πού νά άντανακλάει τή σύγχρονη ταξική πάλη.

Γιώργος Δολιοφθορέας

Σημειώσεις: Νά μήν παρεξηγηθεί τό σημείο πού αναφέρεται στην αντίθεση του Μάρξ στις διάφορες επαναστατικές προσπάθειες ελλείψει άντικειμενικών συνθηκών. Έννοώ μόνο αυτό· ότι δηλαδή γιά τόν Μάρξ έφ' όσον δέν υπήρχαν οί άντικειμενικές συνθήκες ήταν μάταιη κάθε άνατρεπτική προσπάθεια. Δέν λάβαινε καθόλου υπόψιν του τίς ιδιαιτερότητες κάθε χώρας, όπως καί τό επαναστατικό πάθος του προλεταριάτου. Είναι γεγονός ότι τήν Παρισινή Κομμούνα αναγκάστηκε νά τήν δεχθεί έκ των υστέρων. Επίσης είναι σαφές ότι πρωταρχική είναι ή καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση πού καθορίζει καί επιβάλλεται στά μέρη της. Αυτό γιά νά μή νομισθεί ότι πιστεύουμε πώς ή κάθε χώρα ζει στόν δικό της κόσμο. Ο καπιταλισμός έχει παγκοσμιοποιήσει τήν οικονομία καί τίς σχέσεις παραγωγής, ενώ προσπαθεί νά ισοπεδώσει καί τίς κοινωνικές σχέσεις καί τόν τρόπο ζωής του κάθε λαού. Απλούστατα πιστεύουμε ότι ό κάθε λαός παρουσιάζει μία ως ένα βαθμό διαφορετική ιδιοσυγκρασία πού γεννιέται μέσα από τήν πύλη του καί τήν ιδιαίτερη κουλτούρα του όπως βέβαια κατά κύριο λόγο καί από τόν τρόπο άνάπτυξης του κοινωνικο-οικονομικού συστήματος. Όταν λέω ότι τό οικονομικό έκθρονίστηκε από τήν πρωταρχικότητα, έννοώ άπλως ότι δίπλα του υπάρχει ισάξια τό πρόβλημα των θεσμών καί των αξιών. Τίποτα άλλο.

Έδω και αρκετό καιρό υπήρχαν μεμονωμένες ειδήσεις για την ύπαρξη και δράση αναρχικών ομάδων σε διάφορες επαρχιακές πόλεις, χωρίς όμως να υπάρχουν περισσότερες πληροφορίες για αυτές. Σήμερα όμως που το φράγμα της απομόνωσης αρχίζει να σπαστεί, και που η αναγκαιότητα οργάνωσης και επικοινωνίας αρχίζει να πραγματώνεται μεταξύ των αντεξουσιαστών, έφτασαν και οι πρώτες συγκεκριμένες πληροφορίες από την δράση τέτοιων ομάδων στις πόλεις Πύργο, Λειβαδιά, Ρέθυμνο και Άγρινιο.

Πύργος

Στόν Πύργο έδω και λίγο καιρό έχει αρχίσει να εκδίδεται 15ήμερη εφημερίδα με την ονομασία «Διεθνιστής». Την πρωτοβουλία για την έκδοση της εφημερίδας έχει αναλάβει μια ομάδα από 15 άτομα, αναρχικοί κι αυτόνομοι, κύρια μαθητές και εργαζόμενοι. Κυκλοφορούν μερικές εκατοντάδες φύλλα τα οποία διανέμονται στη πόλη και σε κοντινά χωριά. Άμεσως μετά την δημιουργία της εφημερίδας άρχισαν να δέχονται επιθέσεις, απειλές, και να καταγράφονται σαν χαφιέδες από το ΚΚΕ. Ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα της ομάδας είναι το οικονομικό, που φέρνει δυσκολία στην συνέχιση της εφημερίδας. Σε λίγο καιρό δικάζονται στον Πύργο 2 σύντροφοι του «Διεθνιστή» οι Δεινόπουλος και Τοπιτζής για «περιύβριση» και «αντίσταση κατά της αρχής».

Ο «Διεθνιστής» διανέμεται και στην «Αμαλιάδα».

Στά Λεχαινά εκδίδεται από αντεξουσιαστές το τριμηνιαίο πολιτιστικό περιοδικό «Διάλογος». Μέχρι σήμερα έχουν εκδοθεί 10 τεύχη.

Στόν Τίρναβο εκδίδεται αντεξουσιαστικό περιοδικό μαθητών.

Στό Ρέθυμνο αντεξουσιαστές έχουν ανοίξει βιβλιοπωλείο, με αποτέλεσμα τη μεγάλη διακίνηση βιβλίων και την έκδοση προκηρύξεων.

Λειβαδιά

Με την εμφάνιση των πρώτων αντεξουσιαστών στη Λειβαδιά (κυρίως μαθητές και εργαζόμενοι νέοι) αρχίζει η επίθεση από το ΚΚΕ με ένα χαφιεδολογικό άρθρο, και παράλληλα η επίθεση της αστυνομίας. Σαν απάντηση στο ΚΚΕ τα παιδιά βγάζουν προκήρυξη.

Σε λίγες μέρες η αστυνομία κάνει έρευνα στα σπίτια τους και κατασχέει διάφορες προκηρύξεις. Βγαίνει και άλλη προκήρυξη με τίτλο «λίγη γεύση Άναρχιας», ενώ δικάζονται τρεις αντεξουσιαστές σε φυλάκιση 7 μηνών και ένας άθωωνεται. Γίνεται και δεύτερη δίκη ενός αντεξουσιαστή για «περιύβριση αρχής» και καταδικάζεται σε 5 μήνες φυλάκιση.

Στις αρχές του '81 διοργανώνεται από την παρέα των αναρχικών

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟΙ

συναυλία για τις δίκες με το συγκρότημα «σπυριδούλα», την οποία παρακολούθησαν 800 άτομα.

Η δράση των αντεξουσιαστών έχει προσελκύσει τη συμπάθεια και το ενδιαφέρον του κόσμου, και κυρίως των νέων. Ένα από τα θέματα που προσέχει ιδιαίτερα η ομάδα είναι οι προσωπικές σχέσεις και η πληροφόρηση για τον καταστροφικό ρόλο ήρωϊνης, μορφίνης κλπ.

Άγρινιο

Με την πρωτοβουλία φοιτητών πριν ένα χρόνο περίπου, έχει σχηματισθεί στο Άγρινιο ομάδα αναρχικών ή οποία αποτελείται κυρίως από μαθητές, νέους εργάτες και φοιτητές. Από αυτούς περίπου οι είκοσι μένουν μόνιμα στην πόλη.

Στις 28 Οκτωβρίου η ομάδα μοίρασε προκήρυξη, καταγγέλοντας τον εθνικισμό.

Γίνεται ξεχωριστή πορεία 20 αναρχικών για την επέτειο του πολυτεχνείου και μοιράζεται προκήρυξη που καταδικάζει την καπηλεία του από τα κόμματα και την μετατροπή του σε μνημόσυνο. Μέλη της ομάδας συμμετείχαν σε αυθόρμητη πορεία μαθητών. Μοιράστηκε προκήρυξη πάνω στα ζωτικά προβλήματα των μαθητών, ενάντια στο δήθεν κτηριακό πρόβλημα που προσπαθούσε να περάσει η ΚΝΕ. Μοιράζεται προκήρυξη ενάντια στη μισθωτή εργασία.

Κατά την διάρκεια των Χριστουγέννων βγαίνει επί 4 μέρες ταμπλώ στην κεντρική πλατεία με θέμα «έναντια στον καταναλωτισμό», ενώ παράλληλα μοιράζονται προκηρύξεις με το ίδιο περιεχόμενο. Επίσης διοργανώνεται συζήτηση με 50 άτομα για τα γεγονότα του πολυτεχνείου στο παλιό δημοτικό θέατρο και κατόπιν γίνεται διαδήλωση με συνθήματα όπως: «κάτω η μισθωτή εργασία!», «κάτω όλοι οι στρατοί, άναρχία και ζωή!», «έξω οι κρατούμενοι από τις φυλακές, μέσα οι μπάτσοι και οι δικαστές!», και άλλα. Την επόμενη μέρα, θορυβημένο, κάνει διαδήλωση το ΚΚΕ για το στρατό, με 100 άτομα.

Η ομάδα με τη δράση της έχει διαλύσει τις μαθητικές οργανώσεις της άκρας άριστερας και τώρα πολλά πρώην μέλη τους συμμετέχουν σ' αυτήν. Κάτι που αξίζει να αναφερθεί και που προκάλεσε ευχάριστη έκπληξη στα παιδιά ήταν η εμφάνιση μιάς παρέας μαθητών που είχαν δικιά τους αναρχική ομάδα με την ονομασία W A

μαθητών που είχαν δικιά τους αναρχική ομάδα με την ονομασία W A S. Έκδηλωσαν δέ την διάθεση να επικοινωνήσουν και να συνεργαστούν με την ομάδα. Επίσης, διαβάζουν τακτικά και συζητούν όλοι μαζί αντεξουσιαστικά βιβλία. Επίσης βγάζουν προκηρύξεις με θέματα όπως (άμφισβήτηση του σχολείου, και του ρόλου του καθηγητή).

NARKΩΤΙΚΑ

Τελικά ή συζήτηση για τα ναρκωτικά, πού θα επιχειρούσε μιά βαθειά ανάλυση για την παρουσία τους στον Έλληνικό χώρο, δεν έγινε. Παραθέτουμε όμως δύο κείμενα πού αποτελούν την γνώμη δύο συντρόφων. Θεωρούμε ότι η υπόθεση των ναρκωτικών δεν έχει κλείσει, γιατί τό θέμα είναι ανεξάντλητο, τόσο για τις συνθήκες εμφάνισης όσο και για τα αποτελέσματά τους. Έπομένως σύντομα θα παρουσιάσουμε μιά πιο ολοκληρωμένη ανάλυση.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ NARKΩΤΙΚΩΝ

Η φοβερή εξάπλωση των ναρκωτικών στις διάφορες τάξεις και ομάδες του σημερινού κόσμου εκδηλώθηκε κι αυτή σαν αποτέλεσμα της καθολικής κρίσης των ανθρωπίνων σχέσεων σ' όλους τους τομείς της ζωής μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία. Η χρήση τους σήμερα, εκφράζει την ύπαρξη κάποιας ελπίδας για την απόλαυση κάποιας ιδιόρρυθμης εμπειρίας, πού επιπλέον κατά την αναζήτησή της αναμένεται ίσως και η απόκλυση κάποιου κρυμμένου νοήματος της ζωής ή κάποιας χαμένης επιθυμίας. Η υπερβολική χρήση των ναρκωτικών σέ επίπεδο πού νά γίνεται τρόπος ζωής — και απαραίτητος παράγοντας για μιά φανταστική αισιοδοξία πού στην πραγματικότητα τό μόνο πού προσφέρει είναι ή πρόσκαιρη λησμονιά και ή αδιαφορία για τά πάντα, μιά γλυκιά ψευδαισθησιακή γεύση αποξένωσης και λύτρωσης πού στό «ξενέρωμα» μετατρέπεται σ' ένα πυκνό και άπροσπέλαστο σκοτάδι άπογοήτευσης — δέν είναι παρά μιά άκτίνα πού σχίζει τό σκοτάδι, περιορισμένη όμως στην ισχύή λάμψη της, άνικανη νά αντιδράσει σαν αυτόφωτο σώμα και νά τό διαλύσει.

Η βαθειά διείσδυση των ναρκωτικών σέ όρισμένα κοινωνικά στρώματα, είναι ένα άκόμη τέχνασμα της θεαματικής κοινωνίας, πού θέλει νά εξοντώσει όλα τά «παράσιτα» πού ή λειτουργία τους είναι «αντιδραστική» και πού κλείνει κάθε άπελπισμένο στόμα προσφέροντάς του τή λύση των ναρκωτικών, μιά και δέ μπορεί νά τό ελέγξει διαφορετικά.

Ο κατασταλτικός μηχανισμός λοιπόν είναι φανερός: Υποβάλλει τό άτομο σέ μιά χρόνια πλύση έγκεφάλου, τό άλλοτριώνει και τό εκφυλίζει παρουσιάζοντας σαν φυσιολογικές τίς αντιφάσεις του και όταν φθάσει ή κατάλληλη χρονική στιγμή του ρίχνει κατόμουτρα τίς «λύσεις».

Έχει νά εκλέξει άνάμεσα στη «ρεαλιστική» αντιμετώπιση των προβλημάτων του, πού σημαίνει ή τή μετατροπή του σέ μισθωτό σκλάβο, μέλος της κοινωνικής μιζέριας, μέ αντάλλαγμα τήν άμφίβολη συμμαχία του, ή τή συμμετοχή του σέ κάποιο άγώνα για τήν πραγμάτωση όποιωνδήποτε επιδιώξεων, και στην ύποκατάσταση αυτών των λειτουργιών μέ τή χρήση των ναρκωτικών ή τήν άνώφελη άπόπειρα

προσανατολισμού του πρός περισυλλογές, αυτοσυγκεντρώσεις ή ψευδαισθησιακές επαναστάσεις πού γίνονται μέσα στό μυαλό κι όχι έξω άπ' αυτό (άντιλήψεις χίππυς) κλπ.

Πρωτόφαντες φυγές άπ' τή σκληρή πραγματικότητα, όπως τή προσφέρει στό νέο τό άμεσο περιβάλλον του, λίγη φαντασία μέσα στους φθοροποιούς θορύβους και στην άκατανόητη πολεοδομία των σημερινών πόλεων, μέσα στά καυσαέρια πού τόν πνίγουν.

Μιά «ίκανοποίηση» για τούς άνικανοποίητους πού τούς βοηθά νά εξοντωθούν και νά μετατραπούν σέ όνειροπόλες ύπάρξεις, συναισθηματικά ύπαρκτες όμως κοινωνικά άνυπαρκτες, άβλαβείς για τό σύστημα, ριγμένες στό περιθώριο της άγνοιας και της αδιαφορίας μέ ύπολείμματα εύνουχισμένης δραστηριότητας, αδύναμες, εξαρτημένες, άλλοτριωμένες.

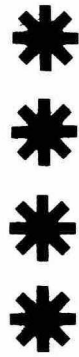
Αποπροσανατολίζονται και άντί νά πολεμήσουν αυτό πού «βρωμάει» τελικά τό αφήνουν, μιά και αυτοί τώρα τεμπελιάζουν ξαπλωμένοι σ' άνθοστόλιστα λειβάδια. Δέν χρειάζεται πολλή σκέψη για νά συνειδητοποιήσει κανείς αυτό τό ύπουλο παιχνίδι της θεαματικής κοινωνίας, όταν άκούει συνέχεια σχετικά μέ προσπάθειες θεραπείας των ναρκομανών και άντιλαμβάνεται ύπεκφυγές όσο άφορά τά ριζικά μέτρα εναντίον των «διεφθαρμένων» εμπόρων ναρκωτικών — πού όπως ισχυρίζεται τό κράτος αποτελούν τή ρίζα του κακού. Είναι φανερό ότι ή χρήση ναρκωτικών από όρισμένες τάξεις ή ομάδες στις όποιες ή θεαματική κοινωνία δέν ύπολογίζει γιατί δέν περιμένει καμιά «θετική» προσφορά από μέρους τους, δέν εμποδίζεται, για νά μή πω ότι ένθαρρύνεται. Για νά παρουσιάσει κατόπιν τούς ναρκομανείς σαν κοινούς έγκληματίες και νά τούς εξοντώσει.

Χρειάζεται λοιπόν σθένος για νά αποφύγει κανείς νά μπλεχθεί στον κατασταλτικό μηχανισμό και έπομένως νά μετατραπεί σ' ένα άκόμη όργανο της φαύλης λειτουργίας του και νά γίνει θύμα των «επιθυμιών» πού του δημιουργεί, μέ τίς στερήσεις πού του ύποβάλλει.

Τά ναρκωτικά δέν είναι ή λύση κι ο ιδανικός τρόπος ζωής όταν σου δημιουργούν άπόλυτη εξάρτηση* κι όχι έπειδή σέ εμποδίζουν νά συγκαταλεχθείς μέσα στις λίστες των «άξιοσέβαστων» και «δραστήριων» μελών του «πολιτισμένου» κόσμου μας, αλλά γιατί σου κλείνουν τά μάτια μπροστά στην πραγματικότητα πού στό σκοτάδι φαντάζει διαφορετική, και σ' αυτό τό ψεύτικο θέαμα ραγίζει κάθε επαναστατική σου τάση, χάνεται ο άυθορητισμός σου και κυλάς στην άπόγνωση της «ασθένειας» πού λέγεται αδράνεια.

Σ.Τ., μαθήτρια

ΤΟ ΧΑΟΣ ΣΕΡΝΕΤΑΙ

*Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι βασισμένο σέ ἀποσπάσματα τοῦ βιβλίου τοῦ Μ. Βελλί **ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥΣ ΑΡΧΗΓΟΥΣ**» ἀλλαγμένο ἀρκετά γιά νά ἀποφευχθοῦν ὁ οἰκονομικός ντετερμινισμός τοῦ συγγραφέα καί ἡ ἀνάγκη ἀπόδοσης τῶν λογοπαιγνίων του.*

Δ. Πολιορκητής

Ἡ συνεχῆς ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων δίνει σήμερα ὅλο καί περισσότερες εὐκαιρίες γιά νέες καί ἄγνωστες κοινωνικές σχέσεις. Σχέσεις πού βρίσκονται ἤδη στό προτσές τῆς διαμόρφωσής τους, ἀλλά πού δέν μπόρεσαν ἀκόμη νά σπάσουν τά δεσμά τοῦ κυρίαρχου κοινωνικοῦ συστήματος.

Ἡ συνείδηση μιᾶς ἐποχῆς ἀντανაკλᾷ τίς κυρίαρχες μορφές τῶν κοινωνικῶν σχέσεων τῆς ἐποχῆς, ἂν καί αὐτές δέν εἶναι οἱ μόνες μορφές. Τό σύστημα περιορίζεται καί προκαλεῖται ἀπό ἀναβιώσεις παλιῶν μορφῶν σχέσεων, ἤ ἀπό καινούργιες μορφές πού ἀναπτύσσονται κάτω ἀπό τήν ἡγεμονία τῶν κυρίαρχων μορφῶν

καί εἶναι μέν ἀμελητέες γιά τήν συνείδηση, δέν παύουν ὅμως νά εἶναι ὑπαρκτές. Γιατί οἱ κοινωνικές συνθήκες πού δημιουργοῦν οἱ συσσωρευμένες παραγωγικές δυνάμεις καί οἱ κυρίαρχες κοινωνικές σχέσεις, δέν ἐξαντλοῦν ὅλες τίς δυνατότητες τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Ὑπάρχει μιᾶ ἀσάφεια στήν παραγωγή τοῦ κεφαλαίου, (τήν δραστηριότητα πού ἀποτελεῖται συγχρόνως ἀπό ἄτομα πού θέτουν σέ κίνηση μηχανές καί μηχανές πού θέτουν σέ κίνηση ἄτομα). Μέσα ἀκριβῶς σ' αὐτό τό παραγωγικό προτσές, τό αὐτόματο ἄτομο (ἄνθρωπος-ρομπότ), ὁ ἰδανικός πολίτης τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς δημοκρατίας, δέν κατορθώθηκε νά ἀναπτυχθεῖ. Ἡ ψευδαίσθηση ὅτι ἡ παραγωγή ἀποτελεῖται ἀπό «πράγματα πού ἐμψυχώνουν πράγματα», εἶναι ἡ ἀφορμή παρανόησης τῆς φύσης τῆς παραγωγῆς. Εἶναι ἀδύνατη ἡ ἀντικατάσταση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό μιᾶ μηχανή πού ἡ συμπεριφορά της νά εἶναι προκαθορισμένη. Οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν γενικά ἀπογοητευτεῖ, ψάχνοντας νά βροῦν ρομπότ γιά μηχανές πού νά

παράγουν και νά έμψυχώνουν μηχανές· μένουν έκπληκτοι μέ τό νά ανακαλύπτουν άπειθάρχητες ανθρώπινες ύπάρξεις —ένα δαίμονα πού νά είναι αδύνατο νά χειραγωγηθεί και νά προκαθοριστεί. 'Αποκαλύφθηκε ότι ή άποδοτικότητα και ή συμπλήρωση τών νορμών έξαρτάται στό άν τά άτομα συμφωνούν ή όχι νά έκτελέσουν τίς προγραμματισμένες κινήσεις. 'Ο όγκος του προϊόντος πού θά παραχθεί, έξαρτάται σέ ένα όλο και αύξανόμενο βαθμό στην ποσότητα του προϊόντος πού οί εργάτες παίρνουν σπίτι τους στά καλαθάκια του φαγητού, άν όχι σέ φορηγά. 'Η ποιότητα του προϊόντος έξαρτάται στην καλή θέληση τών προσόντων εργατών νά πάσουν νά κάνουν άόρατες αλλαγές στις λεπτομερείς εργασίες. 'Η ύπαρξη τών διευθυντών, προγραμματιστών, προϊσταμένων και επιστατών έξαρτάται στην καλή θέληση τών παραγωγών νά συνεχίζουν νά πιστρέφουν στις δουλειές τους. 'Η ικανότητα του παραγωγού νά καθορίζει τό σχήμα του υλικού και κοινωνικού του περιβάλλοντος δέν είναι ένα μακρινό όνειρο, αλλά μία καθημερινή πραγματικότητα.

"Αν οί παραγωγοί εμφανίζονται άτακτοι ακόμη για τούς έαυτούς τους, είναι γιατί συνεχίζουν νά έσωτερικεύουν την κυρίαρχη ήθική. 'Ενώ έξασκούν τίς προσωπικές τους ικανότητες εκεί πού απαιτούνται και απέχουν από τό νά τίς έξασκούν εκεί πού δέν απαιτούνται, συνεχίζουν νά άντιλαμβάνονται τίς ικανότητες πού εκπροσωπούν οί μηχανισμοί σάν τίς μοναδικές νόμιμες έξουσίες και την εξάσκηση τών δικών τους ικανοτήτων σάν παράνομη. Π.χ. ένας οδηγός φορηγού πού πρέπει νά μεταφέρει έμπορεύματα από ένα μέρος σ' ένα άλλο μέσω μιας προκαθορισμένης διαδρομής, βλέπει σάν φυσικό τό ν' αλλάξει την

διαδρομή για νά αποφύγει ένα μποτιλιάρισμα (κατάσταση όπου οί προσωπικές του ικανότητες απαιτούνται) όμως παράνομο τό νά έλέγξει τό φορτίο, νά βρει άλλες πιθανές κατευθύνσεις κτλ (κατάσταση στην οποία οί προσωπικές του ικανότητες δέν απαιτούνται).

'Ο ίδιος ό καπιταλισμός ανέπτυξε τίς μορφές του κοινωνικής έξουσίας μέ μία συνείδηση δυσμενή προς αυτή την ανάπτυξη. 'Ο πρόδρομος του καπιταλιστή ό έμπορος, δέν μπορούσε νά όμολογήσει την ύπαρξη της δραστηριότητάς του ούτε στον ίδιο του τον έαυτό, αφού εμφανιζόταν στον έαυτό του σάν εύσεβές και χρήσιμο μέλος της κοινωνίας στην όποία τά συγκεκριμένα επαγγέλματά του (τοκογλυφία και εκβιασμός) ήταν καταδικασμένα σάν άμαρτίες. Και ενώ ακόμη έσωτερικευε την ήθική άρνηση της δραστηριότητάς του, ό έμπορος συνέχιζε νά έξασκεί τό όλο και περισσότερο επικερδές επάγγελμά του σέ μία κατάσταση όπου οί δυνατότητες έξουσίας κρεμόταν όλο και περισσότερο στον καρπό της άμαρτίας του εμπόρου: τό χρήμα. "Όταν συνδύασε την δραστηριότητά του του νά πουλάει και νά αγοράζει μέ την έμπορευματική παραγωγή τών τεχνιτών, ό έμπορος έγινε ένας εκπρόσωπος τών μέσων παραγωγής, ένας καπιταλιστής, αιώνας πριν τό σύγχρονο κράτος. Χωρίς πολιτικούς άντιπροσώπους στην μοναρχία ή τίς φεουδαρχικές ανώτερες θέσεις, και μέ μία συνείδηση στερεωμένη στην ήθική της 'Εκκλησίας, ύποστηρίζοντας τίς κοσμικές και πνευματικές έξουσίες τόσο υλικά όσο και πνευματικά, καταδικάζοντας τίς άμαρτίες της τοκογλυφίας και του εκβιασμού, οί πρώτοι καπιταλιστές συσσώρευαν όμως μία κοινωνική ισχύ πού περιέστελε και προκαλούσε τίς πνευματικές και κοσμικές έξουσίες, τόσο υλικά όσο και πνευματικά.

Μόνον ἀργότερα οἱ ἐκβιασμοὶ γίναν «ἀγορά» καὶ ἡ τοκογλυφία «τράπεζες». Αὐτὸ πού ἀναπτύχθηκε μέσα στὸν φεουδαρχισμό δέν ἦταν μιά συνείδηση, μιά ἰδεολογία, ἢ ἀκόμη ἓνα ὀργανωμένο ἐπαναστατικὸ κίνημα, ἀλλὰ μᾶλλον μιά πρακτικὴ, μιά μορφὴ κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς πού ὑπονόμειυσε καὶ τελικὰ διασκόρπισε τὴν κυριαρχία τῆς προηγούμενης μορφῆς.

Συγχρόνως, οἱ παραγωγοὶ ἀναπτύσσουν τὴν ἰσχὺ τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, τὰ μέσα γιὰ τὴν γενικὴ ἀνάπτυξη τῶν ἀνθρωπίνων ἱκανοτήτων, μέ μιά συνείδηση δυσμενῆ πρὸς αὐτὴ τὴν ἀνάπτυξη. "Ὅπως ἀκριβῶς οἱ φεουδαρχικοὶ ἔμποροι θεωροῦσαν τὰ κέρδη τοῦ ἐμπορίου ὄχι σάν μέσα γιὰ συσσωρεύση κοινωνικῶν παραγωγικῶν δυνάμεων, ἀλλὰ σάν μέσα γιὰ ἐξαγορασμὸ κοινωνικῶν θέσεων καὶ τίτλων, σάν μέσα γιὰ νὰ κατέχουν τίς κυρίαρχες μορφές κοινωνικῆς ἰσχύος, οἱ σύγχρονοι παραγωγοὶ θεωροῦν τίς παραγωγικὲς δυνάμεις ὄχι σάν μέσα γιὰ τὴν γενικὴ ἀνάπτυξη τῶν ἀνθρωπίνων ἱκανοτήτων, ἀλλὰ σάν μέσα γιὰ νὰ κατέχουν χρήμα, σάν μέσα γιὰ νὰ κατέχουν εἰδῶλα στὰ ὁποῖα οἱ ἀνθρώπινες ἱκανότητες θυσιάστηκαν. "Ὅπως ἀκριβῶς οἱ πρῶτοι ἔμποροι τραπεζίτες καὶ προμηθευτές, ἀπαιτοῦσαν καπιταλιστικὲς μορφές κοινωνικῆς κυριαρχίας ἀπὸ τοὺς φεουδάρχες λόρδους τους, οἱ σύγχρονοι παραγωγοὶ ἀπαιτοῦν τὴν κυριαρχία τους ἀπὸ τὸ κράτος τους. Ἐν τούτοις, ὅπως ἀκριβῶς οἱ φεουδάρχες δέν μπορούσαν νὰ παραχωρήσουν ἐξουσίες πού δέν ὑπῆρχαν πραγματικά στὸν φεουδαρχισμό, τὸ κράτος δέν μπορεῖ νὰ παραχωρήσει τίς πραγματικὲς ἐξουσίες πού ἡ ἄρνησή τους εἶναι μιά προϋπόθεση γιὰ τὴν ὑπαρξή του. Οἱ παραγωγοὶ δέν μποροῦν νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἐξουσία τους πάνω στίς παραγωγικὲς δυνάμεις οὔτε καὶ στοὺς ἑαυτοὺς τους, ἀφοῦ στοὺς

ἑαυτοὺς τους ἐμφανίζονται σάν ἐλεύθεροι καὶ νομοταγεῖς πολῖτες μιᾶς ἀντιπροσωπευτικῆς δημοκρατίας, στὴν ὁποία ἡ κοινὴ κατοχὴ τῆς ἐξουσίας εἶναι παράνομη καὶ ἀνήθικη. Ἀντιλαμβάνονται τὴν ἐπανοικειοποίηση τῶν προϊόντων τους σάν κλοπὴ, καὶ τὸν ἄμεσο διακανονισμό τῆς παραγωγῆς σάν σαμποτάζ, σάν ἐγκληματικές πράξεις. Συνεχίζουν νὰ ἐσωτερικεύουν τὴν ἐξουσία τῆς τάξης στὴν ὁποία ἀποξενώνουν τὴν παραγωγικὴ τους δραστηριότητα καὶ ἔτσι νὰ ἀναπαράγουν τὴν ἐξουσία αὐτῆς τῆς τάξης.

Ἀκόμη, ἐνῶ ἐσωτερικεύουν τὴν ἄρνηση τῆς ἱκανότητάς τους, οἱ παραγωγοὶ συνεχίζουν νὰ διευρύνουν αὐτὴ τὴν ἱκανότητα σέ μιά κατάσταση ὅπου ἡ ἱκανότητα τῶν κυρίαρχων ἐξαρτᾶται στὴν φαντασία, ἐμπειρία καὶ εὐφυΐα τῶν παραγωγῶν. Μέ τὴν συνείδηση κολημένη στὰ αὐτοκίνητα, τὰ ἐξοχικὰ σπίτια καὶ τίς κυριακάτικες ἐξόδους, βραχυκυκλωμένη ἀπὸ τὸ κράτος καὶ τὸ ἐνωμένο κληρικὸ ἐπιτελεῖο, συντηρώντας τὴν ἐξουσία τῶν «ἀντιπροσωπευτικῶν» μηχανισμῶν τόσο ὕλικά ὅσο καὶ πνευματικά, καταδικάζοντας τὴν «ἐγκληματικότητα» τῶν ταραχῶν, τῆς κλεψιάς, μέ μιά πραγματικὴ λατρεία στὴν ἰδιωτικὴ ἰδιοκτησία, συγχρόνως ὅμως συσσωρεύουν παραγωγικὲς δυνάμεις πού κτυποῦν καὶ διευθύνουν τίς διευθύνουσες κοσμικὲς καὶ πνευματικὲς ἐξουσίες. Αὐτὸ πού ἀναπτύσσεται κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεμονία τῶν κυρίαρχων τρόπων συμπεριφορᾶς, στὰ κέντρα τῆς παραγωγῆς τοῦ κεφαλαίου, δέν εἶναι μιά συνείδηση, μιά ἰδεολογία, ἢ ἀκόμη ἓνα ὀργανωμένο ἐπαναστατικὸ κίνημα, ἀλλὰ μᾶλλον μιά πρακτικὴ, μιά μορφὴ κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, πού ὑπονομεύει τὴν κυρίαρχη μορφὴ. Κάθε πράξη κλοπῆς καὶ σαμποτάζ, κάθε παράνομη ἔκφραση τῆς ἐξουσίας τῶν παραγωγῶν, κατατρώει τὴν νομιμότητα τῆς ἐξου-

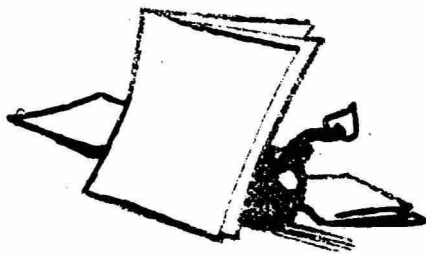

σίας. Ἡ αὐτο-ἄρνηση βρίσκεται στήν καρδιά τῆς αὐτο-πραγμάτωσης, ἀλλά τό δυνάμωμα τῆς δεύτερης εἶναι συνώνυμο μέ τήν ἄρνηση τῆς πρώτης.

Οἱ διευθυντές τῆς φεουδαρχίας ἔκτισαν τά πιά πολυτελῆ παλάτια τους, ἔκαναν τούς πιά δοξασμένους πολέμους, καί συμπλήρωσαν τήν φιλοσοφική Ὀλότητα τοῦ φυσικοῦ καί τοῦ αἰώνιου συστήματός τους τήν παραμονή τοῦ θανάτου του. Οἱ σύγχρονοι διευθυντές πραγματώνουν τά πιά θεαματικά τεχνολογικά κατορθώματά τους, κάνουν τούς πιά μεγάλους ἱμπεριαλιστικούς πολέμους καί ἐπεκτείνουν τά ψηλότερα ἐπίπεδα τῆς ἐπιστημονικῆς ἀντίληψής τους, ἀκριβῶς κατά τήν ἱστορική στιγμή πού τό κρανίό τοῦ κεφαλαίου τρελλάθηκε. Κατά τήν διάρκεια τῆς ὕστατης ἐπέκτασης τοῦ κεφαλαίου, ἡ περίοδος ὅπου ὅλες οἱ παραγωγικές δυνάμεις γιά τίς ὁποῖες ὑπῆρχε ἕνας χῶρος σέ αὐτό τό κοινωνικό σύστημα βρίσκεται στό προτσές τῆς πλήρωσής της, τά ἄτομα ἀρχίζουν νά σχετίζονται μεταξύ τους καί μέ τό ὑλικό περιβάλλον χωρίς τήν μεσολάβηση τῶν ἐκπροσώπων. Νέες μορφές μέσω τῶν ὁποίων οἱ παραγωγοί ἐπανοικειοποιούνται κομάρια ἀποξενωμένης κοινωνικῆς ἐξουσίας ἐμφανίζονται ὅλο καί πιά συχνά. Καθώς ἡ συνείδηση τῶν παραγωγῶν παραμένει κολημένη στίς ἐξουσίες τοῦ «ἀντιπροσωπευτικοῦ» κράτους, ἡ ἐπανοικειοποίηση αὐτῶν τῶν ἀποξενωμένων ἐξουσιῶν ἀπό τούς παραγωγούς διαφεύγει σχετικά ἀπό τήν προσοχή τῶν ἐκπροσώπων αὐτῶν τῶν ἐξουσιῶν. Δέν εἶναι μέσα στήν συνείδηση τῶν παραγωγῶν πού οἱ δυνατότητες τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ἀντανακλοῦνται, ἀλλά μέσα στήν κοινωνική τους πρακτική. Οἱ μόνες δυνατότητες πού ἀντανακλοῦνται ἀπό τήν συνείδηση, εἶναι οἱ δυνατότητες πού ἔχουν πραγματωθεῖ ἱστορικά: τό

Κεφάλαιο καί τό Κράτος. Αὐτό πού δέ μπορεῖ νά ἀντανακλᾶται ἀπό τήν συνείδηση εἶναι ὅτι συμβαίνει ὅταν τά ἄτομα ἐπανοικειοποιούνται τίς προσωπικές τους ἱκανότητες, ὅταν παύουν νά ἀποξενώνουν τήν ἐξουσία τῆς κοινότητος στό κράτος καί τήν παραγωγική ἐξουσία στό κεφάλαιο. Μπορεῖ νά γίνει γνωστό τό τί δέν μπορεῖ νά συμβεῖ: Δέν μπορεῖ νά ἐμφανίζεται πιά στούς παραγωγούς ὅτι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἀποξενωμένων ἱκανοτήτων ἐμψυχώνουν κοινωνική δραστηριότητα. Καθώς ἀπομακρύνουν τήν νομιμότητα τῆς ἐξουσίας μέ τό νά παύουν νά ἐσωτερικεύουν τήν ἐξουσία τῶν ἐκπροσώπων, συγχρόνως ἀπαλλάσσουν τούς ἑαυτούς τους ἀπό τήν ἀδυναμία τους. Τό στερεωτικό πού ἔνωνε τίς κοινωνικές σχέσεις ἀρχίζει νά σπάει. Ἡ ἱκανότητα νά διαμορφώσουν τό περιβάλλον στό ὅποιο καί οἱ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ζοῦν καί οἱ δραστηριότητες μέ τίς ὁποῖες ἀσχολοῦνται, ἡ ἱκανότητα νά ἀποφασίζουν τί θά γίνεται μέ τίς παραγωγικές δυνάμεις, ἀπομακρύνθηκε ἀπό τίς ὑπηρεσίες πού ἐκπροσωποῦν τήν ἐξουσία τῆς τωρινῆς κοινότητος καί τήν ἐξουσία τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων —τό Κράτος καί τό Κεφάλαιο.

«Ἡ ΤΑΞΗ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΚΥΒΕΡΝΑ»

ΜΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗΣ

Ἀντί γιὰ τὸ ἀράδιασμα θεωριῶν, θὰ ἀναφέρω ἓνα περιστατικό πού δείχνει ξεκάθαρα τήν ἰδεολογία τῆς ψυχιατρικῆς, τίς θεραπευτικές τῆς μεθόδους, τίς πρακτικές τῆς, καθὼς καί τίς ἱεραρχικές σχέσεις τόσο μεταξύ τῶν κάθε λογῆς θεραπευτῶν ὅσο καί μεταξύ ὄλων αὐτῶν καί τῶν λεγόμενων «ἀσθενῶν».

Κάθε Τετάρτη, σέ μίαν αἴθουσα τοῦ ψυχιατρείου τῆς Σταυρούπολης, γίνεται τὸ λεγόμενο «διακλινικό». Δηλαδή κάπου 80 ἄτομα (καθηγητῆς, ὑφηγητῆς, κλινικός ψυχολόγος, ψυχίατροι, εἰδικευόμενοι ψυχίατροι, κοινωνικοὶ λειτουργοί, νοσοκόμοι, φοιτητές) συγκεντρώνονται σέ μίαν αἴθουσα μέ σκοπό τήν ἐπίδειξη ἑνός περιστατικοῦ «ψυχοσθενοῦς», στό ὁποῖο δέν μπόρεσαν νά συμφωνήσουν ἐκ τῶν προτέρων ὡς πρός τή διάγνωση, ἀλλά πρέπει σῶναι καί καλά νά τοῦ δώσουν μίαν ἐτικέτα. Ὁ ρόλος τοῦ διακλινικοῦ δέν εἶναι ὁ ἀθῶος ἐκπαιδευτικός σκοπός ὅπως τάχα παρουσιάζεται (διότι, πχ. ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν φοιτητῶν καί ἡ ὁλότητα τῶν νοσοκόμων καί τῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν ἔχουν ἄγνοια ἔστω καί τῆς κλασσικῆς ψυχιατρικῆς) ἀλλά κύρια ἰδεολογικός: Νά μάθουν, δηλαδή, στόν αὐριανό γιατρό νά δίνει δίχως ἐνδοιασμούς τὰ ψυχοφάρμακα, καί στόν νοσοκόμο/νοσοκόμα ὅτι ἔχουν κι αὐτοὶ ἓνα μερίδιο στήν πυραμίδα τῶν ἐξουσιαστικῶν - ἱεραρχικῶν σγέσεων στό ψυχιατεῖο, πού πέφτει καί πλακώνει τόν «διαφορετικό».

Ἐνας ψυχίατρος ἀρχίζει ἀπό ἓνα χοντρό φκελλο νά διαβάζει τὸ ἱστορικό τοῦ «ἄρρωστου», πού λίγο μετά θὰ φωνάξουν μέσα. Εἶναι ταυτόχρονα καί δείγμα τοῦ πῶς παίρνεται ἡ λεγόμενη «ψυχιατρική συνέντευξη».

Ὄνομα: Λάζαρος Κ.

Γέννηση: 1955, σέ ἓνα μικρό χωριό τῆς Φλώρινας.

Τοκετός: Ὁ πατέρας του ἀναφέρει ὅτι τὸ παιδί βγήκε κάπως μελανιασμένο.

Οἰκογένεια: Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ὁ ἀσθενής κι ἓνας μικρότερος ἀδερφός.

Οἰκογενειακές συνθήκες: Διάγουν σέ ἄθλιες οἰκονομικές συνθήκες.

Χαρακτηριστικά ἀναφέρεται ὅτι τέσσερα ἄτομα κοιμόντουσαν σέ ἓνα δωμάτιο.

Ὁ πατέρας ἦταν ἓνας «ρέμπελος», ἡ μάνα μιά «ὕστερική» γυναίκα, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ ἀσθενοῦς, ἀπό τήν ὁποία στά παιδικά του χρόνια θυμόταν κραυγές καί συνεχεῖς ξυλοδαρμούς. Σέ ἡλικία 7 ἐτῶν (μᾶλλον γιά νά ξεφορτωθοῦν τὸ παιδί) καταφέρνουν οἱ γονεῖς του νά τὸ μπάσουν σέ ἓνα ἴδρυμα καθυστερημένων παιδιῶν, ὅπου παρατηρεῖται μιά ἐπιβράδυνση τῆς διανοητικῆς του ἀνάπτυξης. Σέ ἡλικία 9 ἐτῶν τὸ παίρνουν ἀπὸ κεῖ καί τὸ μπάζουν σ' ἓνα ὄρφανοτροφεῖο τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐκεῖ παρατηρεῖται μιά βαθμιαία κοινωνικοποίηση τοῦ παιδιοῦ, καθὼς καί ἄνοδος τῆς διανοητικῆς του στάθμης. Ἀγαπάει πολύ τὴ διευθύνουσα τοῦ ὄρφανοτροφείου, πού τοῦ εἶχε δείξει ἀγάπη καί κατανόηση. Ἀκόμη καί σήμερα, στίς δύσκολες συναισθηματικές του στιγμές τῆς τηλεφωνάει. Στό δημοτικό τοῦ ὄρφανοτροφείου δέν ἦταν πολύ καλὸς μαθητής, εἶχε ὅμως ἰδιαίτερη κλίση στήν ἀριθμητική

καί τὴ φυσική. Εἶχε δέ, καί ἔχει, ἰδιαίτερη κλίση στά ἠλεκτρολογικά. Ἡ πρώτη ψυχιατρική συνέντευξη ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι ὁ Λάζαρος στό δημοτικό δέν ἔκανε καί πολὺ παρέα μέ τὰ ἄλλα παιδιά. Σέ ἡλικία 14 ἐτῶν τελειώνει τὸ δημοτικό. Μετά, παρὰ τήν κλίση του στά ἠλεκτρολογικά, τὸν βάζουν νά μάθει τήν τέχνη τοῦ ξυλουργοῦ. Ὡς μαθητευόμενος στό ξυλουργικό ἐργαστήρι κάνει κοπάνες «γιὰ νά πιεῖ καμμιὰ μύρα, ἢ νά χτυπήσει κἄνα γκομενάκι», ὅπως λέει. Καί μιά φορά κινδύνεψε νά τραυματιστεῖ ἀπὸ ἓνα ξυλουργικό μηχανήμα. Τελικά, μαθαίνει τήν τέχνη τοῦ ξυλουργοῦ. Τοῦ βρίσκουν δουλειά σ' ἓνα ξυλουργικό ἐργοστάσιο. Μετά δυόμιση μῆνες τήν παρατάει. Σέ ἐρώτηση γιατί ἔφυγε, ἀπαντᾷ: «Δέ μποροῦσα μιά ζωὴ νά βγάλω ὁμοιόμορφα τραπέζακια». Μετά πιάνει δουλειά σάν σοφατζῆς σέ μίαν οἰκοδομή. Μαθαίνει ἀρκετά καλά τὴ δουλειά. Μιά μέρα, ὅπως λέει, ἐξαιτίας τοῦ ὅτι ἔκανε ὅτι θὰ πιεῖ βενζίνη ἀπὸ ἓνα δοχεῖο, τὸ ἀφεντικό του τὸν διώχνει (σύμφωνα μέ τὰ λεγόμενα τοῦ πρώτου ψυχιάτρου πού τοῦ πῆρε συνέντευξη). Ἐδῶ παρατηρεῖ ὁ καθηγητής: «Ὁλοφάνερο ὅτι ἔχει δυσκολίες προσαρμογῆς μέ τήν ἐργοδοσία». Ὁ ἴδιος ὁ Λάζαρος, μετά, ὑποστήριξε ὅτι τέλειωσε κανονικά ἐκεῖ τὴ δουλειά του. Σέ ἡλικία 16 χρόνων εἶχε τήν πρώτη του συναισθηματική καί σεξουαλική σχέση. Ἐκτοτε ἔχει κανονικά σχέσεις μέ κοπέλλες μέ τίς ὁποῖες συνδέεται, ἢ μέ κοινές γυναῖκες. Ἐν συνεχείᾳ ἐγκαθίσταται στό χωριό του. Ἐκεῖ ἓνα βράδυ, μετά ἓναν καυγᾶ μέ τόν πατέρα του, ἐξοργισμένος σπάει μερικά μπουκάλια μύρας στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ του. Ἡ γειτονιά ἀναστατώνεται. Τήν ἄλλη μέρα ὁ πατέρας του πάει στόν εἰσαγγελεὰ τῆς περιοχῆς, καί ἐν συνεχείᾳ οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ χωριοῦ μεταφέρουν τὸ γυιό του, γιά πρώτη φορά, στό ψυχιατεῖο, σέ ἡλικία 18 χρόνων. Κατὰ τὰ λεγόμενα τῶν ψυχιάτρων, ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ τῆς εἰσαγωγῆς του, παραγωγικά στοιχεῖα δέν παρατηροῦνται (δηλαδή ψυχοπαθολογικά στοιχεῖα, κατὰ τὴν ὁρολογία τῆς κλασσικῆς ψυχιατρικῆς). Παρ' ὅλα αὐτά, τοῦ χορηγοῦν τὰ ἐξῆς νευροληπτικά: LARGACTIL 100 mg, ALOPERIDIN 50 mg, πού ὅπως λέει ἡ «Ψυχιατρική» τοῦ καθηγητοῦ Λογοθέτη, «ἐπαναφέρουν εἰς τήν κοινωνικὴν προσαρμογὴν, δίχως ὅμως νά γνωρίζουμε τὸν μηχανισμό ἐνεργείας τῶν ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου». Γιά ἀντιμετώπιση τῶν παρενεργειῶν τῶν ψυχοφάρμακων αὐτῶν (πού ξέρουμε ὅτι εἶναι πτώση τῆς ἄρτηριακῆς πίεσης, δερματικές ἀντιδράσεις, διαταραχές ἡπατικῆς λειτουργίας, λευκοπενία, ἐπιληπτικές κρίσεις, ἐξωπυραμιδικές διαταραχές, καταθλιπτικές ἀντιδράσεις) τοῦ χορηγοῦν τὸ φάρμακο ARTAN.

Ὁ Λάζαρος ἀναπτύσσει κοινωνικές σχέσεις μέ ὅλους καί ὅλες τὸν πρῶτο καιρὸ στό ψυχιατεῖο. Κάνει τὸν ὑπάκουο, λέει τὸ «ψυχιατρικὸ ἱστορικό», ὅμως μετά δυόμιση μῆνες τὸ σκάει. Πάει στό χωριό του, καί δέν δίνουν καμμιὰ σημασία νά τὸν κυνηγήσουν, μῆς καί ἤξεραν ὅτι δέν εἶχε τίποτα. Στό χωριό πιάνει δουλειά σάν ὁδηγὸς τρακτέρ, στά χτήματα ἑνὸς μεγαλοκτηματία πού ζεῖ ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Ἐνα βράδυ, πού ὅπως λέει ὁ ἴδιος «δέν εἶχε τί νά κάνει», καί ἤθελε νά πάει στό χωριό νά πιεῖ καμμιὰ μύρα, ἀνοίγει μέ ἓνα μαχαίρακι

τήν πόρτα του γκαράζ του άφεντικού καί παίρνει τό τρακτέρ. Στο δρόμο ξαφνικά πέφτει μπροστά του ένας πιτσιρικάς, καί προσπαθώντας νά μή τόν χτυπήσει ρίχνει τό τρακτέρ στο χαντάκι. Πιάνει τόν πιτσιρικά, τού δίνει ένα πεννητάρικο καί τού λέει νά μήν πεί σέ κανέναν τίποτε. Προσπαθεί βραδυάτικα νά επισκευάσει τό τρακτέρ, αλλά μή μπορώντας, τό παρατάει εκεί. Τήν άλλη μέρα, ή άστυνομία πάει στο άφεντικό, τού διηγείται τά καθέκαστα καί τού λέει: «Διωχτον, είναι τρελλός. Άναλαμβάνουμε εμείς νά τόν ξαναπάμε στο ψυχιατρείο.» Μετά από λίγο καιρό ή άστυνομία τόν πιάνει γιά παράνομο (δίχως άδεια) κυνήγι. Όπως είπε ό Λάζαρος, όταν μετά τήν ανάγνωση του ιστορικού ήρθε μέσα, τόν ρωτούσαν επίμονα πού είχε βρεί τό δίκαννο, μιάς καί ήξεραν ότι δέν είχε λεφτά νά αγοράσει. Καί αυτός έξυπνα, έπειδή τό είχε κλέψει, τούς άπαντά ότι τό είχε αγοράσει μεταχειρισμένο από ένα γύφτο. Ύστερα από καιρό, ό πατέρας του είχε βγάλει μέ μιά δουλειά ένα ποσό χρημάτων. Ό Λάζαρος ένα βράδυ τού ζητά 18.000 δραχμές, γιά νά αγοράσει ήλεκτρολογικό όλικό, μιάς καί πάντα τό όνειρό του ήταν ν' άνοίξει ήλεκτρολογικό έργαστήρι. Ό πατέρας του άρνείται καί τόν βρίζει χυδαιότατα. Ό Λάζαρος, έξοργισμένος, κάνει δήθεν ότι θά τόν χτυπήσει μέ ένα τραπεζομάχαιο. Αυτό ήταν! Μετά τρεις ώρες έρχεται τό περιπολικό, τόν ξυλοφορτώνουν, τόν πάνε στο τμήμα, όπου τού δίνουν δύο ήρεμιστικά χάπια πού ό Λάζαρος άρνείται νά τά πάρει, καί τόν πετάνε σ' ένα κελλί. Τήν άλλη μέρα, ό άξιωματικός είναι γλυκομίλητος μαζί του, καί τού δίνει μέ τό ζόρι κι ένα πεντακοσάριο. Μετά τόν πηγαίνουν γιά δεύτερη φορά στή Σταυρούπολη. Κατά τήν εισαγωγή του, σύμφωνα μέ τό φύλλο εισαγωγής, «παραγωγικά στοιχεία» δέν παρατηρούνται. Παρ' όλα αυτά, τόν βάζουν στήν ίδια άγωγή —LARGACTIL, ALOPERIDIN, ARTAN. Στήν νέα του ψυχιατρική συνέντευξη άναφέρει ότι τού είχε έρθει ή ιδέα «νά σκοτώσει τό μπάτσο» (κατά τή δικιά του έκφραση), πού τόν χτυπούσε. Σέ έρώτηση τού ψυχιάτρου άν τού έχει περάσει αυτή ή ιδέα, λέει ότι έκανε πολλούς μήνες νά τού περάσει. Σήμερα εξάλλου, άναφέρει, «Πού νά ξέρω γ'όό μπάτσος σέ ποιο χωριό είναι τοποθετημένος, ώστε νά τόν βρώ αυτό τόν ταλαίπωρο». Άναφέρει επίσης ότι κάποτε τού είχε έρθει ή ιδέα νά σκοτώσει ένα θείο του χρυσοχόο, μέ περιουσία πάνω από πέντε εκατομμύρια δραχμές καί δίχως παιδιά. «Γιατί αυτός νά μή ξέρει τί νά τά κάνει τά λεφτά, ενώ εμείς πεινάμε;», είχε σκεφτεί. Μετά όμως σκέφτηκε ότι δέν άξιζε νά χαλαμίσει μιά ζωή στή φυλακή, έστω καί γιά πέντε εκατομμύρια. Ύστερα όμως ξανασκέφτηκε ότι ένας καλός δικηγόρος θά τόν έβγαζε γρήγορα άπ' τή φυλακή. Τελικά όμως, ζυγίζοντας τά υπέρ καί τά κατά, άπέριψε τό νά προχωρήσει στήν έφαρμογή τής ιδέας. Άναφέρει μιά μέρα στο γιτρό: «Ότι καί νά κάνω είμαι χαμένος, γιατί ό πατέρας μου έχει βρεί τό μηχανισμό: εισαγγελίας, άστυνομία, ψυχιατρείο.» Πηγαίνει συχνά στήν παθολογική κλινική τού ψυχιατρείου, όπου έχει γνωριστεί μέ μιά γερμανίδα τουρίστρια, πού κάνει άποτοξίνωση από ναρκωτικά. Οί νοσοκόμες εκεί, είτε έπειδή τόν έχθρεύονται είτε έπειδή τόν ζηλεύουν, τόν πειράζουν καί δέν τόν άφήνουν νά μπει. «Έτσι τσακισμένος», όπως λέει, μιά μέρα σπάει δυό μπουκάλια κόκα-κόλα, στήν είσοδο τής παθολογικής κλινικής. Μιάν άλλη μέρα άπειλεί τίς νοσοκόμες μέ κάτι πέτρες. Φυσικά, αυτά τά γεγονότα τά καταγγέλλουν οί νοσοκόμες άμέσως στούς ψυχιάτρους. Στή συνέντευξη πού τού παίρνουν άμέσως μετά άπ' αυτά τά γεγονότα λέει: «Πιστεύω ότι στήν παθολογική κλινική οί γιατροί κι οί νοσοκόμες μεταχειρίζονται τούς άρρώστους σάν πειραματόζωα, δίνοντάς τους

φάρμακα πού ούτε τήν ενέργειά τους ξέρουν, αλλά πού αντίθετα φέρνουν ένα σωρό παρενέργειες». Λέει χαρακτηριστικά: «Μόνο ένας γιατρός ήταν άνθρωπος, ό Τσιρώνης, ό όποιος στο Μακρονήσι, έπειδή κατήγγειλε τίς άθλιες συνθήκες κράτησης, έπειδή δέν έκανε ψεύτικους διαχωρισμούς μεταξύ τών κρατουμένων, καί έπειδή δέν έδινε γιά ψύλλου πήδημα ψυχοφάρμακα, ή δεξιά τού τό φύλαγε, καί μετά τόσα χρόνια τόν δολοφόνησε». Ύστερα, δραπετεύει πάλι ό Λάζαρος από τό ψυχιατρείο. Κοιμάται τίς νύχτες στο παγκάκι τού σιδηροδρομικού σταθμού. Τίς μέρες τριγυρνά στήν περιοχή τού Βαρδαριού. Κάποτε, όμως, τού τελειώνουν τά χρήματα πού είχε, πηδά τή μάντρα τού ψυχιατρείου, καί νάτος πάλι μέσα στο ψυχιατρείο. Δύο νοσοκόμοι τόν βλέπουν, καί ξέροντας ότι ήταν δραπετής τόν καθηλώνουν διά τής βίας, μέ αλυσίδες, σ' ένα κρεβάτι. Έκει όπως προκύπτει από τίς περιγραφές τών ψυχιάτρων, είναι «αξύριστος, μέ κουρασμένη όψη, εύερέθιστος, πολύ όργισμένος». Ύστερα από λίγες μέρες ήρεμεί. Παραγωγικά στοιχεία καί πάλι δέν παρατηρούνται. Παρ' όλα αυτά, τού χορηγούν τήν ίδια άγωγή (LARGACTIL, ALOPERIDIN, ARTAN). Μετά ένα μήνα, τρεις νοσοκόμοι καταγγέλλουν ότι μιά μέρα ό Λάζαρος τούς έπιτέθηκε μέ μαχαίρι.

Σήμερα: Ό Λάζαρος, ήλικίας 25 έτών, είναι «ιδρυματοποιημένος» ώστε δέν θέλει νά βγει (γιατί, όπως λέει, ή κοινωνία θά τόν ξαναστείλει μέσα). Έχει γίνει τοξικομανής τού ARTAN, οί σεξουαλικές του όρμες έχουν κατασταλεί από τή μακροχρόνια χρήση ψυχοφαρμάκων, άρχίζει νά διαμαρτύρεται ότι κάπου-κάπου δέ μπορεί πιά νά συγκεντρώνει τίς σκέψεις του κι ότι μερικές φορές όταν σκέπτεται ζαλίζεται δίχως λόγο.

Άφού λοιπόν διαβάστηκε τό «ιστορικό» σέ αυτό τό μωσαϊκό τών 80 ατόμων, μπαίνει ό Λάζαρος, ένα ξανθό παιδί 25 έτών. Δέν έχει όρεξη γιά ψυχιατρική συνέντευξη, γιατί είναι συναχωμένος καί γριππιασμένος, όπως λέει. Όμως ένας γλυκομίλητος ψυχίατρος τόν πείθει, καί άρχίζουμε πάλι από τήν άρχή. Μας διηγείται τά παιδικά του χρόνια, τούς ξυλοδαρμούς από τή μητέρα του, άναφέρει ότι κι αυτός ξέσπαγε στο μικρότερό του άδερφό (πού, σημειωτέον, έχει κι αυτός «ψυχικά προβλήματα», όπως άναφέρει τό ιστορικό τού Λάζαρου). Σέ σχέση μέ τό γεγονός πού συνέβη όταν δούλευε σοβατζής, άναφέρει ότι γιά νά κάνει πλάκα στο άφεντικό είχε προσποιηθεί ότι δήθεν θά έπινε βενζίνη από ένα βαρέλι, καί ότι διασκέδασε μέ τήν ψυχή του πώς τρομοκρατήθηκαν όλοι. Τό άφεντικό όμως, ισχυρίζεται, δέν μ' έδιωξε, αλλά όταν τελείωσα τά σοβαντίσματα άπλά σταμάτησα νά κάνω τό σοβατζή, γιατί δέν μου άρεζε. Σέ έρώτηση τού ψυχιάτρου άν τού έχει μείνει καμμία από τίς ιδέες φόνου ενάντια σόν πατέρα του, τόν άστυνομικό ή χρυσοχόο θείο του άπαντά άρνητικά, παραδεχόμενος μόνο ότι ή ιδέα νά σκοτώσει τό μπάτσο πού τόν χτυπούσε τού είχε μείνει γιά μεγάλο χρονικό διάστημα. Σέ έρώτηση άν πιστεύει καί σήμερα τά ίδια γιά τούς γιατρούς πού άργοσκοτώνουν τούς άρρώστους μέ τά φάρμακα στήν παθολογική κλινική, άπαντά: «Δέ βαριέσαι! Κι άν τούς σκοτώνουν, στο κάτω-κάτω τής γραφής, τρελλοί είναι!». Σέ έρώτηση τί νομίζει πώς είναι ό ίδιος από άποψη ύγείας άπαντά: «Άφού μέ τόσες παραβάσεις ή άστυνομία μέ κλείνει στο ψυχιατρείο καί όχι στή φυλακή, τρελλός θά είμαι». Τόν ρωτούν νά τούς πεί πώς πέρναγε τόν καιρό του κατά τή δραπετεύση του. Άπαντά ότι τή νύχτα έμενε σ' ένα παγκάκι, στο σιδηροδρομικό σταθμό. Τό πρωί έκανε κανένα καμάκι σέ καμμία τουρίστρια, άπ' αυτές πού κοιμούνται στο

σταθμό. "Αν δέν πετύχαινε πήγαινε στους κινηματογράφους τής περιοχής Βαρδαρίου, κι έβλεπε δυό-τρία έργα, μέχρι ν' αρχίσει νά κοιμάται. "Υστερα, μόνος του ή παρέα μέ κανένα αλήτη, πήγαινε βόλτα στό λιμάνι. Σέ έρώτηση γιατί; άπαντά «Γιατί μου άρεσε νά βλέπω τά πλεούμενα». Τόν ρωτά ο ψυχίατρος: «Σου άρέσει νά βλέπεις τά πλοία νά φεύγουν;». 'Ο Λάζαρος άπαντά «'Όχι, δέν κοιτάγα τά φορτηγά αλλά κανένα κρίς-κράφτ, και συλλογίζομουν: γιατί νά έχουν οί πλούσιοι αυτά τά πλεούμενα, και νά μήν έχω κι εγώ ένα;» "Υστερα από έρώτηση του ψυχιάτρου, ισχυρίστηκε πώς ή τελευταία καταγγελία των τριών νοσοκόμων ότι τους απείλησε μέ μαχαίρι δέν είναι παρά ψευδολογία και σκευωρία. 'Εδώ τελειώνει ή ψυχιατρική συνέντευξη, ο Λάζαρος φεύγει, και αρχίζει ή προσπάθεια ταμπελλαρίσματος του από τή μεριά των ψυχιάτρων, γιατί υπάρχουν διαφωνίες ως προς τή διάγνωση. 'Αρχίζει ο καθηγητής: «Δέν υπάρχει, κατά τή γνώμη μου, αμφιβολία, ότι πρόκειται για μία παρανοειδή προσωπικότητα». 'Ο κλινικός ψυχολόγος: «Κατά τή γνώμη μου δέν έχει τίποτε σπουδαίο, όσο για τίς ιδέες του για τά φάρμακα και τόν Τσιρώνη νομίζω ότι του τίς έβαλε ένας παρανοϊκός φίλος του, ο Μανώλης, μέ τόν όποιο κάνει συνεχώς παρέα». "Ενας ψυχίατρος: «Νομίζω ότι πρόκειται για μία εγκληματική προσωπικότητα από τή γέννησή του, άς μή ξεχάσουμε ότι ο πατέρας του αναφέρει πώς τό παιδί στό τοκετό βγήκε μελανιασμένο». Σέ παρατήρηση ενός φοιτητή ότι ο άδελφός του αναφέρεται στό ιστορικό ότι έχει ψυχικά προβλήματα δίχως νά έχει γεννηθεί μελανιασμένος, κάθεται στη θέση του και τό βουλώνει. 'Εν συνεχεία, ο ύφηγητής κι ένας «έκσυγχρονιστής» ψυχίατρος πού είχε έρθει από 'Αμερική, βγάζουν τούς λόγους τους. 'Επισημαίνουν ότι έχουμε νά κάνουμε ανάμεσα σέ πέντε (5) διαφορετικές διαγνώσεις, και τονίζουν ότι κατά τή γνώμη τους πρόκειται για ένα «μεταιχμιακό σχιζοφρενή», ο όποιος... ήδονίζεται ραεποντας τούς άλλους νά φοβούνται μέ τίς επιθετικές ενέργειές του, και διόλου άπίθανο άργότερα νά φθάσει στό εγκλημα. Και άρα (συμπέρασμα δικό μας), καλώς του γίνεται ή συστηματική ψυχο-φαρμακο-δηλητηρίαση. 'Εδώ έπεμβαίνει ένας νεαρός ειδικευόμενος ψυχίατρος, ο όποιος παρατηρεί ότι σέ σχέση μέ τήν τελευταία καταγγελία των τριών νοσοκόμων, ότι ο Λάζαρος τούς είχε απειλήσει μέ μαχαίρι, έρευνήσαν τό Λάζαρο εκείνη τή μέρα, διαπίστωσαν ότι δέν έφερε κανένα μαχαίρι, και παραπέρα έρευνώντας τό θέμα και ζητώντας πληροφορίες από άλλους νοσοκόμους διεπίστωσαν ότι πράγματι ήταν μία σκευωρία των τριών νοσοκόμων ενάντια στό Λάζαρο, επειδή τόν αντιπαθούσαν. Πέφτει ένα γενικό χάχανο από άρκετούς φοιτητές και μερικούς ειδικευόμενους, οί νοσοκόμες κι οί κοινωνικές λειτουργοί μένουν έμβρόντητες γιατί τόσην ώρα νόμιζαν ότι κατέγραφαν στά μπλοκάκια τους τό φοβερό περιστατικό, και τό διακλινικό διαλύεται, μέ τόν ύφηγητή νά ούρλιάζει: «Μά έπιασε πέτρα, έπιασε πέτρα!!!» και τούς άλλους ψυχιάτρους νά έχουν χωριστεί σέ ομάδες και μέσα από πηγαδάκια νά καυγαδίζουν για τό ποιάν έτικέττα πρέπει νά δώσουν στό Λάζαρο.

Και μετά άπ' αύτή τήν περιγραφή, και τήν ευαισθητοποίηση μερικων ή άρκετων από μας, μένουν ώρισμένα έρωτήματα, όπως:

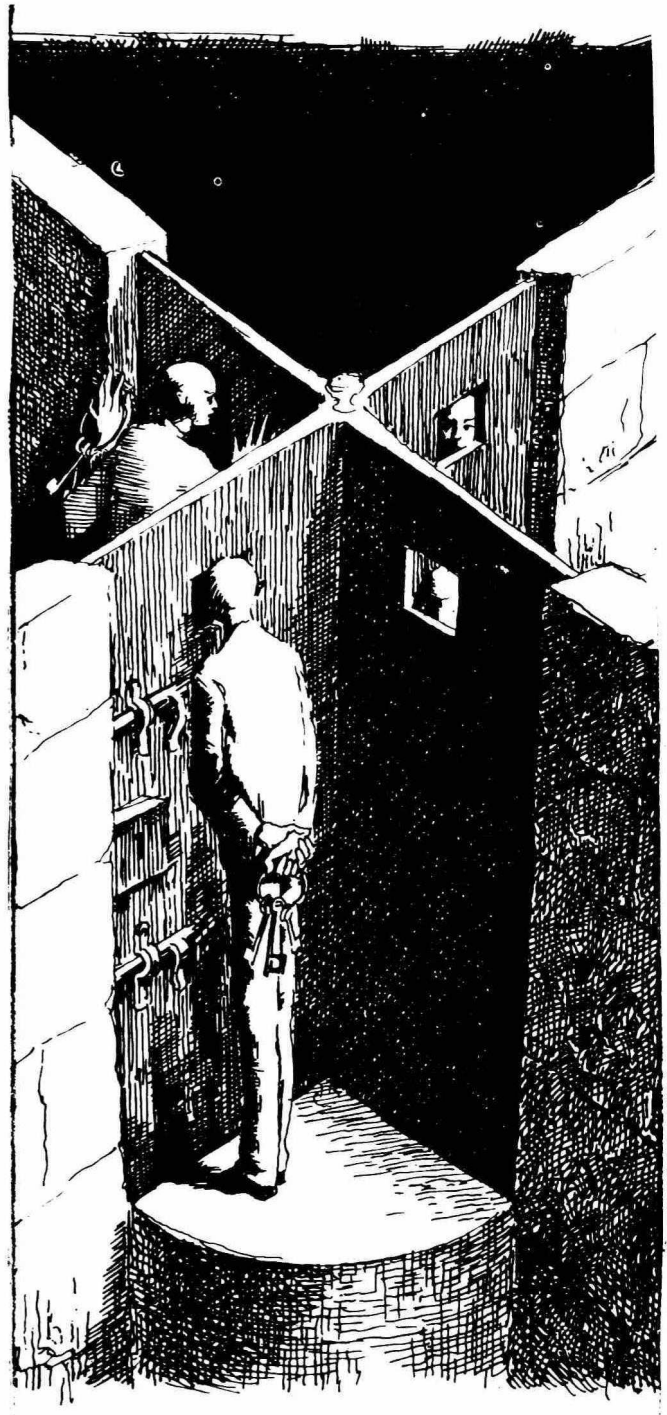
— 'Εμείς πώς μπορούμε νά συνεισφέρουμε στην αντιμετώπιση τής ψυχιατρικοποίησης του πληθυσμού από τό έκσυγχρονιζόμενο έλληνικό κράτος του '81;

— Πώς μπορούμε νά εργαστούμε μακροχρόνια, τόσο σέ

θεωρητικό όσο και σέ πρακτικό επίπεδο, για τή διάλυση τής δομής πού λέγεται ψυχιατρείο, μέσα από τήν αποδόμηση τής ψυχιατρικής ιδεολογίας και τό κλείσιμο του χάσματος ανάμεσα σέ «μή ειδικούς» και σέ «ειδικούς για τά προσωπικά προβλήματα των μη-ειδικων»;

— Πώς μπορούμε νά συνεισφέρουμε ώστε οί λεγόμενοι «ψυχασθενείς» νά αυτοργανωθούν και νά διεκδικήσουν, σέ πρώτη φάση τά στοιχειώδη συνταγματικά τους δικαιώματα (πού οί περισσότεροι άγνοούν), και σέ έόμενη φάση και τή διάλυση των ίδιων των ψυχιατρείων;

A.T.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ

Ἐμπρός τῆς γῆς οἱ κολασμένοι
Τῆς πείνας σκλάβοι ἔμπρός, ἔμπρός,
Τὸ δίκιο ἀπ' τὸν κορτήρα βγαίνει
Σὰν βροντὴ, σὰν κεραυνός.
Φτάνουν πιά τῆς σκλαβιάς τὰ χρόνια
Ὅλοι ἐμεῖς ταπεινοὶ τῆς γῆς
Ποῦ ζούσαμε στὴν καταφρόνια
Θὰ γίνουμε τὸ πᾶν ἐμεῖς

Θεοί, ἀρχόντοι, βασιλιάδες
Μὲ πλάνα λόγια μᾶς γελοῦν
Τῆς γῆς οἱ δοῦλοι κι' οἱ ραγιάδες
Μοναχοὶ τοὺς θὰ σωθοῦν.
Γιὰ νὰ λείψουν πιά τὰ δεσμά μας
Γιὰ νὰ πάφει πιά ἡ κλεψιά
Νὰ ἰδοῦνε πρέπει τῇ γροθιά μας
Καὶ τῆς ψυχῆς μας τῇ φωτιά.

Ἐμπρός μονάχη μας ἐλπίδα
Εἶν' ἡ σφιγμένη μας γροθιά
Κάτω οἱ πολέμοι κι' ἡ πατριδα
Ζήτω, ζήτω ἡ Λευτεριά.
Κι' ἂν θελήσουν νὰ δοκιμάσουν
Τῆς ψυχῆς μας τοὺς κεραυνούς
Νὰ ἰδοῦνε τότες θὰ προφτάσουν
Πὼς εἶν' οἱ σφαῖρες μας γιαγερούς.

Σκληρὸς ὁ νόμος μας ξεσκίζει
Κι' οἱ φόροι ἀσήκωτοι γιὰ μᾶς
Ὁ πλούσιος ὅ,τι κι' ἂν κερδίζει
Εἶναι πλούτος τῆς κλεψιάς.
Ἡ σκλαβιά, ἡ ἀδικία φτάνει
Ὅχι πιά ταπεινοὶ σκιφτοὶ
Ἀδέλφια ἡ φύση ὅλους μᾶς κάνει
Καὶ εἴμαστε ἴσοι μπρὸς σ' αὐτή.

Οἱ πλούσιοι μὲ ἀσπλαχνιά μᾶς γδέρνουν
Καὶ μᾶς ἀρπάζουν τὸ ψωμί
Τὸ κόπο μας αὐτοὶ κι' ἂν παίρνουν
Γιὰ μᾶς ἡ πείνα πληρωμὴ.
Τῆς δουλειᾶς ὅλοι οἱ κλέφτες κάτω
Δίκιο τώρα ὁ φτωχὸς ζητάει
Ὅσα γνερφεῖ εἶναι δικά του
Κι' ὅταν θελήσει τ' ἀποκτάει.

Ἐμᾶς ποῦ ἀδιάκοπα ἡ δουλειά μας
Γεννάει τῆς γῆς τοὺς θησανροὺς
Ὅλα τὰ πλούτη εἶναι δικά μας
Ὅλα ἀνήκουν στοὺς φτωχοὺς.
Τώρα πιά κόρακες κι' ἀκρίδες
Δὲν σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ
Χορσὸς ὁ ἥλιος στέλνει ἀχτίδες
χαμόγελο παντοτεινὸ.

Ἀπόδοση ἀπὸ τὰ γαλλικὰ
ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ

ΘΑ ΗΤΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΟΡΓΑΝΩΝΕΙ ΤΕΤΟΙΕΣ ΔΙΚΕΣ

Ή ακόμη μιά δίκη πάνω στά παλιά μεταδικτατορικά πρότυπα πραγματοποιείται στίς 20 Φλεβάρη στή Θεσσαλονίκη. Ήμπεριέχοντας όλα τά στοιχεία τών προηγούμενων υποθέσεων, αποκαλύπτει Ίσως γιά πρώτη φορά τόσο φανερά τό μέγεθος τής αθλιότητας αὐτῶν πού διευθύνουν τήν καταστολή. Μέ επίκεντρο τοῦ κατηγορητηρίου τόν 774 οἱ Καραμπατάκης, Καλαποδόπουλος, Γιαννόπουλος, Γεωργακόπουλος, Πρίνος θά παρουσιασθοῦν στό ἐδώλιο νά ἀποδείξουν ὅτι δέν.....

ΧΡΟΝΙΚΟ

«Στίς 17 Νοέμβρη τοῦ '79 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση «ομάδων φοιτητῶν» ἔξω ἀπό τήν Θεολογική σχολή, ὅπου λόγω τής παρουσίας ἰσχυρῆς ἀστυνομικῆς δύναμης δέν πραγματοποιήθηκε πορεία. Σημειώθηκε ἀπόπειρα δημιουργίας ὁδοφράγματος στό δρόμο πού διέρχεται μεταξύ ἔκθεσης καί Πανεπιστημίου χωρίς ὅμως ἐνδιαφέρον καί ἐπιτυχία. Κατά τήν ἐπίσημη ἐκδοχή ἔγινε καί χρήση μερικῶν «Μολότωφ» ἄνευ ὅμως στόχου καί λόγου».

Δέν θέλουμε νά ἀσχοληθοῦμε ἰδιαίτερα μέ τήν δικογραφία, ἀλλά ὅμως σημειώνουμε ὅτι ἡ ἔλλειψη στοιχείων εἶναι τόσο φανερή πού πρέπει νά δημιουργεῖ σοβαρές ἀνησυχίες σ' αὐτούς πού θέλουν νά τήν παρουσιάσουν σέ δίκη. Τά κεντρικά σημεία τής δικογραφίας ἀναφέρονται σέ σχετική προκήρυξη τής «ρήξης». Πάντως κανείς ἀστυνομικός ἡ δικαστικός ἐγκέφαλος δέν μπορεῖ νά αἰσθανθεῖ ἄνετα μπροστά σέ μιά τέτοια «δημιουργία». Σάν μόνη ἐπιτυχία τής ἀσφάλειας μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ὁ τρόπος ἐπιλογῆς τῶν 5 κατηγορουμένων: Καραμπατάκης, Καλαποδόπουλος καταδικασμένοι «τρομοκράτες» μέ πολύχρονες καταδίκες, Γιαννόπουλος, Γεωργακόπουλος γνωστά μαχητικά ἄτομα ἀπό τήν ομάδα «ρήξη» καί Πρίνος, μέλος τής ομάδας πού ἐκδίδει τό περιοδικό «Αὐτοδιεύθυνση».

Εἰς, μιά ἀκόμα δίκη (γιά τά ἐπεισόδια στίς 11 Νοέμβρη μέ τούς φασίστες) μέ τό ἰδιώνυμο αὐτή τή φορά, ἐτοιμάζεται ἀπό τήν ΥΠΕΑ Θεσ/νίκης, χωρίς νά πραγματοποιηθεῖ κἄν προανάκριση. Κατηγορούμενοι τά.... ὑπόλοιπα ἄτομα τής «Ρήξης» καί ὁ σύντροφος στήν «Αὐτοδιεύθυνση» Γιάννης Ἀνδρεάδης.

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ....

...κι ἔτσι «δέν μπορεῖ νά εἶναι ἡ ἐποχή τής». Στό μέτρο πού ἡ ἴδια αὐτή ἡ ἐποχή δέν κρίνεται ἀπό τήν ἰδέα πού ἔχει γιά τόν ἑαυτό τής, δέν εἶναι δυνατό νά ἐξηγηθεῖ μιά δίκη ἀπό τήν ἰδέα πού ἀναγνωρίζεται στή δικογραφία καί ἔπειτα στήν ἀπόφαση τῶν δικαστῶν. Ἡ δικογραφία δέν μπορεῖ νά σχηματιστεῖ παρά σάν ἐντολοδόχος τής δικαστικῆς ἀπόφασης· ὅμως ἡ χρησιμότητα αὐτῶν πρέπει νά ἀναζητηθεῖ στή φύση τῶν καιρῶν, στίς ὑλικές ἀντιξοότητες τής ζωῆς τής κοινωνίας.

Ἡ διατήρηση τής διαχωρισμένης ἐξουσίας εἶναι ἡ μοναδική πραγματικότητα πού χωρίς νά ἔχει καμιά ἀξία χρήσης γιά τήν ἀνθρωπότητα—παρά μόνο τήν συνέχιση τής πλαστογράφησης τής ἱστορίας—προτάσσει στούς ἀνθρώπους σάν ἀνταλλακτική τής ἀξίας ὅλο τόν κοινωνικό πλοῦτο πού δέν τής ἀνήκει. Σέ περιόδους κοινωνικῶν ἀναταραχῶν ὀφείλει νά προβάλλει τήν ἀξία χρήσης τής σάν τό θεῖο δῶρο πού ἔγινε κοινωνικό καί πού σάν τέτοιο πρέπει νά τό ὑπερασπισθεῖ. Ἡ ἱερά ἐξέταση ἔγινε κοινωνική ἐξέταση, ἀφοῦ τό ἀπόλυτο μεταφυσικό καλό παραχώρησε τή θέση του στό σχετικό-εὐμετάβλητο (ψευτο)ὀρθολογικό καλό.

Ἡ ἐπαναστατική κριτική θέλει νά ἀναλύσει τήν συγκεκριμένη δίκη ξεπερνώντας τόν ἐπιμέρους χαρακτήρα τής, καί νά φτάσει στήν οὐσία τής πού εἶναι ἀκριβῶς ἡ ὑπόθεση τής ὀργάνωσης τής ἄμυνας τοῦ κράτους. Ὑπόθεση πού ἀποτελεῖ ἓνα ἀπό τά τελευταῖα ὅπλα τής ἐξουσίας καί στήν Ἑλλάδα, στόν κοινωνικό πόλεμο πού ἀπειλεῖ νά τήν ἐξοντώσει.

Ὅλες οἱ ὀνομαζόμενες πολιτικές δίκες ἀπό τό 74 καί ἔπειτα, ἔμελε νά χαρακτηριστοῦν ἀπό κείνη τή λογική πού θέλει νά βλέπει σάν κεντρικό σημεῖο τής πάλης ἐνάντια στήν κάθε συγκεκριμένη ἐπίθεση τοῦ κράτους τήν ἀπόφαση τῶν δικαστῶν. Ἡ σχετική ἐπιτυχία αὐτῆς τής θέσης (Σερίφης) παρουσιάστηκε σάν ἡ συντονισμένη ἀντεπίθεση τοῦ «κινήματος» ἐνάντια στή μεθοδευμένη σκευωρία. Αὐτό πού ἤδη δέν ἦταν ἀντεπίθεση τότε δέν ἦταν κἄν ἄμυνα στίς περισσότερες δίκες (Φ. καί Σ. Κυρίτση, Σκανδάλη, Καλαποδόπουλος...). Περιορίζοντας τήν ἄσκηση πιέσεων ἀποκλειστικά στήν ἀπόφαση, ἄφηνε ἔτσι ἐλεύθερη τήν διοργάνωση τοῦ θεάματος τής τρομοκρατίας, θεάματος πού ἀναγκαστικά ἓνα τμήμα του ὀρίζεται σάν «δίκες τρομοκρατῶν». Τήν ἐκάστοτε δίκη ἀκολουθοῦσε καί μιά ἐπιτροπή ἡ ομάδα συμπαράστασης.

Καταγγέλοντας αὐτή τήν λογική σάν παρανοϊκή καί κοντόφθαλμη, προσπάθειά μας εἶναι νά καταγγείλουμε αὐτό τό ἴδιο κράτος τήν ὁλότητα τής προσπάθειάς του στό πεδίο τής καταστολῆς.

Τό πέρασμα ἀπό τή «στατική» δικτατορία στή (ψευτο) «δυναμική» δημοκρατία καί ἡ ἀνάπτυξη ἐνός ἀντι-δημοκρατικοῦ κινήματος δημιούργησαν τήν ἀναγκαιότητα ἐκσυγχρονισμοῦ τής καταστολῆς.

Εἰμπνευσμένο τό κράτος ἀπό τίς σύγχρονες δυτικές κοινωνίες, χρησιμοποιοῖ ἰδεολογικά λείψανα τοῦ παρελθόντος, ἡ τά δημιουργεῖ τό ἴδιο μέ ἄμεσο σκοπό τήν παραποίηση τοῦ νοήματος τής ἀντίθεσης κράτους-κοινωνικῆς ἐπανάστασης.

Αὐτή ἡ ἀντίθεση πού πάντως εἶναι -ἱστορικά- μοναδική, πρέπει νά «φαίνεται» ἡ «ἔτσι νά εἶναι»-θεαματικά-σάν ἡ μοναδική, ἀποκρύπτοντας τόν ἔνοχο τής παραποίησης καί τό ἴδιο τό ποῖόν τής ἀντίθεσης. Λέγοντας τό κράτος ὅτι οἱ ἐπαναστάτες ἐκδηλώνουν τήν ἀντίθεσή τους μέσα ἀπό τήν ἀτομική

τρομοκρατία, (ή, σωστότερα με τό αντάρτικο πόλης), θέλει να ένοει ότι όλους όσους θεωρεί πραγματικά επαναστάτες, θά τούς παρουσιάζει σαν τρομοκράτες και θά τούς αντιμετώπιζει ανάλογα.

Οι άνθρωποι πρέπει να ύποκύψουν στον ταυτισμό θετικά ή άρνητικά, αλλά δέν έχουν τό δικαίωμα να τόν άρνηθούν. Τό δίλημμα «ή με τό κράτος-κοινωνία ή με τούς τρομοκράτες-επαναστάτες», έπιζητά την προτεραιότητα στο τομέα της διασποράς προκατασκευασμένων συζητήσεων και αποφάσεων, και την έχει, στίς χώρες όπου ή κρίση επιδεινώνεται.

Ή ίδια ή εικόνα πού διαδιδόταν μαζικά στην Εύρώπη, θά άποτελεί και στην Ελλάδα την αναπαράστασή της «βεντέτας» του επαναστάτη. Ή επαναστάτη φτιαγμένου πάνω στά γνωστά πρότυπα των διευθυντών και έκτελεστών.

Στήν φανταστική «17 Νοέμβρη» ανατίθεται ή διατύπωση της πρακτικής μιας επαναστατικής οργάνωσης, σαν της μόνης δυνατής τέτοιας.

Ή ιδεολογία των όπλων, πού ποτέ δέν ύπηρε έπαναστατική, έγινε τώρα κρατική. Ή κριτική των όπλων, όμως, πρέπει να άποτελεί την πρακτική δικαίωση των όπλων της κριτικής, αν θέλήσή μας είναι ή άποφυγή της διαχωρισμένης δράσης..

Ή διάδοση του θεάματος της τρομοκρατίας και ή κατανάλωσή του, τροποποιούν τίς προηγούμενες δυνατότητες του κράτους για έλεγχο. Όταν ό έλεγχος εκφράζεται τυπικά με νόμους, έχει ήδη δοκιμαστεί ουσιαστικά στο κοινωνικό πεδίο, θεωρημένος σαν κοινωνικά άποδεκτός, σαν άφομοιώσιμος. Ο 774 θά εμφανιστεί όταν γίνει γνωστή ή ύπαρξη τρομοκρατών και ή αναγκαιότητα της αντιμετώπισής των. Οι δίκες πού ήλθαν άποτελούν τά χαρακτηριστικά σημεία έμφασης της κυκλικής αναπαραγωγής της οργάνωσης της καταστολής. Είναι ή δύναμη και τό μεγαλείο της, αλλά ταυτόχρονα ή πραγματική άδυναμία και ή γελοιότητα της. Αυτοί πού κατηγορήθηκαν σαν τρομοκράτες φυλακίστηκαν χωρίς ποτέ ό κόσμος να πεισθεί πώς είναι τέτοιοι. Αυτό τό γεγονός, πού ή επανάληψη τό ενισχύει, δημιουργεί και από μόνο του την προοπτική της οικειοποίησης όλης της αλήθειας από ένα συνεχώς αυξανόμενο τμήμα του πληθυσμού. Ή έξουσία είναι αναγκασμένη να άποδεικνύει την ορθότητα του σχεδίου της. Μή έχοντας όμως καμιά πραγματική οργάνωση, δουλεύει τώρα για τό σχέδιο της άποδείξης της ένοχής της.

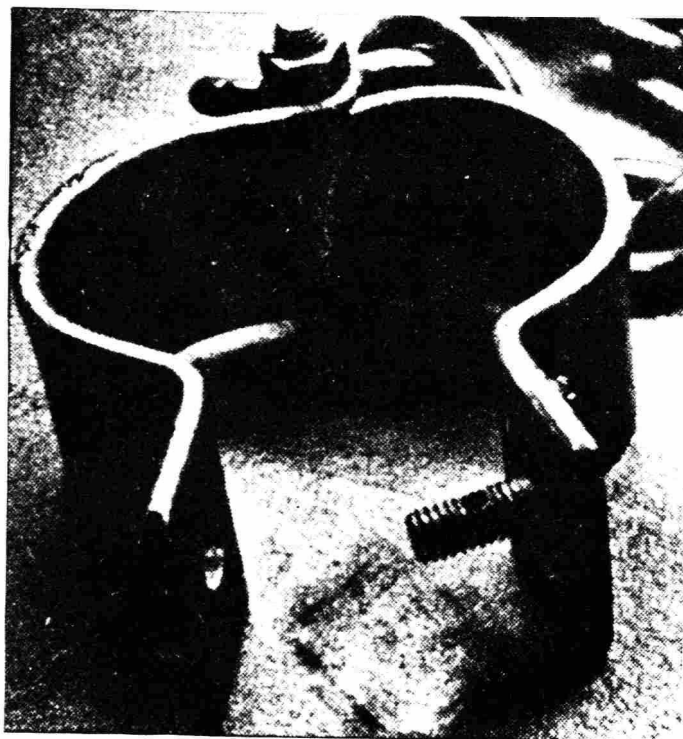
ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ.....

Όταν πριν μερικές βδομάδες είχε γίνει συζήτηση σε αίθουσα του πανεπιστημίου (τό σχετικό κάλεσμα από τούς κατηγορούμενους πού είναι έλεύθεροι), διαβάσαμε ένα κείμενο με τίς θέσεις μας πάνω στην τρομοκρατία —θέσεις πού είχαν διατυπωθεί κατά την διάρκεια συζητήσεων μεταξύ 20 περίπου άντεξουσιστών. Ή επέμβαση μας πρώτη φορά οργανώθηκε και πραγματώθηκε παρουσία άντεξουσιστών σε χώρους όπου «βασιλεύουν χωρίς να κυβερνούν». Δέν έφερε την άναστάτωση πού άξιζε, αλλά διαχώρισε ολοκληρωτικά τή στάση μας άπέναντι στα άριστερίστικα γκρουπούσκουλα και σε μερικούς «άφελεις» ιδεολόγους πού έσπευσαν να διακρίνουν τή δημιουργία μιας γραφειοκρατικής άναρχικής οργάνωσης. Τό ότι καταχνούμε την λογική τους δέν σημαίνει πώς θά άφαιρέσουμε από τόν εαυτό μας τό δικαίωμα

να σκεφτόμαστε και να δρούμε καλύτερα από αυτούς.

Είχαμε τότε τονίσει ότι συμμετέχουμε στην οργάνωση της συμπαράστασης, στο μέτρο πού αυτή δέν καλλιεργεί την στρατηγική των άμοιβαίων παραχωρήσεων. Πράγμα πού σημαίνει ότι δέν μπορούμε να εγκαταλείψουμε την ένότητα της άποψής μας για να άποδεχτούμε κείμενα και αποφάσεις στα γνωστά άριστερίστικα πρότυπα της «ρήξης», με τό άφηρημένο και άποσπασματικό περιεχόμενο. Ο σχηματισμός μιας έπιτροπής άνοιχτής και αυτοδιαλυόμενης πρέπει να δηλώνει την έλεύθερη ύπαρξη διαφορετικών άντιλήψεων. Εάν όμως ύπάρχει άδυναμία διατύπωσης ενιαίας άποψης τότε δέ μπορεί παρά άπλως να συζητιέται ή πραγματοποίηση μιας κινητοποίησης με βάση την δυνατότητα έκφρασης των άπόψεων πού ύπάρχουν.

Όταν άπορριφθηκαν αυτές οι προτάσεις - θέσεις μας, άποχωρήσαμε από την οργάνωση της συμπαράστασης, δουλεύοντας μ' άρκετούς ακόμη άντεξουσιστές πάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα και με βάση τό παραπάνω σκεπτικό.

Γεννήθηκα σ' ένα κόσμο άκατονόμαστο. 'Από τις πρώτες στιγμές της ζωής μου έμαθα τις λέξεις «ό μπαμπάς μου, ή μαμά μου, τό σπίτι μου, τά παιγνίδια μου». Έμαθα καλά τό παιγνίδι μέ τίς κτητικές άντωνυμίες καί κυρίως όσες λήγαν σέ -μου. Προχωρώντας ήρθε ή έξουσία μου έπάνω στους άλλους.

Στά 10 χρόνια μου στό δημοτικό ήμουν τό μοναδικό κορίτσι πού έτρωγε ξύλο. Τό μίσος ενάντια στίς έξουσιαστικές τάσεις του δασκάλου χωνόταν βαθιά μέσα μου. Στό γυμνάσιο ή συνήθης συνέχεια! 'Ατακτη καί ώριαίες αποβολές. 'Όμως στό λύκειο μιά όλική αποβολή καί ένα διώξιμο από τό ένα σχολείο σ' άλλο δέν άφησε ήσυχη τήν συνείδησή μου. 'Αθεοί καί πολιτικοποιημένοι μαθητές πού τρομοκρατούν τούς άλλους πρέπει νά παραμερίζονται μέ κάθε τρόπο. 'Ο τρόπος γραφής μου ίσως ρομαντικός. 'Η άλήθεια όμως άλήθεια. Τώρα πού βρίσκομαι στήν τελευταία χρονιά του λυκείου... ποιού λυκείου; Τί σημασία έχει; όλα τά εκπαιδευτικά ιδρύματα αποβλακώνουν τούς μαθητές τους... 'Η κίνηση στό λύκειο πού πάω έλάχιστη. Οί Κνίτες κρατούν τά προεδρία καί τό Γενικό Συμβούλιο. Οί αποφάσεις παίρνονται από πάνω πρós τά κάτω. Οί μαθητικές κοινότητες δέν γνωρίζουν καί δέν παίρνουν θέσεις πουθενά. Οί έλάχιστες φωνές διαμαρτυρίας σβύνονται άκόμα καί μέ τό ξύλο. Προορίζομαι γιά θύμα των Κνιτών, άφού κατά τήν 17 Νοέμβρη '80 στήν γιορτή του σχολείου γιά τό Πολυτεχνείο ένώ φτιάξαν ένα πηγάδι γύρω στους 10 Κνίτες καί έχοντάς με βάλει στή μέση μέ άπειλίσαν όχι μόνο μέ ξύλο αλλά μέ κάρφωμα στή διεύθυνση. 'Αλλωστε είναι εύρως γνωστό ότι ό δήθεν προοδευτικός διευθυντής του λυκείου καλεί μαθητές καί τούς λέει μέ ήπιον ύφος καί πλάγια μέσα νά καρφώνουν τούς μαθητές πού άσχολούνται μέ τήν πολιτική. Παρόλα αυτά μέσα στίς τάξεις γίνεται ούκ όλίγη διακίνηση του 'Οδηγητή καί άλλων έντύπων τους. Μαθητές-ιες τής α' λυκείου πού άκόμα δέν έχουν ούτε τήν γνώση των πολιτικών πραγμάτων έπιστρατεύονται στήν ΚΝΕ ύστερα από προπαγάνδα 1-2 ώρων. Θέμα πού πήγε νά καπέλλωθει είναι τό γράψιμο ενός 'Ενεπίτη στήν ΚΝΕ. Είναι σίγουρο πώς άν τούς πρότεινα νά γραφώ στήν νεολαία τους δέν θά άντιμετώπιζαν μεγάλο πρόβλημα. Γιά τυχόν άμφιβολίες τό σχολείο είναι τό.....

'Εγώ, μιά αυτόνομη μαθήτρια, καταγγέλω:

- 1) Τή διπλωματική πολιτική του προοδευτικού λυκειαρχή όσον άφορά τό κάρφωμα των μαθητών
- 2) Τίς έξουσιαστικές τάσεις όλων των καθηγητών έκτός όλίγων εξαίρέσεων
- 3) Τό βρώμικο καπέλλωμα τής ΚΝΕ όσον άφορά τό Γενικό Συμβούλιο καί τίς αποφάσεις του
- 4) Τίς μικροαστικές τάσεις όρισμένων καθηγητών γιά τίς σχέσεις μεταξύ μαθητών καί μαθητριών
- 5) Τήν ύποχρεωτική σχολική ποδιά γιά τίς μαθήτριες
- 6) 'Όλο τό εκπαιδευτικό σύστημα βρωμάει από τίς ρίζες του
- 7) Τήν ύποχρεωτική παρουσία σέ όλα τά μαθήματα (άχρηστα κατά βάθος)

Μία άπορία βέβαια παραμένει μέσα μου. Τί θά γίνει επιτέλους μέ τό γυναικείο πρόβλημα; Πού είναι αυτή ή περιβόητη άπελευθέρωση του «δεύτερου φύλου». 'Αποφάσισα νά μή γεννήσω γιατί δέν θέλω νά πνίξω τήν ζωή μιάς αυτόνομης ύπαρξης μέ τά χέρια μου. 'Αποφάσισα νά μή πιστεύω στόν έρωτα καί τήν αιώνια φιλία. Γιατί; 'Οχι γιά χειραφέτηση, μάλλον γιά επιβίωση. 'Αποφάσισα νά έχω άπόψεις, ότι άπόψεις καί άν είναι αυτές, είτε έξαλλες χαρακτηρισθούν είτε ούτοπικές. Φόρεσα ένα άγριο βλέμμα, έγινα επιθετική, όχι τόσο γιά νά αλλάξω τόν κόσμο των άλλων αλλά γιά νά επιβιώσω σ' αυτόν. Δέν θέλω νάμαι καί νά γίνω αυτό πού μέ προόριζαν νά γίνω: Μιά γυναίκα παραμορφωμένη, ύποταγμένη, άντικείμενο στά χέρια των άνδρων καί πιότερο στά χέρια του συστήματος.

'Εγώ όμως καί δέν συμβιβάζομαι. Έχω 10 φίλους καί συνεργάτες δέν σταματάω. Φωνάζω κατά τής έξουσίας καί ευχομαι νά έλευθερωθώ μαζί μέ όλους έσάς.

Γειά χαρά — Εύχή νά συνεχίσει ή ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Αυτόνομη μαθήτρια Ε.Κ.

ΣΧΟΛΙΟ

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΩΣ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΠΡΙΓΚΗ- ΠΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟ, ΑΛΛΑ ΠΛΕΟ- ΝΕΚΤΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΓΙΑΤΙ ΞΕΡΟΥΝ ΠΩΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΙΣ.

Δέν είναι δά ή πρώτη φορά, έχουμε συνη- θίσει πλέον νά βλέπουμε κατά καιρούς τά διάφορα κέντρα έξουσίας νά βρίσκονται άντι- μέτωπα σ' ένα ψευτο-πόλεμο, σέ μιά πεθαμένη πραγματικότητα.

'Η συμμετοχή όλων αυτών πού φαίνεται ότι διαφωνούν σ' αυτό τό άπολιθωμένο θέαμα, δέν πηγάζει από πουθενά άλλο, παρά μόνο από τήν κοινή αναγκαιότητα πού αισθάνονται νά παρατείνουν τήν ύπαρξή τους, πού δέν είναι παρά ή συνέχιση τής διαχείρισης τής κοινωνίας.

'Ετσι καί τώρα, μέ τόν θάνατο τής Φρειδε- ρίκης, δόθηκε ή εύκαιρία στήν έξουσία νά μαιμουδιίει στήν πολιτική σκηνή του μεθοδε- μένου ψέμματος. 'Ο τύπος βομβαρδίζει μέ πρωτοσέλιδα τήν κοινή γνώμη, ή δεξιά τηρεί μιά μετριοπαθή στάση, (ανάλογη μέ τά εκλογι- κά της συμφέροντα), πού τήν προβάλλει σάν «άντικειμενική».

'Η άντιπολίτευση καθώς καί τά κόμματα τής έξωκοινοβουλευτικής άριστεράς, στό όνομα

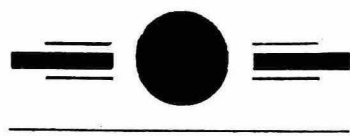
τής τιμής καί αξιοπρέπειας του λαού (πού πάντοτε περιφρόνησαν), καί μπρός στον κίνδυ- νο παραβίασεως του άστικού συντάγματος, καλούν τόν κόσμο νά συμμετέχει στό ψευτο- δίλημμα: «Είναι σωστό ή Φρειδερίκη νά θαρτεί στήν 'Ελλάδα, ή δέν είναι;»

'Ετσι γιά άλλη μιά φορά προσπαθούν νά στρέψουν τήν προσοχή του κόσμου σ' ένα πρόβλημα πού δέν ύπάρχει καν, σέ μιά υπόθεση πού έχει πεθάνει σχεδόν γιά όλους από χρόνια, καί πού στήν πραγματικότητα πολύ λίγο άπα- σχολεί τόν κόσμο.

'Η άδυναμία καί ή άρνηση τής έξουσίας νά καταπιαστεί μέ τά πραγματικά προβλήματα του κόσμου (κι αυτό γιατί δέν θέλει καί δέν μπορεί νά τά λύσει), τήν αναγκάζει νά ξεθάβει ψευδείς άνησυχίες ενός πεθαμένου παρελθόντος.

Αυτό πού θά καθορίσει τό ποσοστό συμμε- τοχής του κόσμου σ' αυτό τό παιχνίδι τής έξουσίας, παιχνίδι πού στρέφεται εναντίον του, έξαρτάται από τό βαθμό πού καταλαβαίνει τί πραγματικά φταίει καί πού συνειδητοποιεί ότι ή λύτρωσή του βρίσκεται μόνο στά χέρια του.

Τό σίγουρο είναι ότι δέν θά άργήσει ή μέρα πού δίπλα στους τάφους των βασιλιάδων θ' άνοιχτεί ό τάφος των σημερινών διαχειριστών τής κοινωνίας.

ΣΧΟΛΙΑ - ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΧΟΛΙΟ

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ - ΑΕΚ: 6-0. 'Ο αγώνας τέλειωσε, τ'α ταμεία τ'ων ΠΑΕ γέμισαν, οί παίκτες πληρώθηκαν μέ υπέρογκα πρίμ. στίς εξέδρες 20 άτομα έχασαν τή ζωή τους έν'ω 50 τραυματίστηκαν, στό σύνολό τους σχεδόν νεαροί φίλαθλοι τ'ού 'Ολυμπιακού. 'Ο κ. Νταϊφάς δήλωσε ότι μάλλον έπεσε ένας καί μετά πέσανε πάνω του όλοι οί άλλοι καί έτσι έγινε τό κακό. 'Ηταν άπλοϊ άνθρωποι, πήγαιναν κάθε Κυριακή στά γήπεδα γιατί είναι συναισθηματικά δεμένοι μέ τίς ομάδες τους. Μόνο οί παίκτες τ'ων ομάδων τους καί πολύ περισσότερο οί ΠΑΕ τούς γράφουν εκεί πού δέν πνάνει ή μελάνη. Ποιά ήταν ή αίτία πού έχασαν τή ζωή τους; Μήπως ήταν ή πόρτα κλειστή; μήπως έφταιγαν τά τουρνικέ;

'Η αίτία νομίζουμε πρέπει νά αναζητηθεί πολύ βαθύτερα. Είκοσι άνθρωποι έχασαν τή ζωή τους γιά τό τίποτα, χιλιάδες τσακώνονται κάθε Κυριακή μέσα κι έξω από τά γήπεδα, άλλοι από τή συγκίνηση γιατί ή ομάδα τους πέτυχε ή δέχθηκε γκόλ παθαίνουν καρδιακή προσβολή. 'Ένα άθλημα πού θέπρεπε νά τό χαίρεται όλος ό κόσμος μεταβλήθηκε σέ ένα από τά πιο χυδαία επαγγέλματα. 'Ο σύγχρονος καπιταλισμός εγκλωβίζει τόν άνθρωπο σέ διάφορους χώρους πού μπορεί νά υπάρχουν εκατοντάδες ή χιλιάδες άνθρωποι μαζί αλλά στην ουσία νάναι μόνοι τους, νάναι παθητικός θεατής. Μ' αυτό τόν τρόπο προσπαθεί νά απομακρύνει τούς ανθρώπους μεταξύ τους καί νά τούς τρέφει μέ χυδαίες εμπορευματοποιημένες εικόνες. 'Αποτέλεσμα είναι ή δημιουργία χυδαίων ανθρώπινων σχέσεων.

Οί φίλαθλοι διαχωρίζονται καί μαλλώνουν, οί ποδοσφαιριστές καί οί ΠΑΕ πλουτίζουν άδιαφορώντας γιά τή φανέλλα τους. Στά γήπεδα καλλιεργείται ή ψευδής συνείδηση από τούς εμπόρους τ'ου θεάματος. Πιστεύουμε όμως ότι ή αγανάκτηση τ'ου κόσμου θά εκδηλωθεί σύντομα καί θά στραφεί ένάντια σέ κείνους πού καθημερινά τ'ου στερούν τή ζωή καί τόν κοροϊδεύουν, από τό εργοστάσιο μέχρι τά γήπεδα καί τούς άλλους χώρους κοινωνικής αποξένωσης.

Φίλοι τής ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ,

τό περιοδικό μας ήτανε γιά μ'ας μιά πολύ ευχάριστη έκπληξη. Μ'ας άρέσατε... είναι γνωστές οί θέσεις μας γιά τήν ανάγκη τ'ου νά υπάρξει καί έδω στην 'Ελλάδα, ένα συντονισμένο πολυάριθμο κύμα βομβαρδισμού τ'ου συστήματος μέ επαναστατικά ή άντεργκράουντ έντυπα, από όσους ωραίους ανθρώπους δέν κάνουνε κέφι τήν καθημερινή μιζέρια πού μ'ας προσφέρουνε τά άφεντικά (σάν έπακόλουθο τούτης άποψής μας, στείλαμε πολλές συνεργασίες στό 'Ιδεοδρόμιο, παρακαλώντας τ'ο ταυτόχρονα νά μήν κλείσει, γιατί άν καί δέν μ'ας έκφράζει στό άκέραιο, τό θεωρούσαμε σάν τό μοναδικό μέσο συνοχής τ'ων έτερόκλητων ομάδων ή ατόμων πού κολυμπάνε στά νερά τής αυτονομίας...).

Θέλουμε νά ελπίζουμε πώς έσεις δέ θά σταματήσετε στό ΕΝΑ ΤΕΥΧΟΣ όπως κάνανε μέχρι τώρα τά άναρχικά έλληνικά περιοδικά καί πώς θά μπορέσετε νά γίνειτε ένα έντυπο λειτουργικό μέσα στην έλληνική πραγματικότητα. Φαίνεται νά έχετε τή δυνατότητα άφου καί δείχνετε άποφασισμένοι γιά κάτι άλλο αλλά καί έχετε κάποια έπαφή μέ τήν διεθνή κίνηση (...άν κρίνουμε από τά σκίτσα καί τίς φωτογραφίες, πού έχουνε παρθεί από άμερικάνικα έντυπα τής AFC, IWW κλπ.).

'Εάν θέλετε συνεργασίες μας γιά τήν παγκόσμια κίνηση καί άρθρα, φωτογραφίες ή άλλο «STUFF» (πού θά χαρούμε πολύ νά σ'ας δώσουμε...) δώστε μας σήμα στό έπόμενο τεύχος σας... καί θά κάνουμε τό π'αν νά βοηθήσουμε καί έμεις στην ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ. Καί μιά παρατήρηση: Καλύτερα νά βγαίνει λιγότερο κυριλέ (IBM καί όχι φωτοστοιχειοθεσία...) παρά νά ξεμείνετε οικονομικά καί νά σταματήσετε. Γιατί άν είναι μόνο γιά ένα τεύχος τότε καλύτερα νά μήν βγάζατε τίποτα.

'Εκφρασμένοι πλήρως από τό κείμενό σας ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ: άνυπομονούμε έδω στην Δραπετσώνα νά δούμε όχι μόνο δεύτερο τεύχος σας αλλά καί πολλά πολλά τεύχη...

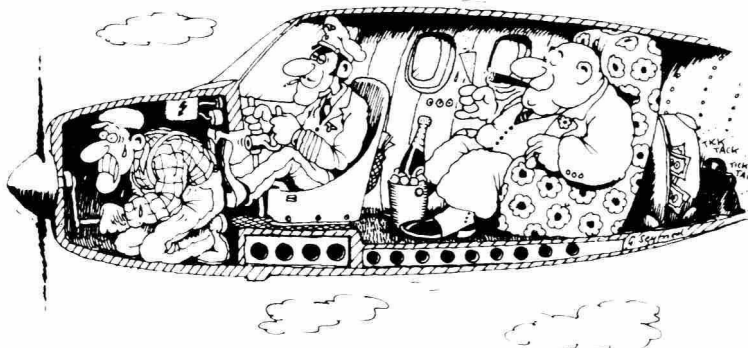
στεκόμαστε άλληλέγγυοι... ΚΑΝΤΕ ΜΙΑ ΔΥΟ ...ΤΡΕΙΣ... ΠΟΛΛΕΣ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ!!!!!!!!!!!!

ΓίΠπΥ!

Διεθνές κόμμα Νέων Κομματι Πειραιά 'Ελλάδα τής 'Ογώπης!

Συνεργασίες δεχόμαστε καί άν τυχόν έχετε έτοιμες στείλτε μας. Πάντως πρέπει νά συμφωνούν κατ'ά ένα μίνιμουμ μέ τίς άπόψεις μας. Γι' αυτό στείλτε καί κάποια διεύθυνση, γιά περίπτωση πού χρειαστεί σιγήτση.

Στό κείμενο ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ έχουμε κάνει κριτική στά σημεία «'Η σκέψη καί τό πάθος μεταμόρφωσαν ριζικά τόν πλανήτη» καί «γεννηθήκαμε μέσα στην ιδεολογία, δέν πιστεύουμε πιά σέ τίποτε», πού μπορεί νά παρανοηθούν σάν 'Ιδεαλισμός καί Μηδενισμός αντίστοιχα.

Οί γκραβοῦρες εἶναι:

- 13: Μαυροκόκκινες σημαίες στό ἐξεγερμένο Παρίσι.
- 14: Λαϊκός ρήτορας σέ κατειλημμένη ἐκκλησία.
- 15: «Περιοδικά τῆς Κομμούνας»
Συναδέλφωση λαοῦ κομμούνας
- 16: Ἡ πλατεία Βαντόμ, κατεστραμμένη ἀπό τούς κομμουνάρους
- 17: Στά ὁδοφράγματα!
- 20: Μάχες στό Παρίσι
- 21: Τό Παρίσι φλέγεται
- 22: Ἐκτέλεση
- 23: Κομμουνάροι, μαζικά ἐκτελεσμένοι

Ἀπό ἀναρχοσυνδικαλιστική ἐφημερίδα τοῦ 1902

Ἡ «Αὐτοδιεύθυνση» βγαίνει στή Θεσσαλονίκη, κάθε μῆνα. Διευθύνεται ἀπό συντακτική ἐπιτροπή. Ὑπεύθυνος σύμφωνα μέ τό νόμο, γιά αὐτό τό τεῦχος, εἶναι ὁ Δημήτρης Μπήτσιος, Ἰβηρίδος 7, Ἄνω Τούμπα, Θεσσαλονίκη. Διεύθυνση ἀλληλογραφίας εἶναι: Σπύρος Μαρκέτος, Ἀλ. Παπαναστασίου 134, Χαριλάου, Θεσσαλονίκη - τηλ. (031) 305970. Στήν ἴδια διεύθυνση μποροῦν νά γίνονται οἱ παραγγελίες κλπ.

Φωτοστοιχειοθεσία: LETTRACOMP, Ζωοδόχου Πηγῆς 16, 5ος ὁροφος, Ἀθήνα, τηλ. (01) 6449002. Τιμή τεύχους: 35 δρχ.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Κεντρική Διάθεση: "Μ Α Υ Ρ Ο Ρ Ο Δ Ο"
Δελφών 2 (καί Διδότου γωνία) τηλ. 36.08.635

RENE VIENET	Μάης 1968.....	180
MURRAY BOOKCHIN	Ἡ Οἰκολογία τῆς Ἐλευθερίας.....	120
MAURICE BRINTON	Οἱ Μπολσεβίκοι καὶ ὁ Ἑργατικός Ἐλεγχος.....	150
ΠΕΤΡΟΣ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ	Νόμος καὶ Ἐξουσία.....	130
INTER. SITUATIONNISTE	Τό Σημεῖο Ἐκρηξης τῆς Ἰδεολογίας στὴν Κίνα...	40
EMILE MARENSSIN	Μπάαντερ-Μάϊνχοφ (R.A.F.).....	160
JAIME SEMPRUN	Ἡ Κοινωνικός Πόλεμος στὴν Πορτογαλία.....	80
KARL MARX	Τὰ Φιλοσοφικά Χειρόγραφα τοῦ 1844.....	220
ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ	Ἡ Θεός καὶ τὸ Κράτος.....	65
ΚΟΝ ΜΠΕΝΤΙΤ	Ἀριστερισμός - τόμος Ι.....	100
ΚΟΝ ΜΠΕΝΤΙΤ	Ἀριστερισμός - τόμος ΙΙ.....	80
ΓΚΥ ΝΤΕΜΠΟΡ	Ἡ Κοινωνία τοῦ Θεάματος.....	160
ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ	Ἡ Συσσώρευση τοῦ Κεφαλαίου - τόμος Ι.....	120
ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ	Ἡ Συσσώρευση τοῦ Κεφαλαίου - τόμος ΙΙ.....	200
ΙΔΑ ΜΕΤΤ	Ἡ Κομμούνια τῆς Κρονστάνδης.....	65
ΒΙΛΧΕΛΜ ΡΑΙΧ	Ταξικὴ Συνείδηση.....	100
Α. ΣΤΙΝΑΣ	Ἑργατικά Κράτη-Ἑργατικά Κόμματα.....	45
Π. ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ	Πόλεμος κατὰ τοῦ Πολέμου.....	90
ΒΟΛΙΝ	Ἡ Ἀγνωστὴ Ἐπανάσταση - τόμος Ι.....	140
ΒΟΛΙΝ	Ἡ Ἀγνωστὴ Ἐπανάσταση - τόμος ΙΙ.....	240
RATGEV	Ἀπὸ τὴν ἀγρία ἀπεργία.....	65
ΣΑΚΚΟ-ΒΑΝΤΖΕΤΤΙ	Γράμματα τῆς Φυλακῆς.....	45
ANTONIO TELLEZ	Σαμπατέ.....	150
GERHARD VINNAI	Τὸ Ποδόσφαιρο σάν Ἰδεολογία.....	80
MAURICE BRINTON	Τὸ Παράλογο στὴν Πολιτική.....	90
LEFORD-ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ	Σοσιαλισμός ἢ Βαρβαρότητα.....	75
GEORGE ORWELL	Προσκύνημα στὴν Καταλωνία.....	125
MURRAY BOOKCHIN	Ἄκου Μαρξιστὴ.....	80
MURRAY BOOKCHIN	Πρὸς μιὰν ἀπελευθερωτικὴ τεχνολογία.....	180
ΓΚΥ ΝΤΕΜΠΟΡ	Εἰσαγωγή στὴν "Κοινωνία τοῦ Θεάματος".....	45
ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 1	Ἡ Μιζέρια τῶν Φοιτητικῶν κύκλων.....	45
ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 2	Ἡ Ἐκλογικὴ Ἀπεργία.....	45
ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 3	Γενικευμένη Αὐτοδιεύθυνση.....	45
ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 4	Ταξικός Πόλεμος στὴ Βαρκελώνη.....	45
ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 5	Ἡ Πάλη τῶν Τάξεων στὴν Ἑλλάδα.....	45
ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 6	Βιετνάμ (πόλεμος-εἰρήνη).....	45
ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 7	Ἡ Ἀνάπτυξη τοῦ Κεφαλαίου στὴν Ἑλλάδα.....	45
ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 8	Ἐπιθυμία καὶ Ἀνάγκη.....	45
ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ Νο 9	Πρόβος: Ἀμστερνταμ '65.....	45
ΑΦΙΣΣΑ	Κάτω ὁ Πόλεμος.....	25
ΑΦΙΣΣΑ	Ἡ "συμμορία" BONNOT.....	25
ΑΦΙΣΣΑ	Πρωτομαγιά 77.....	25
ΑΦΙΣΣΑ	Ὁδοφράγματα Μάης '68.....	25

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ζωοδόχου Πηγής 17
τηλ. 36.39.980

ΚΛΑΣΣΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ Ζωϊκότητα - 'Ανθρωπότητα
ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ 'Η Παρισινή Κομμούνα καί ή ιδέα του Κράτους
ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ Φεντεραλισμός, Σοσιαλισμός, 'Αντιθεολογισμός
ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ Κρατισμός καί 'Αναρχία
ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ Για ένα 'Αντιεξουσιαστικό Σοσιαλισμό
ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΡΟΚΕΡ 'Αναρχισμός καί 'Αναρχοσυνδικαλισμός
ΕΡΡΙΚΟ ΜΑΛΛΑΤΕΣΤΑ Χωρίς 'Εξουσία
ΚΑΡΛΟ ΚΑΡΙΕΡΟ Σύνοψη του «Κεφάλαιου» του Μάρξ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΣΚΕΨΗ

ΡΑΟΥΛ ΒΑΝΕΓΚΕΝ 'Η Βίβλος των 'Ηδονών
Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ — Κ. ΓΟΥΩΡΝΤ Αύθορμητισμός καί 'Οργάνωση
Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ — Α. ΡΟΜΠΕΡΤΣ 'Η Οικολογία καί ή 'Επαναστατική Σκέψη
ΜΑΡΡΑΙΗ ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ 'Ιεραρχία καί Κυριαρχία
ΜΑΡΡΑΙΗ ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ Τά 'Όρια της Πάλης: 'Η διαλεκτική της ιστορικής ανάπτυξης των πόλεων
ΑΛΑΝΤΟΥΣ ΧΑΞΕΛΕΪ 'Επιστροφή στον Θαυμαστό Νέο Κόσμο

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ

Ε. ΡΗΝΤ — Ε. ΓΚΟΛΝΤΜΑΝ 'Ο Μύθος της Μητρότητας
Κ. ΕΡΑΙΧ — Λ. ΦΑΡΟΥΥ 'Αναρχισμός καί Φεμινισμός

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΟΛΛΟΝΤΑΪ "ο iErvtaw tñ "Ergatrñ Melissñ

ΣΕΙΡΑ ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΟΛΛΟΝΤΑΪ 'Ο 'Ερωτας των 'Εργατριών
Μελισσών

ΣΕΙΡΑ ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ

ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ Οί 'Αλήτες του Παρισιού καί του Λονδίνου
ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ Στίς Φάμπρικες του Γουήγκαν Πάιαρ
ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ Κρατήστε Σφιχτά τον Μικροαστισμό σας
ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ Στη Σκιά του «1984»
ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ 'Η Φάρμα των Ζώων
ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ Φόρος Τιμής στην Καταλωνία
ΤΖΩΡΤΖ ΟΡΓΟΥΕΛ Μέρες της Μπούρμα

ΙΣΤΟΡΙΑ — ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ Τό 'Αναρχικό Κίνημα στην Κίνα
ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΕΛΤΣΕΡ 'Αντίσταση δίχως Σύνορα. Τό 'Επαναστατικό Κίνημα στην Εύρωπη (1946-1976)
ΜΕΤΣΑΓΙΕΦ 'Η Κατήχηση του 'Επαναστάτη
ΑΜΠΕΛ ΠΑΣ Ντουρουτι - 'Η Κοινωνική 'Επανάσταση στην 'Ισπανία τόμος Α'
ΑΜΠΕΛ ΠΑΣ Ντουρουτι - 'Η Κοινωνική 'Επανάσταση στην 'Ισπανία τόμος Β'
ΝΤΑΝΙΕΛ ΓΚΕΡΕΝ 'Ο 'Αναρχισμός
ΟΙ «ΙΣΒΕΣΤΙΕΣ» της ΚΡΟΣΤΑΝΔΗΣ (Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΚΡΟΣΤΑΝΔΗΣ)
ΟΛΙΒΙΕ — ΛΑΝΤΑΟΥ 'Η GPU στην 'Ισπανία

ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗ — ΑΝΤΙΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ

ΒΙΛΧΕΜ ΡΑΪΧ Οί Ρίζες της Σεξουαλικής Καταπίεσης
ΒΙΛΧΕΜ ΡΑΪΧ 'Η Πάλη των Τάξεων καί ή Ψυχανάλυση
ΒΙΛΧΕΜ ΡΑΪΧ Τό Ξεπέραςμα του Οιδιπόδειου Συμπλέγματος
ΒΙΛΧΕΜ ΡΑΪΧ 'Ερωτισμός καί Αυτόερωτισμός
ΒΙΛΧΕΜ ΡΑΪΧ Χειρόγραφα Βιοφυσικής

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Καπιταλισμός καί Πάλη των Ταξεων στην Πολωνία 1970-1980
ΑΝΤΥ ΑΝΤΕΡΣΟΝ 'Η Ούγγρική 'Επανάσταση του 1956